5.380 lei
TL 110 lei
5.490 lei

Uniunea Scriit...
Banca Comercială Română cont 45101032
Filiala sector I București

Romanul reprezintă o îmbinare de suspans, aventură și dragoste, o remarcabilă carte de vizită a scriitoarei *Jennifer Blake*, asemănătoare în multe privințe cu o altă talentată autoare de best-seller-uri, *Sandra Brown*.

Lettie Manson, o tânără profesoară din Boston, energică și încăpățânată, se aventurează într-un oraș din Louisiana ca să-l găsească pe ticălosul care i-a omorât fratele. A închiriat o cameră într-o gospodărie primitoare și prietenoasă, care-i cuprindea pe mătușa Em, câțiva servitori de-ai casei și pe nepotul ei, Ransom. Pentru o nordică veritabilă, venită în Sud imediat după Războiul Civil, contactul cu noile realități a fost nu o dată sursă de uimire.

Lettie bănuia ca asasin al fratelui său un bărbat despre care circulau opinii contrare: criminal și binefăcător. Era convinsă că el este vinovat de moartea fratelui, dar, în același timp, trebuia să admită că tot l ajutase și salvase oameni. Cum ar putea să se împace aceste două imagini care se exclud și cum e posibil a ea să se frângă sub dorința copleșitoare, pasiunea erbinte și uitarea de sine care o duceau înspre el?

JENNIFER BLAKE
Vraja sudului

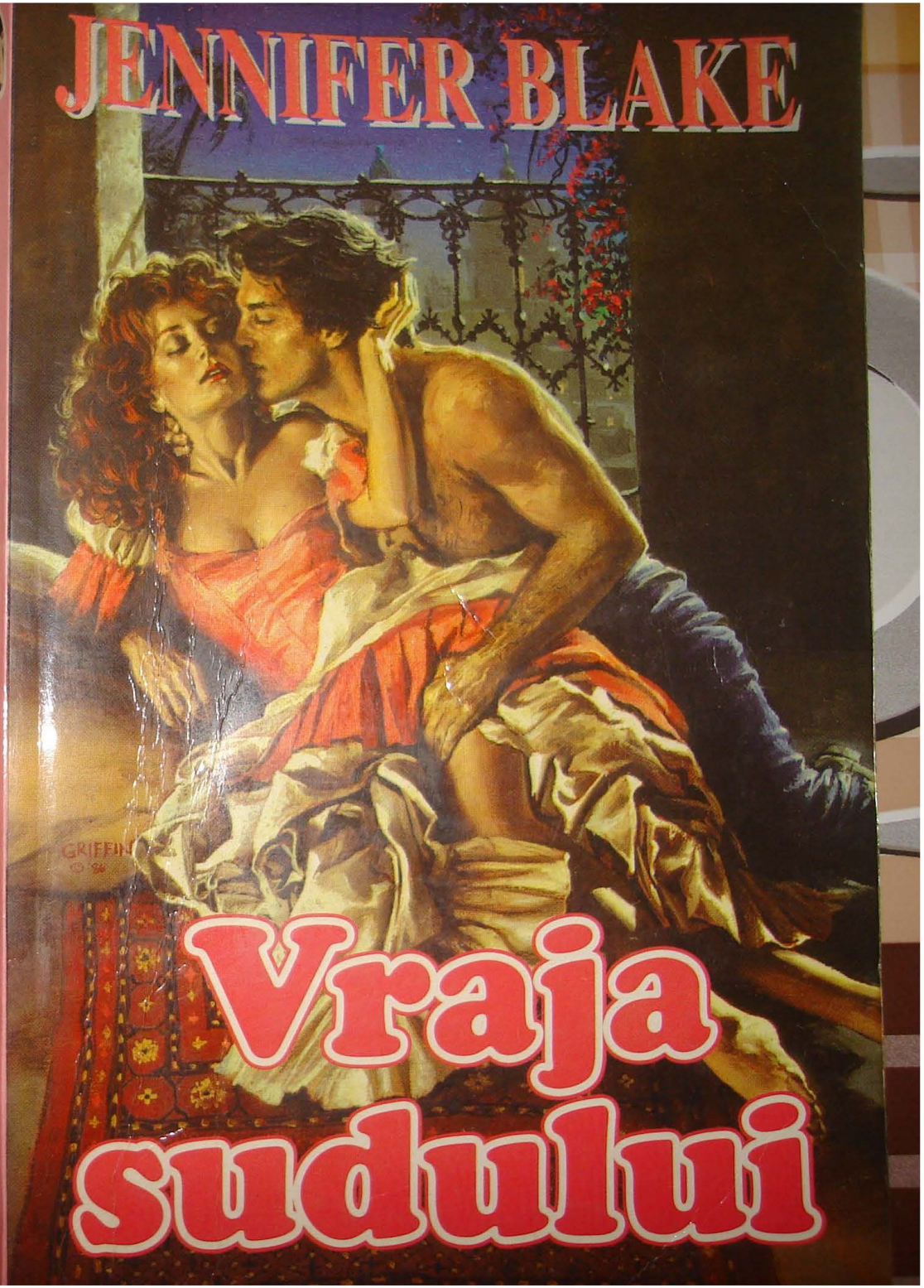

JENNIFER BLAKE

Vraja Sadulai

Traducere de Cecilia FODOR

Editura Aquila 93

1996

© 1996 Editura Aquila 93

Romanian edition and translation

ISBN 973 - 96506 - 1 - 9

Consilier editorial: Gheorghe Moldovan
Lector: Corneliu Crăciun

S.C. Editura Aquila 93 S.R.L.
3700 Oradea
Str. Gheorghe Doja nr.14

Tehnoredactare computerizată:
Gheorghe-Remus Țîrlea
S.C. Armaco Servicii S.R.L. Oradea

Capitolul 1

Lătratul copoilor, care prinseră urma proaspătă a fugarului, se auzi la început departe, dar, pe măsură ce se apropiau de casă, devenea tot mai puternic, un urlet groaznic de doliu, răspândind amenințări de moarte în jur. De undeva, din spate, se auzeau strigăte și tropăit de cai.

Letitia Margaret Mason își ridică privirea de la scrisoarea pe care tocmai o scria. În ochii ei căprui mirarea făcu loc pe rând unui sentiment de scârbă, urmat de unul de îngrijorare. În urma câinilor veneau, cu siguranță, niște oameni îmbrăcați în giulgiu alb, hotărâți să prindă în noaptea caldă câțiva nenorociți, negri fugari speriați și năuciți. I se spusese că Louisiana este un loc periculos, deoarece aici domnește violența, de când se pune problema reprimirii ei în comunitatea Statelor Unite. Dar nici o clipă nu i-a trecut prin minte că, din prima seară, va avea ocazia să trăiască aceste grozăvii.

I se atrăsese atenția că acest stat nu este potrivit pentru femei care se încumetă singure la drum, mai ales dacă sunt din Nord. I s-a mai spus că va fi expusă ultragiului și excomunicării sau unor lucruri și mai rele. Nu-i sigur că atitudinea protectoare, cavalerească a domnilor din Sud se va extinde asupra celor de dincolo de linia Mason-Dixon, mai ales asupra unor femei „deștepte" și încăpățânate.

Sora ei cea mare, îndeosebi soțul ei, fură surprinși, îngroziți când au aflat de intenția Letitiei de a călători în Sud. Considerau

că-i o nebunie și faptul că, după război, ținuse să obțină o calificare de profesoară, nefiind cerințe pentru așa ceva. Singură, mama ei îi ținea parte.

–Lăsați-o pe Lettie să facă ceea ce trebuie să facă - le zicea ea.

Lettie aprecia că evenimentele și atenționările erau prea exagerate. Ea avusese parte numai de politețe și amabilitate în lungul drum cu trenul și cu poștalionul spre Natchitoches. Auzise pentru prima oară de Splendora, casa mare, cu două etaje și coloane, care se afla la cinci kilometri de oraș, când, la sosire, se interesă de la șeful stației de ceva posibilități de găzduire. Aceștia îi rezervase și loc pe trăsura care mergea într-acolo.

Mrs. Emily Tyler, gazda casei, hotărâse chiar în ziua aceea să-și ia un chiriaș. Femeia amabilă, plinuță și căruntă, o primi imediat pe Lettie, ferindu-se să dea camera vreunui venetic murdar la gură și fumător înrăit; o rugă pe Lettie să-i comunice cu încredere orice dorință, pentru că ea nu mai ținuse chiriași și nici n-ar ține, dar era constrânsă de împrejurări; avea nevoie de bani pentru casa a cărei stare se stricase mult în timpul războiului de independență. Încă puțin și cădea peste ea și peste nepotu-său. Îi spusese lui Lettie că spera să-i placă dormitorul și să se simtă bine în el. Putea folosi în voie veranda și camera de zi, să-i spună dacă-i lipsește ceva pentru a se simți confortabil.

Primirea cordială pe care i-o rezervase tușa Em, flecăreala atât de naturală, o făcuseră pe Lettie ca în cinci minute să nu se simtă chiriașă, ci musafir. Femeia îi ceru să-i spună tușa Em, așa cum îi spunea toată lumea. Iar Letitia deveni repede Lettie. Deși era obișnuită cu mai multe formalități, Lettie nu avu suflet să-i repudieze inițiativele. Se lăsă cucerită de noua ambianță, până când auzi câinii.

Lătratul copoilor era foarte apropiat. Se auzea pe drumul din fața casei. Lettie sări de pe scaun să vadă ce se întâmplă. Se controlă, era îmbrăcată pentru noapte, cu o cămașă de flanel roz; părul auriu-roșcat îi cădea în bucle pe spate. Cămașa de

noapte cu mâneci lungi și încheiată până sus era foarte călduroasă. Nici nu se gândi să-și mai pună capotul deasupra. Nu-i păsa dacă o vedea cineva îmbrăcată așa; sigur, puritanii ei strămoși s-ar scula din morminte condamnându-i desconsiderarea nesăbuită a decenței. Găsi o rezolvare simplă a problemei, suflă în lampa de pe masă.

Se duse în grabă la fereastră, o fereastră mică ce dădea pe verandă. Deschise cât putu aripile ei, devenind astfel cât o ușă. Dădu la o parte perdelele de muslină și ieși pe rogojina de pe verandă. Se furișă până la balustradă și privi afară.

Prin gardul de scânduri al Splendorei i se deschidea o foarte bună perspectivă spre drum. Câinii trecuseră deja de casă, dar li se mai vedeau în întuneric umbrele suple. Călărețiі ajunseră aproape în fața casei; doi soldați purtau făclii cu rășină de brad care aruncau scântei în bătaia vântului.

În această lumină portocalie apărură niște uniforme bleumarin, nu măștile albe. Cei care urmau câinii erau soldați din Armata Unită, din trupele de ocupație ale zonei. Duruiau hotărâți să pună mâna pe pradă, deși nu i se vedea urma.

După toate poveștile auzite despre vânătorile de oameni cu câini speciali, condamnate în diferite reviste - după cuvântările ținute de partizanii eliberării sclavilor la reuniunile în care susținii erau numiți monștri - i se părea de necrezut ca Armata Unită să utilizeze câinii în acest scop. I se părea neverosimil să fie urmărit un negru. Iar dacă individul este alb, atunci, probabil se folosesc de câini în mod intenționat, să-i obișnuiască pe cei de-aici cu metodele lor proprii, ori poate, pur și simplu, este o înscenare. Amândouă variantele erau tulburătoare.

Vocile urmăririi muriseră. Se instală o tăcere în care se auziră orăcăitul broaștelor și cântecul greierilor. Aerul nopții era moale și catifelat. Luna nu apăruse, dar stelele străluceau deja pe cer și păreau atât de aproape că doar cu o mișcare le puteai culege. Umbra întunecată a copacilor se mișca tremurând în su-

flarea intermitentă a vântului de noapte. Pe verandă plutea adiind în valuri, valuri, mirosul lămâiat al magnoliei de lângă casă.

Aerul catifelat și îmbălsămat o liniști încet, încet pe Lettie. Uită de soldați și nu mai simțea decât această noapte din Sud, care o împresura, învăluind-o cu răsuflarea-i fermecătoare. Era fascinată și vrăjită, se îmbinau în ea promisiuni ale unor bucurii ascunse cu o nuanță de primejdie.

Asta o făcu brusc să se neliniștească. Se întoarse repede și intră în dormitor. Închise numai o aripă a ferestrei, pe cealaltă o lăsă deschisă pentru aerisirea camerei. Își aduse aminte de scrisoarea întreruptă și șovăi o clipă. Așteaptă până dimineață, se gândi ea. Era prea obosită și căldura nopții era neobișnuită. Se întoarse spre patul larg cu baldachin.

Se auzeau pași pe verandă. Nu părea să se furișeze, dar nici să se apropie firesc. Lettie se întoarse speriată. La fereastră se ivi umbra unui bărbat, o siluetă întunecată în lumina palidă a stelelor. Cu o mișcare rapidă își trecu picioarele peste pervazul ferestrei, trase perdeaua la o parte și intră în cameră.

Lettie respira greu, ca gâtuită. Bărbatul ajunse la ea dintr-o săritură, îi astupă gura și o strânse așa de puternic, încât biata Lettie simțea că i se rup coastele. Simți o durere acută în șold, acolo unde se lovi de tocul pistolului, apoi se lipi de el cu totul, obligată de strânsoarea lui.

Teamă, surpriză și încă ceva vibra între ei. Bărbatul îi simți între mâini suplețea și forma trupului, iar nările-i respirau parfumul cald de femeie - amândouă aceste senzații îi lipseau de multă vreme. Prima întrebare era cine-i această femeie, iar a doua ce dracu' caută în camera asta?!

–Stai liniștită!-șopti el cu o voce dură, dar, în ciuda amenințării din ea, plăcută. -Dacă nu faci gălăgie, îți dau drumul.

Lettie, cu gâtlejul ars de țipătul reținut și cu inima gata să-i sară din piept, încercă să dea din cap. Strânsoarea de pe gură își pierdu forța. Încerca să stea liniștită, deși resimțea în tot trupul

cum i se atingeau sânii de pieptul tare al bărbatului, pulpele i se frecau de picioarele lungi; îi simțea înălțimea și puterea. Ea era de statură potrivită - ori poate mai zveltă decât media - totuși se simțea înfrântă de energia brută pe care o emana bărbatul, așa cum nu fusese niciodată în viață.

O senzație tâmpită, de parc-ai zgâria ardezia cu unghiile. Cum slăbi strânsoarea și bărbatul îi lăsă gura liberă, se răsuci din mâinile lui și scoase un țipăt disperat.

El o smuci repede alipind-o de corpul său mușchiulos. Își lipi gura de a ei sufocându-i țipătul ascuțit. Fata se zvârcoli, încercă să-l împingă, să-și întoarcă capul, dar strânsoarea era puternică și nu reuși să se elibereze. El o trase de părul des și lung dându-i capul pe spate și-i sărută buzele, savurând dulceața lor.

Un sărut arzător, neînduplecat, care ascundea o curiozitate amestecată cu un fel de refuz. N-o mai strângea așa tare. În timp ce buzele netede și fierbinți o sărutau, simți atingerea unei mustăți aspre. Bărbatul îi sărută buzele elastice și sensibile de la un colț la altul al gurii.

Mișcările lui Lettie încetiniră până deveni imobilă. Era confuză, se zăpăcise de senzualismul adunat în vinele sale. Trupul îi fu cuprins de o dorință primitivă, ca un fel de răspuns la simțămintele de odinioară. Se clătină și simți o dorință să se apropie de el, deși încercă să lupte împotriva acestei simțiri. Dorința și repulsia își luau una alteia locul, până ce fata începu să tremure din tot corpul.

Bărbatul îi dădu drumul înjurând încet. Câteva clipe se auzi numai gâfâitul lor. Pe neașteptate o apucă de mână și o trase după el spre masă și acolo o împinse pe scaunul de alături. Înainte ca ea să fi scos un cuvânt sau să se fi revoltat, îi legă gura cu un fular pe care-l luase de la gât. Ea se ridică din scaun și voi să-l apuce de braț, dar bărbatul o prinse de încheietură, îi răsuci mâinile la spate și o obligă să se așeze; scoase din buzunar o sfoară de curmei și i le legă de spătar. În următoarele clipe,

stând în genunchi în fața ei, îi legă gleznele de picioarele scaunului.

Lettie încerca să țipe făcându-l câine, tâlhar și ticălos imoral. Vocea nu i se auzea decât surd, de sub fular.

În râsul bărbatului descoperi o veselie sinceră, care o înfioră. Se ridică și se aplecă spre ea. Fata se trase înapoi cât putu, cu toate acestea reuși să o sărute pe frunte, în timp ce mâinile-i dezmierdau sânii. Lettie înțepeni din cauza protestului. Bărbatul chicoti, se îndreptă de spate și se retrase. Pașii-i fâșâiau pe covorul turcesc, i se văzu o clipă umbra la fereastră, apoi dispăru.

Lettie se destinse, apoi o cuprinse mânia. O fierbințeală îi învălui întregul trup, iar lacrimile îi apărură în colțul ochilor. Ce individ neobrăzat și ce îndrăzneală! Încă nimeni nu s-a purtat cu ea așa. Niciodată! De unde atâta curaj să-și bată joc de ea, s-o lege ca pe un miel de sacrificiu? Oare cine a fost? Cine putea fi?

Era foarte nervoasă, așa că nu avu nevoie de prea mare efort să facă gălăgie lovind scaunul de masă.

Toată casa dormea. Îi era teamă că nu va fi auzită și va ședea până dimineața așa, sau poate mai mult, dacă nu vor observa lipsa ei de la micul dejun. Sforile cu care era legată fedeleș îi frecau pielea la fiecare mișcare. Nu se putea bizui pe o eliberare fără ajutor.

O lumină slabă se strecură pe sub ușă. Lumina pâlpâindă se apropia odată cu târșâitul unor pași. Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Lettie, ești bine?

Lettie lovea și mai tare masa, gemea iritată de sub fularul cu care era legată. Ușa se deschise și tușa Em își băgă capul înăuntru.

– Cerule mare! - strigă ea holbându-și ochii.

Dădu buzna în cameră, lăsând în urma ei să plutească aripile capotului de batist șifonat, panglicile bonetei de noapte și

șuvițele de păr cărunt. Puse lampa de ulei pe masă și începu să deznoade fularul.

– Ce s-a întâmplat, copila mea? Cine ți-a făcut-o? E de necrezut să se întâmple așa ceva într-o casă în care eu dorm la numai două uși distanță!

Fularul căzu pe jos. Lettie încercă să-i răspundă femeii când aceasta îi dezlega sfoara de pe mâini.

– A intrat pe fereastră? Așa ceva! Sărmana mea copilă, te-ai speriat! Vai, trebuie să aduc un cuțit... deși nu, acum văd, ăsta-i un nod care se dezleagă ușor. Ce prevăzător! - În sfârșit, mâinile lui Lettie erau libere. Tușa Em înconjură scaunul și îngenunche ca să-i elibereze și picioarele.

– Eu aș folosi alt epitet - spuse Lettie tăios. - Josnic, nemernic, canalie. Sigur, pe dumneata voia să te răpească!

– Cu mine n-avea nimic de câștigat. Dar orice plan o fi avut, și l-a schimbat din cauza dumitale, pentru asta îi sunt recunoscătoare. - Femeia slăbi ultimele legături, se uită în sus, vru să spună ceva, dar amuți privind fix un punct de pe cămașa de noapte roz.

Lettie, frecându-și încheieturile amorțite, se uită în jos. Un obiect mărunt atârna înfipt în flanel, deasupra sânilor rotunzi. Acel ceva fragil, de culoare brumărie, arăta ca învelișul gol al unei insecte. Era prins de picioare. Era întreg, având doar o crăpătură prin care insecta părăsise învelișul și în care era implântat un spin strălucitor și negru.

– Ce-i asta? - întrebă răsucindu-l în lumina lămpii.

– Învelișul unei lăcuste și un spin.

Lettie păli. Îl puse pe masă, ca și când era scorpion. O lăcustă și un spin pe cămașa de noapte, pe locul unde o atinsese ultima oară intrusul. Acestea erau simbolurile celui pe care-l numeau Spin. Un criminal sângeros care-i omorâse fratele și pentru care venise în Sud.

Numele îi scăpă instantaneu.

– Sigur pe el îl urmăreau câinii - spuse tușa Em.

Lui Lettie nu-i trecu prin minte să facă legătura între el și urmărirea ce avusese loc, acum însă i se părea normal. Cu vreo înșelătorie scăpase de urmăritori și se întorsese să-și caute ascunziș. Era convins că-și găsise unul potrivit, dar asta până o văzu pe Lettie. Cât fusese de aproape de el! A ținut-o în brațe și a sărutat-o. Cu o mișcare bruscă, Lettie își ridică mâna și i-o șterse cu scârbă de-a lungul gurii.

– M-ar fi putut omorî - spuse cu voce încordată - sau ... sau se putea întâmpla ceva și mai rău.

– Oh, drăguță, nu te gândi la așa ceva!

– Cum să nu, dacă am auzit atâtea!

Tușa Em dădu din cap.

– Nu știu ce-i fi auzit sau de unde ai auzit aceste lucruri, dar Spin face tot atâta bine cât rău. Nu-l cred în stare să brutalizeze o femeie.

– Nu se știe niciodată! - protestă Lettie - Era urmărit de soldați, asta înseamnă ceva.

– Hmm. Poate ofițerii aveau nevoie de o preocupare ca să nu se plictisească.

Se auzi o bătaie la ușa pe care tușa Em o lăsase deschisă când intrase în cameră. Apărură două persoane, un bărbat și un copil. Lettie se uită în sus nervoasă, când bărbatul începu să vorbească.

– Ce-i tanti Em, s-a întâmplat ceva?

Femeia se întoarse repede și ținându-se de marginea mesei se ridică. În loc să răspundă la întrebare, spuse:

– Ranny, ce faci? N-ai voie să intri aici! Fii băiat cuminte și du-te la culcare!

Bărbatul intră în cameră. Era înalt, cu umeri lați și foarte frumos, o frumusețe asemănătoare cu a arhanghelilor mânuitori de săbii din picturile vechi. Avea în jur de 28-30 de ani; sub fruntea înaltă, gene lungi, ochi albaștri, cu sprâncene arcuite brunaurii. Un nas ferm și drept, se vedea o gropiță în obraz. Un maxilar puternic, colțuros, buzele groase trădau forță și dorințe stă-

pânite. Părul moale decolorat de soare, ondulat, pieptănat în spate, aproape că-i acoperea cicatricea de la tâmplă, care se deosebea prin culoarea ei cenușie de bronzul pielii. Purta haine vechi, pantaloni gri și o cămașă albastră și moale, cu mâneci suflecate.

Lettie sări să-și ia capotul de pe pat. Cum se aplecă, simți că materialul cămășii de noapte i se mula pe șolduri și pe talie, scoțându-i în relief formele. Își înălță capul, roși, mâinile-i tremurau încă sub amintirea evenimentelor trăite.

– Am auzit zgomot - îi spuse cel ce se numea Ranny, tușii Em, repetând prima întrebare. - S-a întâmplat ceva?

– Dacă ești curios, domnișoara a fost vizitată de Spin și ea s-a speriat foarte tare.

Ranny se uită la Lettie. - Spin? Dar de ce?

– Din întâmplare, din greșeală - zise tușa Em.

– Oamenii cred că e un om rău. Ți-a făcut vreun rău? - Privirea curioasă a lui Ranny o fixa pe Lettie.

– Nu, adică, nu prea - spuse lăsându-și ochii în jos, privind apoi în altă parte.

– Brațele ți-s roșii.

– Îmi trece repede, sunt bine.

– Mă bucur. Bărbatul blond se întoarse spre mătușă-sa. - Ea cine-i?

Tușa Em, nemulțumită, plescăi cu limba.

– Ea este Miss Lettie Mason, Ranny. Lettie, el este nepotul meu, Ranny Tyler.

Tânărul cu capul plecat o mai privi o dată pe Lettie și o întrebă:

– De ce ești aici?

– Vai de mine, Ranny, poartă-te cum se cuvine! Ea este prima chiriașă a noastră și rămâne aici. O vei întâlni la micul dejun, dar acum nu vrea să vadă pe nimeni! Du-te la culcare!

Cuvintele tușii Em, cu toate că erau energice, sunau a rugăminte.

– Am înțeles, mă duc. De altfel domnișoara e frumoasă.

Tușa Em se uită la băiatul negru din spatele nepotului.

– Lionel, te rog!

Băiatul avea vreo doisprezece ani, părul mare și creț, ochi căprui. Păși lângă frumosul tânăr și-l prinse de mână.

– Veniți, domnișoru´ Ranny!

Ransom nici nu-l băgă în seamă. O admira pe fata din fața lui, deschis, fără ascunzișuri. Părul ei bogat, strălucitor, netezimea catifelată a pielii, ovalul perfect al obrazului, ochii negri și sclipirile mărunte din jurul pupilei, capotul ce ascundea trupul și lăsa să i se vadă suplețea proporțională și perfecțiunea.

Fiecare mișcare-i era plină de siguranță și demnitate. Se părea că are totuși un defect. Îi lipsea căldura. Gura minunat arcuită se strâmba în jos la colțuri ca la o fată bătrână după miruire, dând trăsăturilor sale blânde un aer suspicios.

Și totuși, în adâncul ochilor negri, ardeau focuri gata să moară. Bărbatul se bucură c-o sărutase pe nevăzute, acuma n-ar mai îndrăzni.

Lionel îl trase din nou de mânecă.

– Domnișoru´ Ranny, vino, domnișoara roșește din cauza dumitale!

Ranny se uită la el în jos și-i zâmbi.

– N-ar trebui s-o fac, nu-i așa? - se lăsă condus, dar se întoarse din ușă:

– Noapte bună! - spuse el.

Fără să mai aștepte răspunsul, bărbatul blond și băiatul negru ieșiră pe coridorul Splendorei și pașii li se stinseră.

– Vai, scumpa mea, îmi pare foarte rău - spuse tușa Em - ar fi trebuit să-ți vorbesc despre Ranny, dar m-am gândit ... adică, credeam că voi avea destul timp să-ți spun dimineața. Știi, aseară s-a chinuit cu veșnica lui durere de cap și atunci nu primește pe nimeni, stă culcat în camera întunecată până-i trece.

– Când mi-ai amintit despre nepotul dumitale, credeam că-i un copil. - Lettie făcea un efort eroic să-și recâștige stăpânirea de sine și să clarifice situația.

Tușa Em se calmă.

– Păi, nu este departe de adevăr. Știi, Ranny este stăpânul Splendorei, a lui este casa, pământul și tot. Eu am grijă de toate în locul lui.

Lettie îi aruncă o privire și-i spuse:

– Cred că numai pentru că el nu poate avea grijă.

– Este tot atât de copil ca pe vremea când avea unsprezece sau doisprezece ani. Mi se rupe sufletul pentru el, dar asta este.

– Înțeleg.

Femeia dădu din umeri neputincioasă.

– Este afectuos, drăgălaș, n-ar omorî o muscă, dar te înțeleg dacă simți că nu mai poți rămâne în casa asta după cele întâmplate. Dacă vrei să pleci, voi aranja dimineața să-ți ducă cineva bagajele în oraș. Firește, îți dau banii înapoi.

Într-adevăr Lettie așa simțea, că ar trebui să fugă de aici, dar, dintr-un capriciu inexplicabil, hotărî să rămână. Dacă Spin s-a arătat o dată în această casă o mai poate face încă o dată. Vocea era hotărâtă.

– Nici prin cap nu-mi trecea să plec.

– Știam! - strigă tușa Em radiind de bucurie. - Ești o fată cum-secade, am simțit-o din prima clipă când te-am văzut.

Lettie îi întoarse zâmbetul și această mică schimbare o transformă într-o frumusețe de fată.

– Mulțumesc, dar cred că ar fi util să știu mai multe despre situația de aici.

– Te gândești la Ranny? Zău, că nu știu multe. Femeia se așeză cu greutate pe scaunul de pe care se ridicase Lettie. - I-ai văzut cicatricea de pe frunte? A fost rănit în război și el, ca alții. A fost ofițer de artilerie, firește, al Uniunii. - Femeia îi aruncă o privire provocatoare, dar și parcă gata să-și ceară scuze. - În ultimele luni

ale războiului a luat parte la o bătălie în care un tun a explodat lângă el și o schijă i-a pătruns în craniu.

– Minune că nu l-a omorât!

Tușa Em dădu din cap.

– Camarazii au crezut că-i mort și l-au lăsat acolo. O patrulă l-a găsit și a fost tratat într-un spital de campanie. Săptămâni întregi a zăcut în nesimțire și poate ar fi murit dacă n-ar fi fost Bradley cu el. I-a fost valet din copilărie și a făcut tot războiul cu el. A rămas cu el și atunci când l-au transportat la un spital din apropiere de Washington. Când s-a făcut pace l-au adus acasă.

– Și atunci se purta ... ca acum?

– Atunci, încă nu. După cum povestea Bradley, la Washington își revenise și părea normal, numai că nu-și amintea de multe lucruri. La întoarcere, pe tot drumul a suferit de groaznice dureri de cap și, în împrejurimile zonei Mississippi, și-a pierdut conștiința. Până au ajuns la Splendora abia mai pâlpâia viața în el. La șase luni și-a pierdut din nou conștiința. De când și-a revenit e așa cum l-ai văzut acum.

– Ce chin! Un bărbat așa de frumos!

– Oh, dacă l-ai fi văzut înainte de război! Era foarte zburdalnic, râdea, se foia mult și glumea. Atunci casa răsuna întruna de băieți și fete care veneau și plecau; organizam petreceri în fiecare sâmbătă. Băieții - mai bine zis tinerii, se prosteau, iar fetele nu știau cum să se facă observate de Ranny, dar el habar n-avea de ele. Dansau, cântau, se jucau de-a ghicitul și prezentau spectacole. Avem și acum în pod trei geamantane cu ciudata recuzită pe care o purtau. Îi îndopam cu floricele de porumb, fursecuri și bomboane. Găseam aceeași plăcere în tot ce făceau, ca ei.

– E nevoie, ca băiatul ăsta, Lionel, să-l conducă pe nepotul dumneavoastră?

– La drept vorbind, nu. Lionel este fiul lui Bradley, pe care l-a crescut bunică-sa, Tass. Știi, ea ne este bucătăreasă de treizeci

de ani. Nu numai tatăl lui Lionel, dar bunicu-său, străbunicul au lucrat la familia Tyler. Băiatul a crescut aici și a rămas când Bradley a plecat să se bucure de libertatea dobândită. În prima parte a convalescenței lui Ranny se întâmpla de multe ori să nu știe unde este, ce caută, iar lui Lionel parcă-i era a doua natură să-l aducă în casă, să-l ajute la îmbrăcat, la dezbrăcat, să aibă grijă de el. Mi-e de mare ajutor, băiatul ăsta.

– Sunt convinsă - zise Lettie.

Tușa Em se ridică. - Pot să te servesc cu ceva? O ceașcă de lapte cald sau puțin compot de mere? Te-aș servi și cu tărie, dar știi, nu mai ținem alcool în casă.

Lettie refuză politicos oferta cât și propunerea de a-i pune la dispoziție altă cameră sau propriul ei dormitor, dacă nu mai vrea să rămână aici. Îi mulțumi pentru atenție și o asigură că va petrece noaptea numărând colțurile.

Mai târziu, când tușa Em plecă cu lampa, Lettie stătea cu ochii deschiși în mijlocul patului cu baldachin. Nu mai era așa sigură dacă hotărâse bine. Perdelele se mișcau de curenții aerului de noapte, ca fantome galbene. Casa scârțâia, pârâia, iar în arbuștii și merișorii din fața ei se auzea zgomotul făcut de vreun animal de noapte. Lettie se gândea că ar trebui să închidă geamul, dar noaptea era foarte caldă. De altminteri se codea să se apropie de el. Cu adevărat nu credea că Spin dă târcoale pe afară și așteaptă momentul să pună mâna din nou pe ea, dar gândurile parcă o luară razna, ieșiră din făgașul lor normal.

Niciodată în viață nu se simțise atât de subjugată ca în brațele lui Spin. Nimeni n-a sărutat-o încă așa, cu atâta pasiune. Totuși nu i-ar fi plăcut să mai trăiască o dată o astfel de experiență.

Pe drept cuvânt, în afară de tatăl ei, care o săruta pe frunte n-o sărutase încă nici un bărbat.

Logodnicul ei, Charles Smallwood, o trăgea uneori în colțuri întunecoase și, cu același scop, într-o zi de primăvară o duse în excursie. Dar ei nu-i plăceau îmbrățișările acelea. Gura lui

Charles era aspră și ridicată și o săruta atât de excitat, încât îi julea buzele și ea era mereu mămoasă în loc să...

Lettie își întoarse rapid capul pe pernă și-și acoperi ochii cu brațul. Charles murise la Manassas. Murise și fratele ei, Henry, înmormântat aici în Sud, unde-l transferaseră ca ofițer al unităților unite pentru a ajuta la refacere. La gândul că un om, care l-a împușcat pe Henry în cap când acesta își astâmpăra setea, îngenuncheat lângă un pârâu, îi trezise instinctele de femeie, se simți copleșită de rușine și remușcări. Era foarte sinceră cu sine și nici acum nu putea nega: acel bărbat îi trezise o dorință păcătoasă. Dacă ar fi avut același sentiment când o săruta Charles, nu s-ar fi putut împotrivi rugăminții acestuia de a se cununa înainte de război. Și nici dorinței pătimașe cu care Charles o săcâia întruna, de grăbire a relației lor fizice.

Ea rămase rece și lucidă. Când bărbatul zdrobit îi cerșea înțelegerea și începu să plângă, ea se închise în sine trufașă, cu o înțelepciune superioară, la amintirea căreia o treceau frigurile. Putuse să fie atât de insensibilă, deoarece când o atingea logodnicul nu avea nici un fel de reacție. Bizar, acum nu putea să-și imagineze cum acceptase căsătoria. Poate că atunci nu avea decât șaptesprezece ani, iar Charles părea atât de matur în uniformă și, de altfel, toate prietenele ei erau deja logodite sau măritate.

Perdeaua din fereastră se mișcă și Lettie își întoarse capul. Spin! Nici nu-i venea să creadă că fusese aici. I se părea că totul este rezultatul imaginației ei, că numai voința îl evocă pe criminalul fratelui său. Încercă să-și aducă aminte de bărbat, dar nu reușea să-i refacă imaginea. Își amintea doar că era solid, cu mustață, păr închis la culoare, deși nu-l văzuse bine în semiobscuritate. Reținuse doar mișcarea lui agilă, forța și reflexele iuți ca fulgerul. Avea un corp suplu și tare ca pielea tăbăcită.

Lettie știa cel puțin că nimerise în locul bun. Dacă putea crede în destin, atunci acesta o adusese la tușa Em, la Splendora.

Tușa Em era drăguță, prietenoasă și grijulie. Ce-i drept, nu intra în imaginea creată despre femeile din Sud, alintate, ocrotite și păzite de grijile zilnice. Stilul acesta de viață îl măturase războiul care începuse cu nouă ani în urmă. Muriseră foarte mulți bărbați. În timpul călătoriei i se păru că toate femeile din oraș purtau doliu. Pot fi mulțumite cele care, ca și tușa Em, fac tot posibilul să înfrunte noile împrejurări în situația dată.

Tușa Em trebuia să întrețină casa și pe sine, pe deasupra se îngrijea și de nepotu-său. Ce tragedie că rana îl nenorocise! La prima vedere nu se vedea, căci trăsăturile obrazului bronzat dovedeau inteligență, iar ochii, o adâncă tristețe. Se simțea și atrasă și respinsă de el, într-un mod ciudat.

Aceste gânduri o tulburară. În familie, căldura nu era o caracteristică, și nici exteriorizarea sentimentelor. Apreciau în mod deosebit păstrarea stăpânirii de sine în orice situație. Se iubeau și se respectau unii pe alții, cu frate-său era în relații apropiate. Era convinsă că crescuse moștenind firea rece a părinților. Ce straniu, într-o singură noapte doi bărbați o impresionau! Asta este Louisiana. Căldura umedă a climei sudice intră în sânge și atâță sentimentele. Aici și femeile se maturizează mai repede, ca florile în seră.

Era foarte cald. Dacă n-ar fi un lucru atât de neînchipuit și atât de stânjenitor, și-ar rupe cămașa de noapte și s-ar culca în pielea goală.

Dar ce s-ar întâmpla dacă Spin s-ar întoarce? Doamne, nici să te gândești nu-i bine, ce s-ar întâmpla!

Se resemnă. N-are voie să simtă nimic ce nu se poate explica cu șocul din această noapte, cu relația ciudată instalată între ea și oamenii de aici și cu oboseala celor trei zile de călătorie.

Își scoase părul des de sub ceafă și-l răspândi pe o parte a pernei ca să nu-i fie cald. Suflecă mânecile cămășii de noapte și-și descheie trei nasturi. Stătu așa nemișcată minute întregi, cu mâinile pe lângă corp. Un vânt ușor intră pe fereastră mângâin-

du-i obrajii. Răspândi în cameră mirosul dulce al magnoliilor și al unei alte flori.

Lettie se răsuci pe partea cealaltă. Trecură minute, o oră, două. Undeva în casă un ceas bătu o dată, spărgând liniștea. Genele lui Lettie tremurară. Oftă. Își prinse poala cămășii de noapte, o trase cu câțiva centimetri mai sus și simți aerul proaspăt pe glezne. Încă câțiva centimetri și îi erau goi și genunchii. Trase cămașa mai sus. Minunat! În jurul pieptului simțea încă o căldură insuportabilă. Trecură minute, ceasul bătu jumătate.

Lettie se ridică în șezut și cu o mișcare rapidă își trase cămașa de noapte pe deasupra capului și pipăind cusăturile o întoarse pe față. O netezi și o puse lângă ea ca s-o poată îmbrăca la cel mai mic zgomot. Se culcă la loc, pe cearșaful neted și se întinse. Își trase iar părul de sub ceafă și închise ochii. Oftă ușurată și adormi.

Capitolul 2

La Splendora fiecare lua micul dejun când se trezea sau când îi era foame. Tușa Em și nepotul ei mâncau adesea în bucătăria de vară. Poate face și Lettie la fel, dacă vrea, dar dacă-i spune mamei Tass, îi pune masa în sufragerie și poate mânca și acolo, îi spuse tușa Em.

Mergând spre bucătărie, trecu prin holul lung care împărțea casa în două și pe care-l foloseau vara drept cameră de zi, deoarece ușile duble dădeau spre verandă. Trecu apoi de-a lungul acesteia și, pe scări în jos, în curte. Drumul, pavat cu plăci, printre crăpăturile cărora creșteau mușchi verzi, conducea la clădirea de cărămidă pe care o foloseau drept spălătorie și bucătărie. Avantajul era că nu se simțeau mirosurile și fumul și nu aveai grija focului.

Pe când se plimba de-a lungul drumului scurt, în soarele de dimineață, o pisicuță tărcată se ivi dintre tufișuri și se frecă de tivul rochiei ei. Adierea vântului aducea miros apetisant de slănină friptă, cafea prăjită și prăjitură. De undeva, de aproape, se auzea zgomot de tăiat lemne.

Lettie se opri în ușa bucătăriei și urmări ce se întâmplă acolo. O negresă solidă, legată la cap cu un batic alb, se învârtea, umblând de ici-colo între soba de gătit și masa mare de lemn. Blatul mesei era alb de atâta frecat. Lângă perete era o vatră mare, deschisă, afumată și Lettie era sigură că o foloseau încă la nevoie, deși acum nu se vedea nimic pe ea decât cenușă. Pe celălalt perete era un raft cu vase, cu farfurii, castroane și pahare, destule pentru a pune masa unui regiment de musafiri.

Negresa se întoarse la ea.

– Să nu cumva să intri în bucătăria mea!

Lettie se retrase surprinsă.

– Iartă-mă!

– Vai, Doamne, miss, nu la dumneata mă refeream! Cu pisica vorbesc, strengărița a încercat să intre de multe ori, o alung mereu cu mătura, fug după ea cu limba scoasă.

– Sper că n-am întârziat de la micul dejun.

– Nu, miss. Scot imediat prăjitura din cuptor, sosul este gata. Mâncați aici, în bucătărie cu domnișorul Ranny?

– Da ... dacă nu deranjez!

Politețea-i era instinctivă.

– Deranjezi? De ce ai deranja?

Lettie sperie pisica, bătând din palme, înainte ca aceasta să fi intrat în bucătărie.

– Pot să te ajut cu ceva?

Bucătăreasa îi aruncă o privire mirată.

– Ce interesant vorbești! Nu-i fi cumva dintre radicalii republicani luptători pentru eliberarea sclavilor?

– Nu - spuse Lettie cu precauție. Nu era de acord cu nici o formă de sclavie, dar simțea că nu e timpul potrivit s-o spună.

– Atunci bine. Eu nu sunt de partea indivizilor care vin aici și încurcă tot. Dacă vrei să-mi fii de ajutor, atunci du-te după grămada asta de lemne și spune-i domnișorului Ranny că-i gata micul dejun!

Lettie simțea că i s-a făcut o cinste și, profitând de ocazie, făcu așa cum i se ceruse.

Ransom Tyler tăia lemne de foc. Așeza lemnele pe butuc și dintr-o lovitură de secure le tăia în două. Ridica securea, iar și iar, și lovea. Cămașa era jos, lângă el. Mușchii îi jucau pe umeri și pe spate, sub pielea bronzată, la fiecare mișcare. Cum se apleca după celălalt lemn, pantalonii i se mulau pe picioare și pe șolduri, descoperind și mușchii de acolo. Grămada de lemne tăiate

creștea văzând cu ochii. Mai încolo era o grămadă de lemne de brad pentru ațâțat focul, tăiate de pe scoarța unei buturugi.

Când Lettie observă bărbatul cu torsul gol, se întoarse atât de brusc, încât fusta i se răsuci de mai multe ori pe după picioare. Nu știa ce să facă: să nu-i dea atenție sau să se întoarcă? Stătea năucă și privea cum îi strălucesc razele soarelui în părul de pe frunte și cum luciul sudorii scoate în evidență jocul mușchilor de pe trunchi, cum strălucește mai jos părul auriu de pe piept.

Era ceva fascinant în ușurința cu care lucra, în precizia mișcărilor, în felul în care se concentra în muncă și în mișcarea plină de demnitate a corpului. Lettie simți o strângere ciudată în stomac. În timp ce-l privea, i se părea incredibil să fie rănit la cap și periculos să i se dea în mână o armă mortală.

Ransom o observase pe Lettie Manson de când apăruse în colțul bucătăriei. Nu-și putea imagina ce voia, dar era foarte tulburat când o văzu. Era așa de distantă cu rochia gri încheiată până sus, la gât, încât hotărî s-o aștepte până va vorbi. Nu-i căzu greu. Fata arăta foarte bine. Obrazul era ușor aprins, părul des, împletit într-o coadă, era ca o coroană pe cap și, cum respira, sânii îi ieșeau în relief din rochia gri. Prezența ei va deranja activitatea la Splendora, dar s-ar putea să-i ofere și ceva plăcut.

Lettie miza pe faptul că proprietarul Splendorei va ridica privirea și o va observa. Ar fi jurat că știe de prezența ei acolo. Minutele treceau și nu dădea nici un semn că ar fi observat-o și Lettie se simțea din ce în ce mai neplăcut. Să plece fără un cuvânt ar fi fost socotit semn de răsfăț, nepolitețe. Își drese glasul. Cum să i se adreseze? Dacă face o gafă, s-o facă măcar politicos.

– Mr. Tyler?

Bărbatul se ridică, zâmbi și dădu afirmativ din cap.

– Bună dimineața, domnișoară!

– M-au trimis să vă chem la masă.

– Sunt gata - spuse și puse securea jos. Își scutură așchiile de pe umăr, fără să se grăbească, apoi își luă cămașa de pe jos. Își

înăbuși un rânjet pentru că fata se întoarse până-și îmbrăcă el cămașa. Nu voia să se supere, era atât de rușinoasă că abia își stăpâni râsul. Cu multă greutate își impuse să fie serios și înge-nunche după un braț de lemne de foc. Cu o mișcare lejeră se ridi-că, îi făcu semn fetei să meargă înainte.

Lettie se duse, dar îl simțea cu fiecare fibră în spatele ei. Că-ută în minte ce să-i spună.

– E minunată dimineața, dar e cald deja.

– Da, domnișoară.

Vorbea serios și această seriozitate dădea cuvintelor lui o valoare ironică. Lettie se întoarse brusc și se uită la el. Tânărul îi rezistă cu blândețe. Poate numai așa înțelegea că lui îi era mult mai cald de la consumul de energie, reflectă Lettie.

Ransom oftă ușurat când fata se întoarse. Femeie cu minte as-cuțită. Trebuie să fie mult mai precaut cu ea decât gândise. Micul dejun era pe masă și scotea aburi. Prăjitura era ușoară, ca buretele, ca un nor, sosul des, iar slănina bine friptă. Mama Tass îi fripse lui Ranny trei ouă, iar lui Lettie îi spuse că-i pregătește cum, cât și ce vrea. Lettie ceru omletă dintr-un ou, care ieși foarte gustoasă.

Bucătăreasa stătea la masa de lucru, înșiruindu-i lui Ranny diferitele lucruri pe care trebuia să le termine. Unele erau munci de servitori, de exemplu să ducă resturile la porci, dar bărbatul nu protestă, Lettie gândi că și altă dată obișnuia s-o facă.

Mama Tass se duse la ușă să arunce apa de pe oase și ieși pentru o clipă. Se făcu liniște. Care se prelungea și bucătăreasa încă nu venea. Lettie întrebă:

– Unde-i tușica?

Ranny își ridică privirea din farfurie:

– În vizită.

– Oh? Tonul de întrebare era cumpănit. Nu o interesa, voia să-i audă vocea.

– S-a dus la Elm Grove. Cei de-acolo s-au îmbolnăvit și le-a dus niște supă de pui.

– Înțeleg. Drăguț din partea ei.

În focul privirii cercetătoare pe care bărbatul din fața ei i-o arunca, Lettie simți că intervențiile lui erau la fel de prostănace cum i se păruseră și ei.

Continuă rapid.

– Elm Grove este o localitate?

– O casă. A unchiului Sam. Nu-i departe.

– Înțeleg. Dar băiatul, Lionel unde-i?

– Lionel doarme. Dacă se trezește devreme, mama Tass îi găsește întotdeauna ceva de lucru.

– Credeam că el trebuie să se ocupe de ... adică, credeam că el trebuie să-ți țină companie. Dacă pricepe greu, așa cum zicea tușa Em, nu-și va da seama ce-a vrut să spună, oricum Lettie roși până-n vârful urechilor.

Ransom, când o văzu roșind, aprecie că-i din cauza discre-ției sau se necăjea pentru presupusa încetineală a gândirii lui. Era gata să nu-i răspundă.

– Uneori.

Lettie dădu farfuria la o parte. Schimbând vorba, întrebă:

– Mi-ai putea spune cum pot ajunge în oraș?

– Avem o brișcă și un cal.

– Ce crezi, mătușa dumitale ar fi de acord să le folosesc? Con-tra cost, desigur.

– Sunt sigur că n-ar avea nimic împotrivă. Te pot duce chiar eu.

– Mulțumesc, dar știu să conduc. Fără glumă, îi plătesc pen-tru folosință.

– Nu trebuie să plătești, eu te duc cu toată plăcerea. Ar fi o onoare pentru mine.

În cuvintele lui se citea o distantă politețe, umbra depărtată a ceea ce fusese vreodată. Lettie, perplexă, își mușcă buzele. Nu știa dacă tânărul are voie să conducă trăsura și nu putea s-o întrebe nici pe mătușa sa, care, în acest moment, lipsea de aca-să. Conducerea trăsurii necesita mai multă forță decât știință,

pe de altă parte, există legi de circulație ce trebuie respectate.

– Nu te voi răsturna, promit - Ranny aștepta.

S-ar părea că-i surâdea perspectiva. Lettie avea de rezolvat multe lucruri în oraș, mai avea de făcut câteva cumpărături. În realitate, intenționa să meargă la Statul Major al unităților unionale pentru a începe anchetarea împrejurărilor morții fratelui ei. Mai putea aștepta puțin, măcar până se întoarce stăpâna casei. Se sforță să zâmbească.

– Poate mai târziu.

Mama Tass reveni cu o legătură de ceapă fragedă. După ce începu să o curețe, toată bucătăria se umplu de mirosul ei pătrunzător. Urmărind mișcările grăbite și precise ale negresei, Lettie se întreba dacă o pregătește tot pentru micul dejun sau o pregătește pentru următoarea masă.

Femeia nu era atât de cufundată în muncă precum se credea, căci, în clipa când Ransom Tyler puse jos ceașca de cafea, se uită la el peste umăr.

– Domnișoru' Ranny, dacă ați terminat, arătați-i domnișoarei împrejurimile! Cu siguranță că ar vrea să știe ce unde este, și fac pariu că ar vrea să vadă și florile lui Miss Emily.

– Zău, nu-i nevoie - protestă Lettie - Mr. Tyler are altă treabă.

– Treaba asta-mi place mai mult și spune-mi liniștită Ranny.

Se vedea că nu are altă alegere, era nevoită să viziteze Splendora.

– Mulțumesc, Ranny!

Splendora fusese construită în stil „colibă de plantator".

Primul nivel se sprijinea pe un fundament ridicat împotriva inundațiilor. Acoperișul casei, ca un coc enorm, avea trei ferestre mari prin care pătrundea suficientă lumină și în camera de pod.

Aceasta fusese folosită înainte de război pentru orice, la nevoie pentru dans sau primirea musafirilor. Verandele frontale fuseseră proiectate să apere casa de arșițele verii. Prima, de

jos, cu imitație de cărămidă, se potrivea cu peretele de cărămidă, iar cea de sus avea lambriuri de chiparos, care se armonizau cu gărduleț de chiparos.

Accesul în casă se făcea pe niște scări largi, mărginite de balustrade laterale. Ușa de la intrare, grea, cu aripi duble, ducea în holul lung al casei, din care se deschideau șase camere mari.

În partea stângă, salonul, semiobscur permanent, menaja mobila de trandafir cu huse vechi de brocart. De aici se vedea mobila grea de mahon din sufragerie, urma apoi dormitorul lui Ranny, ale cărui geamuri duceau spre veranda din spate. În fața acestei camere era cea a tușii Em, apoi o cameră goală, după care urma cea a lui Lettie, cu ferestrele spre prima verandă. Și la demisol era un hoi mare, din care se deschideau numeroase cămăruțe, printre care cea a mamei Tass, în care dormise ani de zile, ca servitoare respectată a familiei; acum avea locuința ei proprie. În fosta ei cameră stă acum Lionel, ca să fie aproape, dacă Ranny ar avea nevoie de el.

De la drum până la casă conducea un drum denivelat, cu nisip ruginiu, care cotea din fața casei spre șopronul cu trăsuri și spre grajd. Puțin mai încolo, în spatele acestora, se aflau atelierul de fierărie și, pe două rânduri, cămăruțe în care odinioară locuiseră sclavii.

Ravagiile războiului și neglijența se întâlneau la tot pasul. Varul alb al casei se murdărise, lemnul cenușiu mâncat de vreme putrezea, gardul din jurul domeniului se mistuise în focurile aprinse de detașamentele armatei. Rechiziționaseră atelierul de fierărie, catârii, caii, puii, rațele și tot ce putuseră prinde. Pereții șopronului de bumbac, înnegriți de incendiul provocat de unioniști, pentru ca „aurul alb" să nu ajungă în mâinile dușmanului, rămaseră în aceeași stare. Pe pământurile din jurul casei se vedea bumbacul verde crud, abia răsărit, dar nu mai departe pământul era înțelenit, plin de ierburi târâtoare și de vie agățătoare.

Din patru sau cinci cămăruțe de sclavi, locuințe de chiriași negri, se vedea fumul ieșind pe hornuri. Și acestea erau într-o stare deplorabilă, le lipseau ușile, scările și erau învăluite de verdeața crescută în jurul lor.

Unul din garduri era reparat, apărând florile tușii Em de pui și de alte animale. Creștea din nou vaci și porci, dar neavând fu-raj, animalele erau lăsate de capul lor pe câmp, să pască. În curte nu creștea iarbă, de aceea se vedeau diferite forme geometrice formate de pământul nisipos crăpat din cauza uscăciunii. Doar scările de la intrare erau mărginite de minunate verbine, mar-garete și salvii albastre. În cele două colțuri creșteau doi arbuști de măslin cu miros dulce, în jurul lor camelii, călin alb și nuferi. La poartă, un trandafir agățător formase un umbrar des din flo-rile-i roz-deschis, risipind un miros amețitor, dulceag în lumina dimineții, acționând ca un drog asupra fetei.

Ranny se opri lângă umbrar. Lettie, cu ochii închiși, primea parfumul miraculos al trandafirului. Era o liniște profundă, se auzea zumzăitul albinelor, adierea vântului printre frunzele de trandafir.

Câtă pace față de oraș! Ce departe i se păreau zgomotele tră-surilor și înjurăturile vizitiilor! Îi venea greu să se gândească la moarte și răzbunare ori să-și imagineze că acest ținut plăcut fu-sese cândva câmp de luptă; că patimile mai fierbeau în suflete, așa cum o dovedeau evenimentele din cursul nopții. Și totuși trebuie să se gândească la asta.

Auzi lângă ea o trosnitură surdă și când deschise ochii îl văzu pe Ranny rupând un trandafir, pe care-l curăță de frunzele de prisos cu un aer grav, le aruncă pe jos, pe urmă îndepărtă spinii, unul câte unul. Îl ținu în mână, se înclină în fața ei și-i în-tinse minunatul trandafir, pe jumătate deschis.

– Pentru dumneata, Miss Lettie!

– De ce? - întrebă cu o voce tremurătoare. Nu obișnuia să primească daruri de la bărbați. Trandafirul și modul în care i s-a

adresat - chiar dacă-l puse în față pe „miss" - trezi în ea un sen-timent de intimitate nedorit.

– Pentru că este ca dumneata.

Îi cercetă chipul, căutând sensul ascuns al cuvintelor. În fi-nal, întrebă:

– Cu spini sau fără?

Gestul bărbatului trăda sinceritate și demnitate cavalereas-că. Nu era frumos din partea ei să-i primească așa atenția, pe care el i-o pregătise cu atâta grijă. Nu-l putea refuza fără să-l jignească! De aceea Lettie primi trandafirul și-i inhală parfumul. Aștepta, to-tuși, o explicație, pentru ce-l primise? Poate, o licărire din vechea și uitata artă a curtoaziei?

Ransom Tyler se dovedi un ghid bun. Răspundea scurt în-trebărilor puse de Lettie, folosea propoziții scurte ca să-i spună care încăpere la ce este folosită, cunoștea bine casa și împreju-rimile, nu era mirare, doar erau ale lui. Lettie se întreba dacă și departe de casă vorbea atât de cursiv.

Era ceva în acest copil-bărbat care o atrăgea. Nu se putea stăpâni să nu-l privească și să nu-i admire frumusețea trupului și chipului. În fiecare mișcare se ghiceau mândria și încrederea în sine, scoțând la lumină eul de altădată, dar ochii trădau obo-seală și neîncredere. Vocea-i era gravă și moale, iar zâmbetul lui îi provoca o strângere de inimă. Dar ar fi fost proastă să nu ob-serve că bărbatul este capabil să învețe și să se dezvolte. Na-tural, ca profesoară, i se trezi curiozitatea.

– Mai citești, Ranny? Vreau să zic, de când ai fost rănit?

– Puțin.

– Recunoști literele și cuvintele, nu-i așa?

Tânărul dădu din cap.

– Știi să scrii?

O umbră de amărăciune îi brăzdă chipul.

– Puțin.

– Ai vrea să știi mai mult?

–Nu.

–De ce?

–Fiindcă nu-s capabil.

–Poate eşti mai capabil decât crezi.

–Te rog nu râde de mine! - zise el depărtându-se de ea.

Lettie întinse mâna după el.

–Vorbesc serios. Aş vrea să te ajut.

Când se uită la ea şi-i văzu ovalul fin al feţei şi hotărârea din ochi, Ransom rămase nemişcat. Îl trecură nişte fiori care-l obligară să-şi stăpânească muşchii. Trecuse multă vreme de când o femeie nu se mai uita la el decât cu tulburare şi milă.

–Nu mă poţi ajuta - spuse încet.

–Dar aş putea încerca.

Lettie îi simţi muşchii încordaţi sub atingerea mâinii.

Aproape că nu putea rezista să nu-i atingă părul de pe frunte, cicatricea de pe tâmplă cu buricul degetelor, de parcă asta l-ar vindeca. Îşi stăpâni dorinţa, dar nu-şi mută privirea de la el. Şi minutele treceau. Se auzi zumzetul unei albine, apoi un fluture gălbui se aşeză aproape de ei.

De deasupra lor un trandafir se dezlipi de tulpină şi căzu. Petalele se împrăştiaseră pe umerii laţi ai lui Ranny şi se lipiră de materialul dur al cămăşii sale. Una căzu pe mâna cu care Lettie îi prindea braţul şi simţi atingerea petalei încălzite de soare ca o binecuvântare.

–Hei, voi doi! Ce faceţi?

Lettie tresări speriată. Tuşa Em se îndrepta spre ei, învelită cu un batic mare, care-i făcea umbră, legănând un coş pe braţ.

Se pare că întrebarea tuşii Em era absolut retorică. Nu aştepta nici un răspuns la ea, cum ajunse la ei se interesă dacă Lettie dormise bine, dacă mâncase şi o întrebă dacă avea vreun plan pentru ziua respectivă, fără cel mai mic semn de curiozitate. Lettie îi spuse că s-ar duce în oraş şi tuşa Em nu obiectă s-o ducă Ranny. Îi dădu bărbatului câteva sarcini mărunte, pe care

le putea rezolva până o aştepta pe Lettie. Trebuia să cumpere pioneze, să-i aducă revista de grădinărit de la poştă, pentru că cuprindea articole interesante. Adăugă, ce-i drept, că ziariştii yankei nu ştiau prea multe despre grădinile din Sud, scriau întruna despre lalele şi petunii, care nu rezistau la căldură mare, dar scriau şi despre trandafirul - trestie şi asta o interesa.

Până când Ranny prinse calul la trăsură, Lettie îşi puse pălăria de paie cu panglicuţe, ale cărei boruri se lăsau peste părul împletit. Îşi trase mănuşile, îşi căută umbrela de soare şi aşteptă pe scări. Porniră pe drumul spre Natchitohes.

Înainte de a muri, fratele ei Henry fusese un excelent reporter. Oriunde fusese mutat, găsea ceva interesant de comunicat. Găsea plăcut şi acest ţinut, iar istoria lui, care mergea până la colonizarea franceză - deosebit de interesantă. Adeseori scriea în scrisorile sale că, o dată ce va termina cu armata, va cumpăra aici o bucată de pământ şi va trăi ca plantator. Din aceste scrisori Lettie află multe despre pământul pe care mai târziu şi-a găsit moartea.

Splendora se afla la trei, patru mile de Natchitoches, de care nu-i departe un alt oraş, numit atunci Grand Ecore. Acesta fusese un port înfloritor pe ţărmul Fluviului Roşu, dar în 1864, i-au dat foc detaşamentele unioniste conduse de generalul Banks, în cadrul nenorocitei campanii de pe acest fluviu.

Natchitoches scăpase pentru că nu jucase un rol important în navigaţie. Numele şi-l căpătase de la un trib indian care trăise aici demult. Era cea mai timpurie aşezare întemeiată în Louisiana, mai veche decât Orleans-ul. Fusese înfiinţată ca avanpost în 1714, cu scopul de a apăra hotarele de vest împotriva imixtiunii spaniole. Pe atunci Fluviul Roşu curgea pe-aici, dar pe la începutul veacului, apele i-au fost abătute spre nord. Nivelul apei în curba de cincizeci de kilometri de lungă, unde era aşezat Natchitoches, scăzuse treptat, până ajunsese un braţ secundar, numit Cane.

Oraşul oferea un peisaj pictural. În stilul de construcţie se simţea influenţa franceză şi spaniolă: pereţi de chirpici, veran-

de largi, ornamente de fier forjat. Casele, umbrite de stejari uriași și bătrâni, în spatele cărora se ascundeau grădini răcoroase. Nu era rară vorba franțuzească pe străzi, dar nici în cărți, ziare și afișe.

Strada principală, pavată cu cărămizi, ducea spre malul apei. Și numele cu nuanțe străine ale comercianților evocau istoria orașului. Cele mai multe prăvălii aveau două etaje, balcoane proeminente, din care se deschidea o splendidă perspectivă spre râu și totodată îi apăra pe pietoni de ploaie și de soare. Pe străzi, se vedeau doamnele plimbându-se, două câte două, așa cum se cuvenea. Purtau fuste cu multe straturi, cu funde mari în spate, în general de culoarea doliului, negre, gri sau violet. Înmănușate, cu umbrele de soare, apărându-și rochiile de razele puternice. Domnii se grăbeau la treburile lor, unii în costume închise la culoare, alții în paltoane în carouri sau în pardesie, lăsând în urma lor nori de fum din pipele de rădăcini. Atenția lui Lettie fu atrasă de un domn mai în vârstă, cu păr lung și mustață căruntă, care umbla mândru și cu demnitate, în ciuda cămășii și paltonului ponosit, oglindindu-i-se pe chip o disperare sfâșietoare.

Copii zdrențăroși, albi și negri, alergau pretutindeni, sărind în timpul alergării peste bărbații negri care leneveau la soare. Râdeau și discutau la colț de stradă, dansau în jurul călugărițelor care treceau pe-acolo cu mătăniile la talie. Negresele, echilibrându-și coșurile pe cap, discutau între ele, zâmbind larg sau cântând și-și ofereau produsele: plăcinte cu mure, pâinișoare umplute cu cârnat, buchete de flori și cele mai variate condimente.

În spatele clădirilor se înălța biserica comunității religioase din Natchitoches, St. Mary. Când Lettie și Ranny trecură cu brișca prin oraș, băteau clopotele cu un glas blând și dureros, de înmormântare. Anunțau înmormântarea unui negru liber, care fusese plantator mai jos, pe cursul râului, la Isle Brevelle. Îl înhu-

mau în pământ sfânt, în ciuda faptului că se sinucisese din cauza tragediilor acumulate: îi muriseră doi fii în război, își pierduse averea și nu de mult împozitele îi duseră casa și pământul. Lui Lettie i-ar fi plăcut să știe mai multe despre acest caz, dar nu avea timp. Se opriră în fața unei prăvălii, bărbatul coborî și o ajută și pe ea.

Nu pierdură mult timp cu cumpărăturile ei și ale tușii Em. Ar fi putut termina și mai repede dacă nu i-ar fi reținut la oficiul poștal, unde bărbatul de după tejghea își distra trei amici cu amănuntele întâmplării de dimineață.

– Jur că-i cea mai faină întâmplare pe care am văzut-o în viața mea! Stătea acolo nemernicul de perceptor, O'Connor, cel mai ticălos avar din tot satul, or - ăsta-i mare astăzi - numai în izmene, legat de stâlpul de iluminat, pe strada principală. Se smucea încercând să-și ascundă cele o sută treizeci de kilograme în spatele stâlpului și să-și smulgă din gât inscripția.

– Inscripția? Ce inscripție? - întrebă un ascultător, poate fermier, cu vorbă domoală și cu barbă lungă.

– Avea un singur cuvânt: „GROH!" Pe Dumnezeul meu, Spin este cineva!

Bărbații își domoliră vocile la vederea femeii, dar Lettie le întoarse spatele și se prefăcea că se uită în vitrină la anunțurile îngălbenite și murdărite de muște. Când auzi de Spin, își ridică privirea și fu atentă la ei.

– De unde știi că a făcut-o Spin? - întrebă celălalt.

– Cine altcineva putea fi? - povestitorul întâmplării cotrobăi pe sub tejghea, trânti o legătură de scrisori în fața lui Ranny și o revistă fără să se uite la ele. - De altfel și-a lăsat cartea de vizită: o lăcustă străpunsă de un spin. Un soldat l-a văzut ieșind din oraș. Armata l-a urmărit toată noaptea de-a lungul Fluviului Roșu.

– L-a jefuit pe O'Connor?

– S-ar putea spune. Și este cea mai interesantă treabă, deoarece armata a fost așa de preocupată de Spin - voiau să-l prindă

și să-i încheie strălucita carieră, încât dimineață nici nu aflase despre jaf. Pe perceptor nici nu l-au observat. Doctorul l-a găsit, când se întorcea de la naștere.

Râdeau în hohote. Fermierul zise mucalit:

– Dumnezeule, gândiți-vă la tânțari! De ce n-o fi țipat O'Connor?

– Poate credea că o să se elibereze fără să-l vadă cineva.

– Așa-i trebuie! Și mie a încercat să-mi rețină data trecută. O zi am întârziat cu impozitul și a vrut să-mi ia scroafa premiată. Având în mână arma cu țeavă dublă l-am trimis în p... ă..., adică, s-o șteargă! Fac pariu că nici banii aceia nu se înregistrau.

– Cred că banii pe care i-a luat Spin vor apărea la următoarea licitație!

– Peste două zile urmează casa văduvei Clements. Pe ce pariem că se va prezenta cu suma suficientă pentru răscumpărare?

– Vom mai vedea o minune, sunt sigur.

Diligintele poștei scuipă o zeamă de tutun spre scuipătoare.

– Spin ăsta a făcut multe minuni. De exemplu, vinerea trecută, când a împiedicat spânzurarea și l-a salvat pe negrul Toby. Au rămas afiș băieții.

Convorbirea se întrerupse. Lettie, privind peste umăr, văzu că bărbații se suspectează unul pe celălalt. Referirea n-avea temei, dar Lettie credea că era vorba despre acțiunea călăreților nopții, mascați în alb, cunoscuți sub numele de Cavalerii Cameliei Albe. Probabil ei erau cei care grăbeau spânzurarea.

Ranny, cu corespondența tușii Em în mână, îi atinse cotul lui Lettie.

– Putem pleca?

Lettie îl urmă cu o privire gânditoare, părăsind oficiul poștal. Ranny o ajută să urce în trăsură, apoi trecu în partea cealaltă. Urcă și trase de hățuri. După câțiva metri, Lettie se întoarse spre el.

– Ai auzit ce spuneau despre perceptor – despre Mr. O'Connor!

– Da, domnișoară.

– Dumneata ce crezi?

– Despre ce?

– Despre ce-au făcut cu el.

– Nu știu.

Ransom își dădu seama că trebuia să se aștepte la această întrebare. Ar fi putut s-o scoată din oficiul poștal, dar dorea să audă și alte păreri despre Spin decât ale ei proprii. Nu vru să adauge nimic, deși ar fi avut ce.

– Trebuie să știi, îl repezi fata - omul a fost umilit în public. Știu, impozitele sunt mari și perceptorii nu procedează întotdeauna corect, dar a meritat oare Mr. O'Connor ce i-au făcut?

– Ce înseamnă cuvântul ăla ... umilit?

Lettie se uită la el și ochii întâlniră privirea senină înainte de-a întoarce capul. Aștepta prea mult de la el și uitase. Omul de lângă ea era handicapat mintal, n-are voie să-l suprasolicite. Interesant, dar era curioasă la ce se gândea acum.

Spuse încet:

– Iartă-mă, Ranny. Mergem la biroul lui Freedman?

Biroul lui Freedman a fost înființat să-i ajute pe negri în dobândirea libertății și în asigurarea drepturilor recent câștigate. Deși în opinia publică acest birou era mai de grabă o organizație sclavagistă, care îi îndemna să se bazeze mai mult pe stat și să ceară sprijinul partidului republican radical. E drept că le promiseseră multe și nu realizeaseră decât 16 hectare de pământ și câte un catâr fiecărui negru. De unde veneau aceste promisiuni, nu știa nimeni. Biroul era plin de soldații armatei care doreau să se stabilească aici, în Sud. În general lucrau cu conștiinciozitate. Cea mai mare preocupare a biroului era educația negrilor, și cu asta mulți erau de acord.

Prezența lui Lettie stârni mare animație în birou. Le scrisese și așteptau sosirea ei. Din păcate, îi spuseseră, va trece o lună, poate mai mult, până va putea lucra. Acum era în timpul semă-

natului și nu puteau lua de la muncă decât câțiva copii, deci trebuia să aștepte miezul verii, până se termină semănatul. Să aibă răbdare până atunci. O vor anunța când vor avea nevoie de serviciile ei.

Ieșind de la biroul Fredman, îl rugă pe Ranny s-o ducă la Statul Major al armatei. Clădirea - fostă locuință - cu veranda largă, cu fundamentul înalt, semăna mult cu Splendora. Ranny o ajută flegmatic să coboare și o așteptă plictisit.

Ofițerul responsabil cu circumscripția Natchitoches era colonelul Thomas Ward. Bărbatul înalt, în uniformă militară, avea în jur de treizeci de ani. Părul castaniu i se încreștea pe ceafă, mustața îi bătea în roșcat. În jurul ochilor avea cearcăne, ca și când n-ar fi dormit toată noaptea. Când Lettie intră, se ridică din spatele biroului, o salută cordial și o pofti să ia loc.

– Armata Statelor Unite, și eu, cu ce vă putem fi de folos Miss Mason?

Lettie se gândise ce va spune, dar acum nu știa cu ce să înceapă. Își umezi buzele și abia acum îi veni în minte dacă e bine ceea ce face.

– Știu că l-ai cunoscut pe fratele meu, Henry.

– Da, fratele dumitale a fost un foarte bun militar. Bănuiesc că mă cauți în legătură cu moartea lui.

– Da - spuse Lettie ușurată și începu să-i spună de ce este important pentru ea să afle cine-i criminalul fratelui ei. Îi povesti ce va face săptămânile următoare. Colonelul o asculta, fără s-o întrerupă, uneori dădea din cap și-i privea întruna buzele, forma sânilor și talia suplă. Când termină, colonelul o întrebă:

– Știi că și armata face cercetări în acest caz?

– Se pare că nu cu prea multe rezultate.

– Pur și simplu, n-au rămas urme. Îmi pare rău că te descurajez, Miss Mason, dar mă îndoiesc că vei descoperi ceva pentru dezvăluirea ucigașului fratelui dumitale și condamnarea lui la spânzurătoare.

– Știu că nu va fi ușor. Voi începe cu pârâul din pădure unde a fost împușcat. Dac-ai putea să-mi spui unde se găsește, ți-aș mulțumi.

Colonelul își încruntă sprâncenele, se lăsă pe spătarul scaunului.

– Locul acela e destul de departe de aici și, pe deasupra, destul de sălbatic. Într-un cuvânt nu-i pentru excursii.

– Într-adevăr? - întrebă Lettie cu răceală-n glas. O uimea că toți bărbații credeau despre femei că n-au habar de distanțe.

Colonelul zâmbi.

– Știu, ți se pare interesant, dar dumneata ai traversat o jumătate de țară, dar poate nu știi că ținutul acesta este ca un câmp de bătălie. Nu vorbesc numai despre bărbatul pe care-l cauți, Spin, Robin Hood-ul nostru local, ci și despre alți indivizi dezagreabili. Cei mai mulți vagabonzi de acest fel au fost luptători de gherilă ai armatei unionale, care aici sunt numiți „tâlhari". Ne temem că organizația lor este destul de puternică. Este o bandă în afara legii, care se întinde ca lepra aici, în Sud. Tot ce știm e că sunt neîndurători.

Fata abia îi mai auzi ultimele cuvinte, se gândea la ceea ce spusese adineori. - Robin Hood? I se părea ciudat să-l numească așa pe un tâlhar ordinar.

– Locuitorii îi zic așa ori mie nu-mi convine rolul judecătorului din Nottingham.

– Asta-i adevărat - zise fata și se destinse puțin, apreciind umorul sec al bărbatului.

– Cel puțin știi câte ceva despre omul ăsta și vei fi mai precaută. Poate că n-ar ataca o femeie, dar nu sunt sigur, fiindcă am primit prea multe descrieri ale lui despre culoarea ochilor și a părului, în toate culorile curcubeului și i se atribuie întâmplări petrecute într-o singură noapte, la mulți kilometri una de alta, deci este în stare de orice.

Din vocea colonelului răzbea amărăciunea. Asta și cele auzite îi aduseră aminte lui Lettie de întâmplările nopții.

– Noaptea trecută tot pe el l-ați urmărit? Eu l-am văzut.

Își schimbă poziția în scaun și-i povesti.

– Interesant că a dat chiar peste dumneata. Nu mă mir deloc, acolo i-am pierdut urma. Se vede că s-a folosit de lacul Dink, din apropiere, pentru derutarea câinilor.

– Dac-o știți, de ce nu puneți capcane, de ce nu-l așteptați acolo?

– Nu-i unicul loc de acest fel. În împrejurimi sunt multe gropi cu apă și păraie, nemaivorbind de fluviu, unde poate scăpa de câini. Iar, cât privește capcanele, totdeauna știe unde umblăm. E deștept neno ... - Tăcu și tuși.

– Deci este foarte deștept. - Lettie era atât de preocupată de tema pentru care venise, în fond, în Sud, încât abia văzu tulburarea colonelului.

– Eu n-aș folosi acest cuvânt - zise Lettie.

Colonelul își ridică sprâncenele întrebător.

– Încrezut, plin de sine-continuă cu superioritate. - Priviți-i numai simbolurile pe care le lasă în urma lui!

– Da. Recunosc, nu ne bucurăm de ele, dar nu este primul care insuflă părerea că armata și republicanii radicali, pe care-i sprijinim, sunt egali cu o lovitură de soartă.

Lettie îl privi la început fără să priceapă, apoi se miră și puțin necăjită spuse:

– Lăcusta ca lovitură a sorții, și spinul care o străpunge.

– Exact!

– Dar eu am auzit că simbolurile reprezintă altceva!

– Refacerea Sudului, așa cum se reface lăcusta. Multe se pot auzi, Miss Mason. Poți fi liniștită, printre altele ne vom ocupa și de cazul dumitale.

Apoi îi arătă o grămadă de hărți pe masă. Lettie îi înțelese mișcarea și se ridică.

– Îți mulțumesc, domnule colonel, și nu te mai reții. Îți sunt recunoscătoare că mi-ai acordat atenție din timpul dumitale prețios, Ai putea să-mi spui pe unde-i pârâul acela?

Colonelul Ward se ridică.

– Voi pune pe cineva să ți-l deseneze și ți-l voi trimite la Splendora.

– Oh, n-aș vrea să vă creez probleme, mi-ajunge și o schiță!

Colonelul îi adresă un zâmbet cald, care-i mișcă vârfurile mustății.

– Nu-i problemă, Miss Mason. Nici o problemă.

Capitolul 3

Lettie auzise cântecul îngânat, înainte de a ajunge la trăsură. Erau voci subțiri, excitate, pline de răutate, caracteristice copiilor.

–Ranny nebunu'!

–Trage cu tunu' - strigau ei. - Ranny nebunu', trage cu tunu' și împușcă rațele, le mănâncă mațele! Ranny nebunu' trage cu tunu'!

Trăsura era trasă la umbră, la marginea drumului. Printre roți, Lettie văzu picioarele goale și pantalonii unui grup de băieți și pe Ranny înghesuit în oiște. Își ridică puțin fusta și se grăbi spre ei.

După ce ocoli calul care dădea nervos din picioare și-și trăgea hățurile, văzu ceea ce bănuia. Ranny stătea retras, la adăpost, cu picioarele bine fixate pe sol și foarte apatic. În jurul lui săreau vreo cinci, șase băieți de aproximativ nouă, zece ani. Obrajii le radiau de-o veselie malițioasă, în timp ce spuneau poezia aceea tâmpită. Unul dintre ei, probabil șeful, gesticula cu mâinile și-l pișca rău pe blondul cel mare, pe unde apuca. Ranny nu încerca nici măcar să se apere.

Lettie învățase, în cariera ei pedagogică de trei ani, câteva lucruri în legătură cu abordarea adolescenților. Ochii-i scăpărau scântei de mânie în timp ce striga:

–Ce-nseamnă asta? Terminați îndată!

Se opriră brusc din sărit. Toți băieții își holbau ochii la ea, afară de șeful lor, care o privi o clipă și continua să-l piște pe Ranny.

–Cum te cheamă, tinere? Cine-i tatăl tău?

Băiatul, care era aproape cât ea de înalt, se întoarse spre ea cu un chip amenințător. Lettie crezu, preț de-o clipă, c-o va lovi, dar Ranny prinse încheietura băiatului cu iuțeala fulgerului și-ncepu să-l strângă. Băiatul țipă de durere și palid căzu în genunchi.

Lettie puse mâna pe încheietura puternică a lui Ranny și-i spuse încet:

–Dă-i drumu!

Bărbatul îi dădu ascultare pe loc, dar așa cum lasă câinele un șobolan. Băiatul înfrânt își freca brațele.

Lettie își mută privirea de la vinovatul principal la ceilalți.

–Vă sfătuiesc să mergeți acasă. Și altă dată să vă alegeți mai bine jocurile!

Plecară unul câte unul, privind înapoi amenințători și tulburați. Îi privi o vreme, se întoarse spre Ranny. Bărbatul nu părea jignit. Stătea liniștit, încât Lettie se simțea neplăcut pentru că se grăbise să-l salveze. Când li se întâlniră privirile, Lettie îl întrebă încurcată:

–Plecăm la Splendora?

–Da, domnișoară.

Ransom o ajută să urce în trăsură și iar simți înflăcărarea aceea bizară privind fata care-și aranja fusta și pălăria de paie. Cum și-ar fi putut imagina că ascunde atâta ardoare apărându-l pe Ranny? Bărbatul se emoționă și nu era bine. Deloc nu era bine.

Colonelul Thomas Ward adusese harta promisă după- masă târziu. O găsi pe Lettie pe verandă răcorindu-se și curățând fasole. Mai erau tușa Em, Ranny, Sally Anne, tânăra văduvă de la Elm Grove, și fiul ei, Peter.

Tușa Em o vizitase pe soră-sa cea mică - mama lui Sally Anne și pe cei doi copii și o invitase pe Sally Anne la Splendora până

când ai casei se vor însănătoși, ca nu cumva să-l molipsească și pe Peter. Ei sosiseră înaintea colonelului.

Sally Anne, cu părul ei blond, cu pielea diafană și o chii albaștri ca de porțelan, dădea impresia unei femei foarte frumoase. Purta o rochie neagră pentru că bărbatul ei căzuse la Mansfield și pentru că nu avea bani să-și cumpere alta. Avea rem ușcări de conștiință că o lăsase singură pe mama ei bolnavă, dar în același timp se autoliniștea că luase în grijă o infirmieră bătrână. Singurul motiv pentru care acceptase invitația era grija ei maternă. Îi era tare teamă ca fiul ei firav și slăbuț să nu se îmbolnăvească, fiindcă, după cum spunea ea, el era întreaga ei avere în lumea asta.

– Măgărie! - se răsti tușa Em, timp în care colonelul își lega calul de gard și, trecând încet pe sub umbrar, urca scările. Stăpâna casei i-l prezentă zâmbind lui Sally Anne.

Văduva nu era încântată de el. Îl salută politicos, apoi se învălui într-o tăcere adâncă. Fiecare zâmbet îi era rezervat lui Ranny, care curăța fasole șezând pe scări, iar mai târziu juca trecerea sforii de la unul la altul, cu Peter și Lionel.

Musafirul nu sosise singur. În urma lui venea un domn foarte elegant. Purta un palton din piele de căprioară, pantaloni asortați, veston crem, cravată galbenă și pălărie cu boruri largi. O salută pe tușa Em, ridicându-și puțin pălăria și dându-i un pupic mieros. Dar în fața tinerei văduve se aplecă atât de adânc, încât era gata să dea cu creștetul capului de rogojina de pe verandă.

– Miss Sally Anne, ești seducător de frumoasă. De câte ori te văd, nu-mi pot reveni, mă întreb cum poți fi atât de tânără, mama unui băiat așa de mare!?

– Nu fi ridicol! - îl puse la punct sudista, cu cochetărie în glas.

- Știi foarte bine ... - începu, dar bărbatul o întrerupse.

– A ști și a crede sunt două lucruri deosebite.

Bărbatul cu părul negru și mustață se întoarse spre Lettie.

– Domnița trebuie să fie amazoana despre care am auzit în oraș. Vestea patimii și frumuseții sale s-a răspândit foarte repede, de-aceea am venit și eu călare s-o pot cunoaște.

– Lettie - spuse tușa Em - hoțomanul ăsta este Martin Eden, prietenul din copilărie al lui Ranny și, în plus, mare vânător de fuste.

– Da´ tușă Em! - protestă Martin jignit.

– Vânător de fuste - repetă bătrâna doamnă.

Lettie era fericită că n-a fost obligată să răspundă complimentului, de fapt ce-ar fi putut spune? Se liniști la gândul că nici nu se prea așteaptă răspuns de la ea.

– Ce-i cu Miss Mason? - întrebă Sally Anne.

– Chiar, despre ce-i vorba? - interveni și tușa Em.

Martin se întoarse spre stăpâna casei cu un zâmbet seducător.

– Singură, această domniță a pus pe fugă o ceată de fanfaroni care-l necăjeau pe Ranny. Asta, după ce a stat față în față cu cel mai colțos ofițer unionist, chiar în biroul lui.

– Protestez! - spuse colonelul, cu veselie.

– În ambele cazuri aveți informații greșite - spuse Lettie cu răceală.

Martin se duse în fața lui Ranny.

– Ajută-mă, bătrâne. E adevărat sau nu?

Ranny privi în sus, căutând-o din ochi pe Lettie.

– Adevărat.

Ochii tușii Em se deschiseră larg de mirare.

– Asta da! Iar noaptea trecută l-a pus pe fugă pe Spin!

Asta era o observație care trebuia explicată mai pe larg pentru Sally Anne și Martin. Lettie o lăsă pe tușa Em s-o facă. Mai târziu se puseră numeroase întrebări legate de vizita făcută la Statul Major, de aceea povesti detaliat despre moartea fratelui ei și de intenția ei de a-l căuta pe criminal.

– Ce curajoasă ești! - spuse Sally Anne. - Eu nu m-aș încumeta.

Lettie, care nu se simțea prea bine în centrul atenției, dădu din cap.

– Mi se potrivește mai bine epitetul „încăpățânată".

Interveni și Martin Eden.

– Miss Mason este chiar foarte curajoasă, va pleda din însărcinarea serviciului Freedman. - Se întoarse spre ea. Mi-e ciudă că n-am fost prezent când ai fost pe la noi. Acum am venit - pun totul de-o parte - s-o salut la Natchitoches și să-i ofer tot sprijinul meu când va începe munca.

– Dumneata ești de la biroul Freedman? - nu putu să-și ascundă uimirea. În afară de soldații Armatei Unioniste, și-i mai putea imagina printre angajații biroului pe aceia care în anii dinainte de război au simpatizat cu partizanii eliberării sclavilor. Martin Eden nu se încadra în nici o categorie cu comportarea lui cavalerească și blândă, cu afectarea din voce. S-ar putea să fi făcut parte din partidul care se împotrivea despărțirii statelor din sud și să facă parte și astăzi? Sunt mulți în Sud din ăștia.

Atenția celor de pe terasă fu atrasă de un nou venit. Sosi într-un nor de praf, apoi sări iute de pe cal, lăsă ușa de la grădină să se trântească după el, își scutură hainele de praf în drum spre verandă. Fugi pe scări în sus, îl bătu pe umeri pe Ranny, îi ciufuli părul lui Peter, îl trase pe Lionel de nas, se repezi la tușa Em și-o îmbrățișă.

Judecând după primirea călduroasă, Johnny Reed era evident favoritul tuturor. Părul des, roșcat și creț, cu fața pistruiată, cu ochi căprui și un zâmbet răpitor. Când i se adresă lui Sally Anne era intimidat, dar pe Martin îl bătu pe umeri ca pe o veche cunoștință.

– Martin bătrân scalavag, ești elegant ca întotdeauna! Cum faci? Dezvăluie-mi secretul, aș avea nevoie să știu!

Martin Eden zâmbi, dar se vedea că nu-i pica bine.

– Pot să-ți spun, dar pe tine nu te ajută. Te-am rugat să nu-mi mai spui așa!

– Fugi de-aici! Pe mine nu m-a interesat niciodată că mi-au

spus sau nu, morcoveață, că doar de la asta nu mi se schimbă culoarea părului - spuse Johnny cu o voce veselă.

„Scalavag". Acest cuvânt îl contesta Eden. Așa erau numiți susținii care susțineau refacerea republicii. De cele mai multe ori îi asimilau cu cei care doreau să desfacă Confederația (Statele Unite din Sud). Ce rușine să suporte cineva o astfel de umilință, numai pentru că are alte vederi decât vecinii lui!

– Tare demult nu ți-am spus din astea - îi răspunse Martin calm.

– Ți-ar plăcea mai mult să te fac „scalavag" în lipsă?

– Mi-ar place să nu-mi spui așa.

Înainte ca Johnny să-i fi răspuns, tușa Em interveni:

– Gata, la mine în casă nu faceți așa ceva! Am avut parte de destulă ceartă, că-mi ajunge până trăiesc și cred că și voi sunteți sătui.

Se instală o liniște neplăcută, pe care o sparse Lettie:

– Mr. Eden și dumneata ai luptat în ultimul război?

– Toți trei am luptat, Johnny, Ransom și eu. - Răspunzându-i la întrebare, fata se destinse. - La început am fost împreună, mai târziu am nimerit în alte unități.

– În armata unională?

– Firește.

– Și dumneata acum, totuși ...

– Acum lucrez cu yankeii. Ești între dușmani, Miss Mason. Interesant cum evoluează lucrurile, nu-i așa?

– Și dumneata ai luptat, Miss Mason - spuse Johnny - cel puțin așa se vorbește. Cum a fost cazul cu copiii pe care i-ai pus la punct?

Când îi repetă povestea de dimineață, Lettie se trezi din nou în centrul atenției. Îi plăcea din ce în ce mai puțin situația.

Numai Ranny nu lua parte la discuție, dar Lettie vedea pe el că urmărea firul discuției, chiar dacă cu greutate. Nu se deosebea de un om normal, doar priceperea îi era mai lentă, adică nu

înțelegea cuvintele și întrebările complicate și manifestă stimă copilărească față de autoritate. Lettie nu știa la ce să se aștepte când mătușa lui îi spusese că nivelul spiritual al nepotului este cel al unui copil de doisprezece ani. Băieții de această vârstă erau departe de acest nivel. Trebuia numai să-l vezi pe Lionel.

Ranny puse bine sfoara cu care se jucaseră până atunci toți trei. Atunci Peter scoase din buzunar un pumn de biluțe colorate, i le arătă lui Ranny și lui Lionel, apoi le scutură în pumni.

Începuseră să vorbească în șoaptă și se înțeleseră asupra unui lucru, pentru că Ranny se ridică, lăsă la o parte fasolea și coborâră toți trei în curte. Tânărul desenă un cerc pe nisipul dintre straturile de flori și îngenunchează să joace biluțe.

Ofereau o priveliște deosebită: uriașul cel frumos, cu umeri lați, și cei doi băieți, unul alb și palid, celălalt rotofei și de culoarea cafelei negre - îngenuncheați în praf și foarte preocupați loveau bilele cu degetul mare. Lettie uimită, zâmbea din tot sufletul.

Ranny se uită în sus și-i văzu zâmbetul. Își aplecă iar capul. Peste câteva minute se aplecă spre Peter și-i spuse ceva. Băiatul se întoarse și-i strigă mamei sale.

– Mamă! Hai, arată-mi cum joci.!

– Nu, Peter - îi răspunse Sally Anne. - Eu nu știu să joc bile.

– Știu că știi. Mi-ai spus că unchiul Ranny te-a învățat când erați mici.

– Zău, puiuț, mai bine nu.

– Te rog!

– Te rog! - făcu Ranny pe ecoul.

Sally Anne se codi, dar se ridică, puse vasul alături și coborî scările trăgându-și fusta după ea.

– Bine, da' o să-ți pară rău, dacă-ți pierzi toate bilele.

Johnny se retrase cu avânt de la balustradă, cu un zâmbet larg.

– Cred că merită să-i vedem.

– Și după părerea mea - fu de acord colonelul Ward, ducându-se alene după ei. Martin, cu mâinile în buzunar și fluierând, îi urmă.

Tu și a Em se întinse după vasul lui Lettie.

– Du-te dragă, văd c-ai vrea să-i vezi și tu.

Lettie îi zâmbi cu părere de rău. Nu jucase niciodată bile, dar îi privise de multe ori pe băieți jucând și i-ar fi plăcut și ei să le știe mânui.

Nu trecu multă vreme până când toți erau în genunchi, în praf, alergând după bile printre straturile de flori și certându-se pe culorile preferate. Fusta lui Lettie se murdărise de praf și a lui Sally Anne la fel, fără să mai vorbim de pantalonii bărbaților. Peter alerga nebun de fericire după bila pe care mama lui o proiectă până în gard, pe urmă începu să-i explice lui Lettie chichițele jocului. Lionel nu vorbea mult, dar grămada cea mare de bile câștigate era în fața lui. Johnny nu juca prea bine, dar cu clovneriile lui întreținea buna dispoziție a tuturor. Le lovea atât de tare că vâjâiau pe lângă urechile lor. Lettie, văzând loviturile grave și foarte precise ale lui Martin și ale colonelului Ward, propuse să le mai reteze din avânt, să-și folosească numai mâna stângă. Fata voi să vadă cum joacă Ranny, dar observă că bărbatul îi părăsise. Nu era departe. Ședea pe cea mai înaltă treaptă și-i observa cu bărbia rezemată în mâini. Apoi, parcă-i înflorise un zâmbet pe față, sprâncenele i se ridicară a întrebare, iar ochii-i străluceau de veselie.

Deci i-a păcălit. Ranny s-a folosit de Peter în mod conștient, ademenise societatea în curte și acum se târau în patru labe ca și copiii, drept ce trecea el în ochii lor. Atât de brusc se făcu lumină în mintea lui Lettie, încât i se opri respirația. Întâlni privirea lui Ranny, zâmbetul dispăru de pe chipul omului și-i luă locul un aer trist de renunțare.

Lettie își dădu seama că veselia afișată era o dispoziție trecătoare. Pe Ranny îl distra pentru o scurtă vreme jocul adulților, dar el, în orice caz, se excluse din el.

Lettie se ridică, scuturându-și praful de pe partea din față a fustei. Se îndreptă spre bărbatul care ședea pe scări, atrasă ca de o forță invizibilă. Nu știa ce vrea să facă, dar n-avea nici timp să hotărască deoarece, în acea clipă, se auzi vocea tușii Em care-i chema la cafea și la prăjiturile făcute de mama Tass, presărate cu zahăr praf.

Colonelul nu rămase mult. Când își luă rămas bun de la stăpâna casei, Lettie îi mai mulțumi o dată pentru hartă și-l petrecu până la cal.

În timpul războiului, la fel cu fetele de vârsta ei, Lettie urmărea desfășurarea luptelor, căutând nume cunoscute, citea amănunțit listele cu morți. În sine, simplificase motivele conflictului: nu era nevoie ca Statele Unite să se desfacă în două părți mai slabe și trebuia desființată sclavia. Crezuse că o dată cu acțiunea prin care Sudul se predase la judecătoria de la Appomattox, se rezolvase tot și că viața va intra pe făgașul ei normal, doar se împlinise idealul celor care și-au sacrificat viața pentru el. Nu mai urmărise cu aceeași atenție discursurile politice de după acest eveniment, căci o preocupa doliul pentru moartea logodnicului și a fratelui ei. Nu avu putere nici să-și caute de lucru. Asasinarea lui Lincoln o deznădăjduise, dar mai târziu pierdu șirul evenimentelor și nu se mai înfiora decât superficial de una, de alta.

Asta ținu până la călătorie. Din ceea ce auzise pe tren și în poștalion, încerca să-și făurească o imagine a situației actuale care împărțea, și acum, țara în două. Părea o sarcină peste puteri.

În congres, majoritatea republicană - ca să evite renașterea democraților din sud, urmare a întoarcerii acasă a unioniștilor - a pus la o parte politica unionistă a președintelui Lincoln și a urmașului său de drept, Andrew Johnson. N-a fost de acord să poarte tratative cu delegațiile sudiștilor, pornind de la faptul că aceste state se despărțiseră de Uniune, deci nu erau acum decât teritorii ocupate. Din această cauză, evenimentele luară o în-

torsătură foarte interesantă, căci războiul avusese scopul să împiedice despărțirea acestora. Acum, cu victoria Nordului, încercările să fie declarate nereușite? Dacă esta așa, înseamnă că Sudul nu fusese niciodată independent. În viitor relațiile vor fi dictate în toate cazurile de învingător.

Pretențiile Congresului Republican erau simple: ca statele din sud să fie reprimite în Uniune trebuie să garanteze în cadrul hotarelor proprii desființarea sclaviei pe baza legilor lor, acceptarea Modificărilor 11 și 15, care prevedeau acordarea cetățeniei negrilor și dreptul la vot. Foștilor ofițeri unioniști li s-a interzis ocuparea funcțiilor de stat, iar celor care veneau în armata unionistă le pretindeau jurământ de credință, în care cereau iertare pentru ticăloșiile lor - înainte de a reprimi dreptul de vot. Voiau să împartă fostele state sclavagiste în cinci regiuni militare, în care comandanții de trupe ar organiza numărătoarea oficială de voturi cu ocazia alegerilor.

Așa-zisele Legi de Fier, Legile Reorganizării din 1867, s-au născut pentru împiedicarea conducătorilor sudiști să ocupe posturi de conducere, dar astfel erau frustrați de dreptul la vot mulți alegători albi, chiar și cei care au depus jurământ de credință, de fapt care i-a trecut în rândul delincvenților. În Louisiana, la ultimile alegeri, majoritatea a fost câștigată de Partidul Republican Radical, astfel în corpul de legislație jumătate din deputații statului și douăzeci din senatorii statului erau negri.

Lettie luă la cunoștință faptul, fără rezerve, ca o consecință normală a războiului. Dar în zilele trecute văzuse mulți oameni înfrânți, fără speranță, care aveau idei interesante despre legea reprezentată de cei mascați în alb și de Spin. Acestea o tulburau.

Colonelul se întoarse spre Lettie, dezlegând calul și ținând căpăstrul în mână.

– E plăcut să auzi din nou vorbă tipic yankee. Îmi place accentul sudist, dar uneori mă cuprinde dorul de țară.

Lettie dădu din cap distrată.

– Parcă ai fi în țară străină, nu-i așa? Aceeași și totuși complet diferită. Mă trezesc controlându-mi fiecare cuvânt ca să nu jignesc pe nimeni.

– Asta nu-i greu, sunt foarte sensibili.

– Da - fu de acord colonelul.

– Nu te-ar deranja, dacă ... te-aș întreba ce crezi despre toate acestea? Care-i situația cu realitatea și cu încercarea de a îmbunătăți situația negrilor, față de cei numiți „venetici", ca și față de Cavalerii Cameliei Albe?

Colonelul zâmbi larg, făcând mulțime de riduri pe pielea tăbăcită, în jurul ochilor verzi.

– Așteptați prea multe de la mine.

– Nu pot întreba pe nimeni, aici toți sunt subiectivi. Dar dacă nu poți răspunde din cauza poziției dumitale ...

– Nu de-asta, ci pentru că este o problemă complexă. Eu sunt aici să mențin ordinea și să asigur periodic corectitudinea alegerilor. Personal - și asta este părerea mea - simt că am exagerat. Poate o treime din negrii cu care am avut treabă până acum dispun de o pregătire corespunzătoare ca să voteze inteligent și să ocupe funcții. Cealaltă treime ar putea fi învățată, eventual ar și învăța cum să fie buni cetățeni. Dar treimea rămasă constă din hoți mărunți și vagabonzi imorali, pentru care libertatea înseamnă să nu mai lucreze niciodată.

– Cred că se poate spune același lucru despre cele mai multe specii de slugi care se eliberează prima dată.

Bărbatul dădu din cap.

– Din păcate, republicanii radicali și-au ales funcționari din ultima treime și nu din prima. Vagabonzii se pricep să corupă și primesc funcții, în timp ce negrii cu școală - care în vechiul regim au fost servitori la case și valeți - împărtășesc principiile stăpânilor. Singura excepție care-mi vine în minte, valetul lui Tyler, Bradley Lincoln. Dacă ar fi mulți ca el, s-ar vedea niște rezultate.

– Deci, dumneata spui că această guvernare este atât de rea

cum .. cum susțin ziariștii de la New Orleans? - Nu se putu să-și ascundă consternarea.

– Nici nu s-ar putea mai rău. Să le dăm negrilor dreptul la vot, să-i ajutăm să devină cetățeni. - Asta în sine ar fi o ambiție demnă de respect. Dar dacă rămâne pe seama republicanilor, corpul legislativ va fi transformat într-un forum de răzbunări meschine și într-o formă de jaf, pentru care, dacă ar practica-o trupele din nord, am avea dreptul să-i trimitem la spânzurătoare. Uneori mă simt parcă aș fi rănit un militar într-un duel cinstit, iar acum sunt obligat să-l prind în timp ce vulturii se ospătează din el.

– Este o concluzie destul de aspră, nu crezi, colonele?

– Ba da.

– Dumneata treci cu vederea acțiunile cavalerilor în alb, care țin sub teroare tot ținutul?

– S-ar putea spune și așa. Datoria mea este să opresc călărețiinordiști, dar trebuie să recunosc, nu mă mir ce fac. Această așa zisă realipire se sprijină pe niște oameni care trăiau cu sângele la punctul de fierbere și nu oricum, ci în timpul celui mai lung și sângeros război pe care această țară l-a cunoscut vreodată. Nu-i de mirare că uneori ripostează, că n-a început un nou război civil. Să nu greșim, dacă Sudul va ajunge vreodată să se întrețină, și adică această situație va fi încă actuală, va fi război civil. La urma urmei, ce avem de pierdut?

– Viața și căminele noastre...

– Și până acum, i-am omorât cu miile și nu ne-au oprit decât foamea și lipsa muniților. Le-am ars casele, le-am luat pământurile, totuși au luptat. Este o nebunie să calci în picioare oameni în felul acesta. Așa nu vor fi garanții noștri, ci cei mai înverșunați dușmani. Iar celor cărora le-au rămas casele, le iau perceptorii.

– Chiar și domenii mari ca Splendora? întrebă Lettie.

– De ce, din ce constă? O casă și niște pământ. Plantatori ca Tyler și Elm Grove nu au decât o casă și pământ. Astea nu se pot

mâînca și nici cheltui. Pot vinde un hectar de-aici, de colo, dar nimeni nu-l cumpără, că nu sunt bani pentru a-l cultiva. Prin legile locale, impozitele cresc din ce în ce mai mult, nu le mai pot plăti și, în curând, datoria devine egală cu valoarea proprietății. De unde să ia bani?

– Doar n-oi fi demascat un cetățean infidel? - întrebă fata încet.

– Așa s-ar părea - confirmă bărbatul cu un zâmbet amar. Știi, politicienii provoacă războaiele, ei se ascund, iar cei ca mine luptă. Îți spun adevărul, Miss Mason, așa cum i-am spus tușii Em. M-am săturat și eu de război.

Cuvintele colonelului erau tulburătoare, cu atât mai mult, cu cât el nu le-ar fi rostit, dacă nu asta i-ar fi fost convingerea. Călărețul plecă, iar Lettie gânditoare, îl urmări cu privirea, apoi se îndreptă spre casă.

Era pe scări, când tușa Em se întrerupse din alegerea boabelor. Le adună din toate vasele, din ultimele teci verzi mai scoase câteva, iar acum le căuta pe cele uscate.

– Frumos bărbat, colonelul - spuse femeia.

– Da - o aprobă Lettie.

Ransom îl urmări cu o privire întunecată pe colonel până se pierdu în întunericul serii.

A doua zi de dimineață, Lettie nu ocoli tema și-i spuse direct tușii Em că pleacă cu brișca la Camptide, orășelul de pe celălalt mal al Fluviului Roșu, unde va funcționa ca profesoară. I-ar fi plăcut să arunce o privire în jur, să cunoască distanța zilnică pe care o avea de parcurs. Toate acestea i le spuse în timpul micului dejun, Ranny își ridică privirea din farfurie.

– Te-aș putea duce - spuse el cu ușurință.

Lettie îi zâmbi.

– Ești drăguț că te oferi să mă ajuți, dar nu știu cât timp îmi va lua.

– N-are importanță, am timp.

– Nu vreau să te deranjez și dacă tușa Em are încredere în mine, aș vrea să merg singură, pentru că trebuie să mă obișnuiesc.

Ranny își fixă privirea în farfurie și dădu din cap. Sub impresia unei inspirații neașteptate, Lettie își întinse brațul și-i atinse mâna ca pentru a-și cere iertare. În clipa când simți sub degete căldura pielii tânărului, își retrase mâna ca opărită. Își dădu seama că era prima oară în viața ei că atingea un bărbat din proprie inițiativă, afară de frate-său, Henry, și de tatăl care-i murise pe când era o copilă. Era foarte tulburată, dar se consola că Ranny n-o observase.

Ransom își ridică privirea și-i zâmbi inexpresiv. Se întinse după ceașca de cafea cu nesiguranță, simțind locul de pe încheietură, unde fusese mâna lui Lettie, ca o arsură de jăratic.

Drumul spre Camptibe nu era complicat, dar destul de greu.

Dacă rămâne aici în gazdă, va trebui să treacă fluviul cu bacul, de două ori, la plecare și la venire. Iar de la țărm mai avea câteva mile de mers cu trăsura. Biroul Freedman îi promisese cal și trăsură, așa că nu va trebui s-o solicite pe-a tușii Em. Se gândi că ar fi mai bine să se mute mai aproape.

Deși după ce vizită Camptibe-ul - unde abia mai scăpaseră câteva case nearse de incendiile trupelor unioniste din vremea campaniei pe Fluviul Roșu și după ce văzu pământurile de bumbac și locuitorii neîncrezători pândind pe la ferestre - ideea cu mutatul nu i se păru bună.

Școala era așa cum și-o imaginase din spusele unora - o colibă făcută din scânduri. Drept clanță, o curea de piele, pereți nevăruiți. Pe peretele din spate un fel de cămin din lut amestecat cu mușchi și păr de cerb ca să se lipească bine pe margini. Mobilierul era foarte sărăcăcios: câteva bănci, câteva cărți, cate-

dră și pe un perete un tablou al lui Washington, murdărit de muște.

Lettie se așează la masă, încercă să-și imagineze copiii care vor învăța cu bucurie de la ea. Nu era ușor. Își aduse aminte de școala pe care o părăsise, curată, din cărămidă, sunetul vesel al clopotelului, pereții albi, frumoasa sobă de tuci și i se strânse inima.

Ce caută aici? Se ridică și-și strânse buzele. Totul va fi bine, va avea grijă de asta.

Se vede treaba că operațiunea de investigare a lui Lettie nu interesa pe nimeni, pentru că nimeni nu observase când a părăsit școala. Se urcă pe capră și cu hățurile în mână stătu nemișcată minute în șir.

Pârâul ,unde fusese ucis fratele ei, era undeva pe-aproape. Era încă devreme și mama Tass îi puse de mâncare: pui fript, acrituri, tort de ciocolată și o sticlă cu apă. Harta primită de la colonel era alături de ea, pe capră, din ea citise și când venise. Totul era atât de frumos și pașnic aici, încât nici prin minte nu-i trecea s-o amenințe vreo primejdie pe drum. Mai avea timp să se întoarcă dacă observa vreun semn periculos. Va ajunge mai târziu la Splendora. Și ce dacă, ea este stăpână pe timpul ei liber și nu dă socoteală nimănui de el. Nu-i nici un risc, se încuraja ea.

Era un drum străvechi, odinioară o cărare indiană, folosită și de fortul francez, de trupele St. Jean de la Baptiste din Natchitoches, atunci când s-au retras într-o altă așezare, de pe malul fluviului Anachita, la 160 kilometri de aici. Desemnat ca drum militar, fusese călcat de trupele spaniole, unioniste și ale Statelor Unite.

Tot acest drum îl foloseau sodații care duceau soldele spre Monroe. Ofițerii formau, în astfel de cazuri, escorta. Se înrădăcinase obiceiul, deoarece gândeau că nu-i bine să se atragă atenția asupra banilor, că era mai simplu să transporte aurul ca simplu călător. Acest procedeu s-a dovedit bun până n-a știut nimeni ce duce călătorul solitar.

În ziua când fratele lui Lettie fusese ucis, escorta întârziase, iar Henry Manson n-o așteptă, ci plecă de unul singur. Ori fusese „bătătoare la ochi" desaga burdușită și grea legată de șa, ori se scursese informația, pentru că cineva îl aștepta la pârâu și l-a ucis.

Nu cineva, ci Spin. Henry era preocupat de acest om de mai multă vreme și îi scrise lui Lettie despre el. Mai târziu, îl desemnară chiar pe el să ancheteze cazul „Spin". Ofițerul îl admira pe bandit pentru multe acțiuni ale sale, dar îl condamna în aceeași măsură. Îl considera un șmecher, pe cât de temerar, pe atât de diavolesc, care își cunoștea ținutul ca palma, și un tip cu mult noroc. Descoperi în el un anume simț al umorului, care se arăta în cele mai imposibile situații, dar care putea să fie și cumplit de sângeros. Henry ținea evidența bărbaților din Natchitches care intrau în tabloul imaginat de el.

Într-o zi dădu de niște urme promițătoare. Îi scrisese emoționat lui Lettie că este aproape sigur sub ce mască se ascundea Spin. Spera, îi scria el, că în curând îl va putea aduce în fața justiției pentru nelegiuirile săvârșite. Nu-i comunicase numele în scrisoare pentru că nu era încă sigur, dar îi promisese că în următoarea o va anunța. La două zile de la trimiterea scrisorii, murise.

Nu trebuia prea multă minte ca să-și dea seama că Henry a fost înlăturat de către Spin. Sigur își însușise banii și scăpase de amenințarea că va fi demascat.

Soarele era dogoritor. Praful drumului încins îi păstra dogoarea, se prindea de roți și aluneca după ele, amestecându-se în norul format în urma trăsurii. Muștele roiau în jurul lui Lettie și al calului asudat. Cu cât se ridica soarele pe cer, cu atât umbrele se micșorau și nici copacii care se plecau spre drum nu mai făceau destulă umbră. Aerul era încărcat și înăbușitor, abia mai putea respira.

În ciuda drumului incomod, excursia începea să-i placă. Pe marginea drumului și între urmele roților înfloreau flori sălba-

tice: laptele câinelui, maci albi și roz, flori de mur mov. Un pârâiaș intersecta ,când și când, drumul șerpuitor. Trecea apa fie pe poduri construite, fie prin albie pe unde nu erau poduri, ridicând stropi de apă răcoritori. Se opri de mai multe ori în mijlocul apei, sub bolta ramurilor, savurând răcoarea binefăcătoare și lăsând calul să se-adape. Se auzeau ciripitul și cântatul păsărelelor pe sute de voci, al greierilor și orăcăitul broaștelor. Iepuri speriați săreau din drum, iar dintre copaci o privea blând un cerb. În apropierea fermelor trebui să alunge de pe drum vacile care păsteau și porcii care se tăvăleau în praf.

Se întâlni cu doi ofițeri care o salutaseră și se întoarseră în șa ca s-o privească; apoi o familie, cu cinci copii și doi câini, care mânau căruța grăbiți spre oraș; și cu un moșneag mânând un ciopor de oi.

Numărul kilometrilor scădea repede. Lettie nu se lăuda cu experiența de vizitiu, dar calul se comporta bine, era liniștit și la cea mai mică mișcare a hățurilor îi dădea ascultare. Biciul era alături de ea, dar nu-l folosea. Nici nu voia să obosească animalul prea tare, căci știa ce comoară era pentru tușa Em.

Lettie respira libertatea. Interesant, nu se simțise niciodată mai liberă. Poate pentru că era departe de toată lumea: de familie și de prieteni, în această parte de țară deosebită. Femeile trăiau tot felul de interdicții, erau apărate și protejate, de aceea nu aveau ocazia de a fi singure. Auzise că femeile din Sud erau mai greu lovite de aceste interdicții. Groaznic. Poate acest instinct îl îndemnase pe colonelul Ward s-o facă să renunțe la drum.

Îi plăcea să acționeze cumva, chiar dacă era în legătură cu moartea lui Henry. Se gândise mult la asta, se frământase crezând că nu va veni această zi. Nu că ar fi sperat cine știe ce de la acest drum, dar de aici trebuia să înceapă; ca să priceapă mai bine ce s-a întâmplat și să nu se bazeze pe fantezie.

Lettie se opri la o fermă. Cele două încăperi din lemn erau legate printr-un vestibul deschis, în care dormeau numeroșii

câini de pe lângă casă. De cum intră în curte, câinii lătrară în jurul trăsurii, obligând-o pe nevasta fermierului să iasă din casă; ea își ștergea mâinile în șorț și le potolea larma.

Femeia analiză paltonul de poplin împodobit cu un cordon de catifea, fusta modernă încrețită în spate și pălăria de paie cu boruri mari. Suspiciunea îi dispăru de pe obraz și zâmbi deschis.

– Bună dimineața! De ce nu cobori?

– Mulțumesc, mai bine nu - spuse Lettie, doar când îi văzu decepția. Îi păru rău că nu are timp. - Caut un pârâu, nu știu în ce direcție s-o iau.

– Pârâu? Eu știu numai unul, la vreo doi kilometri, pârâul Saline, unde l-au omorât pe soldatul acela yankeu.

Lettie se simțea gâtuită de emoție.

– Pe-acela îl caut. E sigur că urmez drumul bun?

– Foarte sigur.

Cum se apropia de brișcă, ochii obosiți ai femeii lucirăde curiozitate, dar în final,ea nu mai întrebă nimic, ca omul simplu înzestrat cu tact instinctiv.

– Am pe sobă o cratiță cu zarzavaturi și în cuptor o pâine frumoasă, nu guști puțin?

Lettie îi zâmbi călduros și ridică hățurile.

– Ești foate drăguță, dar sunt grăbită.

Femeia dădu din cap încet.

– Să ai grijă! - spuse și se retrase. Își puse mâna streașină la ochi și privi în urma trăsurii ce se depărta.

De la fermă drumul continua prin pădure. Nu se mai vedea cerul de brazii uriași, de stejari și arbori de cauciuc, iar pe jos vegetația se completa cu copaci mai mici și cu arbuști. Pe lângă drum, unde pătrundea mai multă lumină, lujeri suitori îmbrăcau trunchiurile formând un zid ce părea de nepătruns.

După o cotitură, drumul dădu într–un luminiș, însemnat pe hartă ca fiind locul căutat.

Pretutindeni se vedeau urmele focurilor aprinse de oamenii care poposiseră aici pentru a înnopta sau pentru a-și face o cafea din apa plăcută a celui mai curat pârâu din împrejurimi, care li se oferea, ca un dar.

Lettie opri brișca la umbră, desprinse calul, își luă mâncarea cu ea și porni pe cărarea care ducea la pârâu.

La umbra copacilor era mult mai răcoare. Un strat gros de frunze acoperea poteca șerpuitoare dintre arbuști, care cobora brusc spre malul plin de mușchi al pârâului. Mirosul pământului reavăn se amesteca în aer cu cel al plantelor putrede. Ferigi mari, de-un verde fraged, se plecau deasupra pârâului, reflectându-se ca într-o mirifică oglindă; frunze și ramuri tremurânde, o viziune edenică.

Oamenii au încercat să facă mai utilizabil izvorul care alimenta pârâul, îngropând în nisip un butoi de chiparos fără fund, pentru ca marginile să nu se surpe mereu. Pe o creangă de corn era agățat cu o curea un vas făcut din coajă de dovleac. Apa era foarte limpede, la suprafața ei pluteau câteva frunze, pe una din ele se odihnea un fluture portocaliu cu desene negre.

Lettie înlătură frunzele, scoase apă cu paharul primit de la mama Tass și bău cu plăcere. Își umplu din nou paharul, își umezi batista scoasă din buzunar și-și șterse obrajii și mâinile de praf. Se așeză la câțiva pași și-și desfăcu pachetul cu mâncare.

Ce-i drept, nu-și amintea când mai fusese atât de flămândă. Trecuse de amiază, dar nu voia să se oprească, până nu ajunge la țel. Aerul proaspăt și acest prim pas făcut în problema care o adusese pe aceste meleaguri îi deschiseseră pofta de mâncare. Mâncă repede, ca și când îi era teamă să nu-i ia cineva mâncarea din față. După ce-o mâncă până la ultima fărâmă își linse degetele și le șterse apoi în prosop.

Își răse puțin de ea, aruncă pălăria și se întinse între ferigi. Razele de soare care pătrundeau printre ramurile copacilor îi dogoreau obrajii. Închise ochii, savurând această pace care ți se

arată rar în viață. Toate organele de simț îi erau treze, iar ea se simțea minunat. Stătu nemișcată câteva minute.

Soarele se ascunsese după un nor și pădurea se întunecă. Se ridică și se întinse după pahar. Apa era gustoasă și dulce ca o șampanie bună.

Sorbind din apă se uită în jur. Atunci observă crucea, două scânduri de brad înnegrite, bătute în cuie. Mormântul se ridica într-un luminiș pe delușorul de pe partea cealaltă a pârâului.

Lettie simțea că mormântul lui Henry era aproape, dar nu credea că-i atât de aproape. I se spusese că un tânăr care-și căuta vacile a văzut ulii deasupra apei. Apropiindu-se, a găsit trupul lui Henry pe jumătate în apă, parcă moartea l-ar fi surprins în timp ce își astâmpăra setea. Oricine ar fi fost criminalul, îi luase uniforma și actele, iar pe el îl lăsase la discreția animalelor sălbatice. Ca victimă necunoscută, l-au înmormântat aici, la locul faptei. L-au identificat mai târziu, ca fiind curierul care transporta solda din Natchitoches.

Lettie puse paharul cu grijă pe jos. Își strânse fusta și, apărându-și ochii cu brațele de ramuri, nu se opri până la cruce. Mormântul, chiar dacă fusese înălțat, acum era plat. Acoperit de ace și conuri de brazi și de frunze, străjuia solitar și pașnic pârâul și ferigile.

Lettie atinse ușor crucea necioplită și, când o privi, prin voalul de lacrimi îi apăru imaginea lui Henry, surâzător și emoționat, cum îl văzuse ultima oară. Atunci aflase că va fi mutat aici. Lettie îl condusese la gară, se îmbrățișară și bărbatul aplecat afară pe fereastră, îi făcu semn cu mâna până trenul dispăru. Fratele ei adora plăcinta cu mere, arțarii, cărțile vechi și furtuna. Și-acum e mort. Fusese ucis. Odihnește în acest loc uitat de lume. Simți brusc în ceafă greutatea unei priviri. Cu mișcări rapide își șterse lacrimile. Se uită la dreapta, apoi la stânga, cu frica în oase.

Atunci îl văzu pe el, un bărbat îmbrăcat în negru, în umbra unui brad înalt, lipit de trunchiul acestuia. Pe șoldul îngust se ve-

dea tocul de pistol, iar pălăria îi cădea peste ochi. În umbră nu i se putea distinge chipul, dar i se vedea linia închisă a mustății. Se depărtă de copac.

–Nu eu l-am omorât - spuse el.

Capitolul 4

Spin. Lettie i-ar fi recunoscut oricând vocea și, interesant, parcă și silueta îi era cunoscută, deși nu-l văzuse decât la lumina stelelor.

– Te așteptai la altcineva? Ori să mă duc în drum să văd cu cine ai întâlnire.

– N-am întâlnire cu nimeni - spuse fata mânioasă. Îi păru rău că nu răspunse contrariul.

– Ești chiar singură? Să nu-mi spui că nu te-a avertizat nimeni asupra pericolului care le paște aici pe femei? Cine știe, poate ai venit tocmai pentru asta. Să consider prezența dumitale aici drept invitație?

Ransom nu era deloc surprins că acționează sub imperiul mâniei. Era tulburat că femeia era atât de vulnerabilă și atât de frumoasă, ciufulită de vânt și cu fusta lipită de coapse. Habar n-avea cum îi băga în boală pe bărbați, el însă o știa acum pe piele proprie. Ce simplu ar fi s-o târască între tufișuri și să se poarte așa cum credea ea.

Ochii lui Lettie deveniră mici.

–Invitație? La ce?

–La o porție de desfătare mai mare ca data trecută.

–Ești nebun! - Roșeața din obraji nu se datora numai mâniei. -Am venit la mormântul fratelui meu și nimic mai mult!

– Păcat! Am fi putut îmbunătăți după-amiaza asta plicticoasă.

Nu era deloc măgulitor pentru el că acceptase cu atâta ușurință refuzul ei. O trecură fiorii, la amintirea buzelor lui fine și a atingerii mustății. Dar îi spuse nervoasă:

– Dacă te plictisești, poți să-i sperii pe localnici.

– Dar pe dumneata nu, așa-i? - se auzi întrebarea periculos de șoptită.

– Așa arăt ca speriată?

– N-aș zice, chiar de aceea cred că ești ori o foarte bună actriță, ori ești proastă.

– Proastă? - abia putea vorbi de nervi.

– Dacă acest cuvânt te supără, pot să mă exprim și alt fel. Aș spune negândită. În primul rând pentru că nu ți-ai dat seama de pericolul la care te expui; în al doilea rând, pentru că prezența dumitale aici este egală cu o provocare.

Independent de adevărul grăit, i-o lua în nume de rău că o judeca așa.

– Dumneata socotești că, dacă mă sperii, nu-mi faci nimic, dar dacă te înfrunt, faci cu mine ce vrei?

– Așa ceva!

Fata își lăsă gura în jos disprețuitor.

– Nu cred. Dumneata faci oricum ce vrei.

– Asta înseamnă că te-ai consolat - vocea bărbatului era ascuțită.

– Deloc.

– Atunci poate nu poți presupune nimic rău despre mine? Nu credeam să ai așa bună impresie!

– Nu! Cred că ești în stare de orice. De orice pe lumea asta.

– Mulți cred la fel. Nici nu-ți poți imagina cât sunt de măgulit că pentru orice delict pe o rază de 200 de kilometri eu sunt acuzatul. De la jaful senatorului turmentat - pe care, chipurile, le-am săvârșit cu perucă creață și fustă de mătase - până la molestarea văduvei de șaizeci de ani, la care cică m-am prezentat sub masca unui tăbăcar de vreo 150 kg - toate se pun pe seama mea.

– Oare de ce gândesc oamenii că ești capabil de toate astea? - întrebă fata cu o prefăcută nevinovăție.

– Tot mă mir și tot mă-ntreb cum de ești nemăritată, fiind atât de credulă?

Fata îi aruncă o privire de gheață.

– Iar eu, cum de nu te-au spânzurat încă, în ciuda faptului că te arăți ziua, pe lumină?

– Noroc și lașitate. Nu mă arăt numai victimelor neînarmate!

Voi fi, totuși, victimă? - se întrebă fata. Ce-i drept, habar n-avea ce voia să-i facă, dar în starea ei actuală de nervi nici n-o interesa. Cea mai mare problemă a ei era cum să-l jignească mai profund.

– Ești foarte inteligent - zise ea batjocoritor.

Spin nu reacționă la provocare.

– În ziua când a fost ucis fratele dumitale, nici nu mă putea vedea.

– Pentru că el era înarmat, nu-i așa?

– Miss Mason, vreau să-ți spun că n-am nici un amestec în uciderea fratelui dumitale.

Expresia lui Lettie rămase neschimbată.

– De unde-mi cunoști numele?

– Am propriile mele surse de informație.

– Păi da, eram sigură!

– N-ai fost atentă la ce ți-am spus adineaori.

– Nu știu de ce crezi că trebuie să te ascult?

– Dintr-un exces de optimism.

Lettie simți amărăciunea din vocea lui și fu surprinsă. Își întoarse capul. Duelul acesta de cuvinte lângă mormântul lui Henry i se păru, brusc, vulgar. Se răsuci, făcu câțiva pași, știa că Spin vine după ea; auzea foșnetul frunzelor sub pașii lui. Bărbatul se opri la oarecare distanță de ea.

– Dacă nu dumneata, atunci cine l-a omorât?

– Vreun „jayhawker", un soldat jefuitor. Sunt foarte mulți în zilele noastre.

– Și sunt cei mai potriviți țapi ispășitori, nu-i așa? Fratele

meu mi-a scris că le-ai dat mai multe dureri de cap ca toți proscrișii și Cavalerii Cameliei Albe, luați laolaltă. Era sigur că dumneata erai autorul moral - chiar dacă nu executant - al jefuirii poștei, înaintea morții lui. Și moartea coloniștilor, care-și ascunseseră aurul în bagaje, este culpa dumitale. Trei vagoane de oameni. Îmi scria fratele meu că ești drac și înger răzbunător în același timp; faci pe cavalerul alb, când ai putea fi om bun și valoros, însă ai ales jaful și crima în loc, și ce-i mai rău, le practici ca pe-un sport.

– Niciodată n-am jucat rolul cavalerului sau al cavalerului cu platoșă. Ceea ce fac nu este decât apărarea oamenilor, salvarea lor de la o probabilă moarte, cauzată de nebunia numită „realipire". Încerc să dirijez lucrurile în așa fel ca, dacă asta se va termina cândva, oamenii să aibă tăria să se privească în ochi și să-și recâștige încrederea în ei.

Nici nu terminase bine și fata îl întrerupse.

– Henry spunea altceva. El știa cine ești în realitate și am convingerea fermă că de asta a trebuit să moară. Nu din cauza banilor - deși i-a luat cu un drum și pe aceia - ci pentru ceea ce știa.

Bărbatul nu răspunse. Sub umbra pălăriei i se vedeau ochii micșorându-se. Un con de brad căzu de undeva, de sus, cu zgomot amenințător în liniștea profundă a pădurii. Se porni vântul și aerul începu să se răcească. Nori negri se adunau pe cer.

Ransom se adresă cu o voce răgușită.

– Și dumneata, Miss Mason? Știi și dumneata? Fratele dumneata te-a făcut părtașă la bănuiala lui?

– Crezi că ai mai fi liber dacă aș ști?

Lettie suporta greu privirea grea a bărbatului, dar se întărea pe de o parte din mândrie, pe de altă parte, fiindcă știa că rămânerea ei în viață depindea de risipirea bănuielii. Nici așa nu era sigură c-o va lăsa liberă, dar își dădea o șansă.

Măcar de-ar avea un pistol! Henry o învățase să tragă cu ani în urmă. Ce bun ar fi un Colt, l-ar ține în șah cu el pe Spin și ar

putea să-l dea pe mâna autorităților de la Natchitoches. Pe ea o consideră inocentă și așa l-ar putea surprinde, poate i-ar reuși.

Se astâmpără. Nu avea rost să gândească așa, mai bine să-l examineze, să-i rețină figura, lucru greu datorită distanței care-i despărțea. Ochii i se vedeau neclar de sub pălărie, dar parcă aveau ape verzui-căprui, de aceea erau informațiile martorilor atât de diferite. Părul - ieșit de sub pălărie - era castaniu, iar pielea închisă la culoare. Trăsăturile aspre ale obrazului erau acoperite, în parte de mustața căzută, dar din ce era vizibil, făcea impresia unui om puternic și cinic. Cândva, când nu era marcat de această formă de viață, fusese un bărbat frumos și încă dintre cei reușiți.

Speriat de privirea cercetătoare a fetei, Ransom se dădu în spate cu un pas, în timp ce-i făcea semne de rămas bun, cu mâna.

– Te sfătuiesc să mergi acasă, până mai poți. Nu aici unde locuiești acum, ci înapoi în Nord, acolo știi ce faci și te poți amesteca în treburile publice fără teamă.

Fata înghiți în sec. Când vorbi, vocea-i era blândă, dar seacă.

– Propunerea dumitale este emoționantă. Să înțeleg că sunt liberă?

– Nu te-am ținut captivă - spuse bărbatul cu aceeași voce blândă. - Dacă ar fi fost așa, ai fi știut când îți dădeam drumul.

Lettie îl privi uimită, inima-i bătea în piept să-l spargă nu alta și o jinduire ciudată pusese stăpânire pe ea. Simți că roșește până la rădăcina părului. Teamă și dorință se succedau în valuri în tot timpul și asta o surprinse. Era un răspuns venit dinăuntrul ființei sale la imensa forță și bruta bărbăție iradiate de bărbatul din fața ei. Se simțea trădătoare și se condamna, dar nu putea nega.

Își rupse cu voia privirea de la bărbat și, răsucindu-se brusc, porni în direcția opusă.

I se părea că făcea cel mai lung drum din viață până ajunse în vârful dealului, unde-și lăsase trăsura. Privirea plină de sine a

lui Spin o ardea în spate. Era mulțumită de felul în care se încheiase discuția lor. Lettie credea că el va merge după ea și n-o va lăsa să plece, doar ultimele cuvinte fuseseră amenințătoare și i se părea inimaginabil să o lase, pur și simplu, să plece.

Când fu în trăsură, se așeză și începu să tremure din tot trupul. Nu înțelegea ce i se întâmplă și nici nu-i venea să creadă că vorbise, personal, cu ucigașul fratelui ei. Îi răsunau în urechi propriile cuvinte și se mira că mai e în viață. Nu-i părea rău de ce spusese; le meritase. Îi spusese, în sfârșit, lui Spin ce gândea despre el și asta o făcu să-i crească încrederea în sine.

Prosopul-în care avusese mâncarea-, și pălăria rămâseseră pe malul apei. Nu s-ar fi dus după ele în ruptul capului. Luă hățurile în mână, întoarse brișca și porni înspre Natchitoches.

Vântul bătea sălbatic în prelata trăsurii, iar praful ridicat de copitele calului i-l sufla în obraz. Cerul se întuneca din ce în ce, se auzeau tunete îndepărtate, dar ploaia nu începuse încă.

Drumul era foarte sinuos, mult mai lung la întoarcere, deși mâna trăsura ca și când ar fi fost urmărită de diavoli, e drept că auzise de mai multe ori zgomot de copite în urma ei. Halucinez, se încuraja ea, e numai ecoul copacilor. De ce să mă urmărească Spin? Totuși, mâna calul privind când în spate, când spre norii stratificați de deasupra capului ei.

I se părea ciudat că pe aici drumurile se asemănau atât de mult. Se opri de mai multe ori nehotărâtă la încrucișările de drumuri. Îl alegea mereu pe cel cu mai multe urme de roți, dar după un timp, trecând prin locuri necunoscute, i se întări convingerea că se rătăcise. Îngrijorată, cercetă harta, dar nu avea nici un reper și soarele dispăruse, nu se putea folosi de el. Hotărî să întrebe de drum, de la primul trecător, dar nu se vedea nici o casă, nici o așezare; pe distanțe de kilometri nu întâlnise nici un suflet.

O dureau brațele și umerii de sforțarea neobișnuită cu conducul trăsurii. Observă că-și încleștează dinții și se obligă să se

destindă. Ajunse la albia unui pârâu care nu exista pe hartă, conduse trăsura pe o pantă în jos și o opri sub un chiparos uriaș, ale cărui rădăcini pline de mușchi se întindeau sub apă.

Doi bărbați - cu părul lung și murdar ieșit de sub o pălărie fără nici o formă - în haine de lână decolorate, o luară pe Lettie între ei. Fata era atât de tulburată că nici nu-i întrebă ce vor de la ea, ci luă biciul în mână și când întinseră mâna înspre hățuri îi croi cu toată puterea peste spinări.

Bărbații se retraseră urlând. Porni trăsura, obligând calul să treacă prin noroiul periculos pentru roți, pe malul celălalt. Le auzi strigătele și zgomotul apei în urma ei.

Pe neașteptate un glonț trecu prin prelata trăsurii, pe deasupra capului ei. Încremeni pentru o clipă, apoi dădu un bici puternic calului.

Auzi tropăit de cal de foarte departe și împușcături de arme. Unul dintre atacanți urlă și începu să înjure. Cei doi vagabonzi - aplecați pe gâtlejul cailor - depășiră trăsura în galopul zgomotos al cailor.

Lettie își opri calul extenuat. Amândoi aveau nevoie de odihnă, și-apoi voia să-i mulțumească salvatorului ei - oricine ar fi fost. Acesta se apropia de ea, trecând peste albia pârâului.

Spin își lovi pălăria cu degetul arătător și o întrebă cu strângere de inimă:

– Ești bine?

Sub impresia uimirii și a emoției prin care trecuse, Lettie abia putu să scoată cuvintele de răspuns.

– Da, sunt bine.

– Ai greșit drumul. La următoarea intersecție s-o iei la dreapta, spre bac, cu care vei putea trece fluviul. Vei ajunge la țărm aproape de Natchitoches, nu la Grand Ecore. Ajunsă pe țărm, s-o iei imediat la dreapta și vei ajunge în curând în oraș.

Înainte de-a fi capabilă de un răspuns, el dădu pinteni calului și plecă galop. Era gătuită de emoție.

Niciodată n-o făcuse nimeni de rușine și n-o enervase așa ca el. Nici o ființă omenească nu dominase în felul acesta asupra simțămintelor ei. Numai Spin e vinovat de tulburarea ei. Omul acesta nu respectă sentimentele altora.

Dar ce poate aștepta de la el? Nu e un om comun, el este călărețul nopții, hoț și criminal. E firesc s-o fi impresionat, dar trebuie să se stăpânească. Și se va stăpâni. Se va întoarce cu grijă la Splendora și dacă există Dumnezeu, se va întâlni cu Spin în curând, într-o sală de tribunal.

Lettie porni trăsura și se încrâncenă să nu-și mai înalțe privirea la norii negri ca tăciunele care păreau amenințători.

Pe când ajunse la țărmul fluviului, se făcu întuneric ca seara. Tunete bubuiau departe ca niște focuri de tun, iar din când în când cerul era brăzdat de zigzagul fulgerelor. Țărmul din față abia se vedea prin perdeaua gri de ploaie. Funia cu care se trăgea bacul, o cârpăceală simplă de scânduri, de pe un țărm pe altul, se vedea la suprafața apei încordată, iar bacul, ca o pată decolorată, pe partea cealaltă a fluviului. În golfulețul nămolos care servea pentru debarcare stătea un călăreț, cu o pelerină de ploaie.

Lettie știa cine este înainte de a opri trăsura. Stătea așa, de minute întregi, fără să scoată un cuvânt. În tăcerea peisajului nu se auzea decât clipocitul apei și glasul crescând al ploii.

Apa curgea de pe pălăria lui Spin. Se uită de la fluviu spre fată și privirile li se întâlniră.

– E o problemă. Oamenii care te-au atacat au trecut înaintea noastră. Până am ajuns aici, făcuseră trei sferturi din drum și acum țin bacul.

– Țin bacul? Cum înțelegi asta?

– Așa că nu-l lasă pe barcagiu să vină înapoi.

– De ce s-o facă? Presupuneau că dumneata îi urmărești? - vocea îi era ascuțită, dar nu-i păsa. - Nu prespuneau, o știau.

O rafală de vânt suflă ploaia sub prelată. Lettie se înfricoșă și-și șterse obrazul. Privi în jur, căutând adăpost. Văzu în apropiere un stejar uriaș, ale cărui ramuri noduroase se aplecau peste o potecă. I se părea că vede în depărtare ferestrele iluminate ale unei case. Ridică hățurile.

Un fulger despică cerul învăluindu-l pe Spin într-o lumină albăstrie. Bărbatul se aplecă în față și apucă hățurile.

– Nu încolo. Copacii și tot ce-i sub ei atrag fulgerul.

– Atunci poate căsuța...

– Asta e casa luntrașului, dar n-aș crede că nevastă-sa s-ar bucura de vizită. Din cei cinci copii, trei au scarlatină și cele două bunici au venit s-o ajute.

Opt persoane într-o singură cameră și scarlatină. Oare nu minte? Dar n-are motiv. Vântul scutura brișca. Încercă să tragă perdeaua agățată de prelată, dar era atât de veche și de slabă că la prima încercare se făcu fâșii. O creangă groasă căzu cu zgomot pe drum; un câine lătra înverșunat. Calul necheză speriat și se dădu înapoi. Spin se apropie de calul lui înainte să se fi întâmplat vreo nenorocire.

Lettie aruncă bucățile de perdea ca să poată prinde hățurile cu amândouă mâinile, apoi se uită iar la copac și iar la casă. Îi strigă bărbatului:

– Poate este lângă casă un șopron!

– Numai o poiată - veni răspunsul. Bărbatul se întoarse înjurând, își reveni brusc și se uită la fată. Zise îndârjit: - Hai, să-ți arăt un loc!

Fata se gândi ce nebună poate fi; îl crede și îl urmează cu docilitate. Se vedea treaba că nu prea are de ales: nici ea, nici calul nu pot rămâne în ploaie. Și un fulger i-ar fi priit mai mult, gândi, dar nu-i comunică acest gând. Spin schimbă direcția trăsurii și o duse de unde veni.

Adăpostul propus nu era departe, o construcție destul de mică, poate de două ori mai lungă decât lată, cu acoperiș prelungit într-o parte, acoperit aproape în întregime cu o plantă agățătoare din Virginia. Lângă rămășițele unei clădiri mai mari, înnegrite.

Spin apăru într-o parte a trăsurii, îi făcu semn lui Lettie, apoi îi spuse:

– Intră dumneata, eu am grijă de cal.

Lettie era prea obosită să se împotrivească. Hainele de călătorie erau ude leoarcă și atârnau grele; era înghețată până la oase. Incredibil ce frig îi era și nu de mult o trecuseră niște călduri groaznice.

Când coborî de pe capră și deschise ușa casei de lemn mâinile îi tremurau. Vântul i-o smulse din mână și-o trânti de perete. O prinse puternic, intră și o trase cu mare greutate după ea, scăpând de ploaie. Nu văzu zăvorul la ușă, dar noroc că era înțepenit pe la colțuri și nu se deschise.

Lettie se opri în întuneric. Clădirea nu avea ferestre și nici altă intrare. Lumina pătrundea doar printre grinzi.

Ochii începură să i se obișnuiască cu semiobscuritatea, dar nu vedea altceva decât palida imagine a mâinilor. Parcă nu era destul întunericul, mai auzi zgomote dintr-un colț. S-ar putea ca vântul care șuieră printre crăpături să facă să zornăiască pănușile adunate grămadă lângă peretele din spate, gândi ea, dar nu era sigură că aude numai acest zgomot. Nările-i sesizară miros de porumb, mucegai și șoareci.

Stătea nemișcată, cu urechile ciulite. Parcă auzea vocea lui Spin liniștind calul speriat, printre zgomotele furtunii, dar pe cel dinăuntru nu-l putea descoperi de unde vine. Nu-i era frică de șoareci, nu țipa și nu se urca pe scaun dacă vedea vreunul, dar nu i-ar fi făcut plăcere să-l simtă ascuns pe sub fustă și alergându-i pe picior în sus. Așa că ori rămân șoarecii, ori ea.

Respiră adânc și-și ridică fusta până la genunchi. Alergă repede cu pași mărunți spre grămada de pănuși și o împrăștie cu piciorul. Se auzi chițcăitul unuia care se strecură printr-o crăpătură, celălalt fugi spre colț și reuși să scape printre două grinzi, tocmai când se deschise ușa.

– Ce se întâmplă aici? – se interesă Spin.

Vântul care pătrunse pe ușă îi mișcă pelerina și ridică pănușile uscate. Ploaia care turna în șiruri oblice ajunse până în mijlocul colibei. De afară, pe ușa deschisă pătrundea o lumină gri-violet.

– Nimic deosebit, încerc să scap de un șoarece – sări Lettie. – De ce, ce-ai crezut? Ai vrea să-nchizi ușa?

Ransom izbucni într-un râs pe care-l ascunse cu o tuse. Crezu că fata va sta într-un colț, învinsă și speriată. Dar putea și, așa cum știa că este splendidă, cu picioare frumoase. Se mișcă din loc, îndeplini dorința fetei și închise ușa.

Vocea îi era veselă și nici nu încerca să și-o ascundă când o întrebă:

– N-ai nevoie de ajutor?

Femeia se enervă. Cum îndrăznește individul ăsta să-și râdă de ea? Își aduse aminte apoi că ar trebui să-și scoată fusta udă care-i trăgea talia ca o greutate de plumb.

– Nu, mulțumesc. La ce folosește încăperea asta?

– Hambar pentru porumb. Ai mai văzut?

– Nu, după câte știu, nu – răspunse fata cu politețe rece.

– Aici se înmagazinează porumbul proaspăt și se lasă să se usuce, până la desfacerea boabelor de pe cocean. De aici se duce fie pentru nutreț, fie pentru făină. Casa oamenilor de aici n-a fost incendiată de yankei, ci de scânteile scăpate din horn. Atâta a rămas din ea.

După ce bărbatul tăcu, fata auzi un zgomot zornăitor. Privi într-acolo și văzu cum se dezbracă de pelerină, de pălărie și scutură de pe ele apa. Întrebă cu voce acută:

– Ce faci dumneata?

– Mă fac comod.

– Eu credeam... adică ai spus că pleci, nu?

– De unde-ai scos-o?

– Ești înarmat până-n dinți contra ploii; sigur ai treabă multă și ai multe drumuri.

– Nu - spuse bărbatul, imitând tonul vocii fetei - după câte știu.

Ransom știa că era foarte periculos ceea ce făcea. I-ar fi plăcut să creadă că asta e mâna destinului, dar știa că se amăgea. Ar trebui s-o lase aici și să plece. Așa ar fi făcut, dacă nu s-ar fi simțit vinovat pentru situația în care adusese fata.

A făcut-o, mai întâi, pentru că amândoi mergeau spre Natchitoches, dar când fata s-a rătăcit, a lăsat-o intenționat, deși atunci trebuia s-o oprească. Voia să știe dacă venise întâmplător aici, sau plănuise venirea. Dacă venise din întâmplare, era curios ce va face văzând că s-a rătăcit. Planul lui era ca fata să nu știe că e prezent, pentru că, cu cât știa mai puțin de acțiunile sale, cu atât era mai bine, dar mai ales, nu voia ca prezența lui să apară amenințătoare. Chiar de aceea reușiseră cei doi vagabonzi s-o atace la pârâu. În loc să fie în siguranță la Splendora, acum este aici, iar el cu ea. Nu are voie s-o lase singură, nu numai că țara asta era periculoasă, dar puteau reveni cei doi vagabonzi. Se simțea responsabil pentru ea. Rămâne aici ca body guard voluntar; vrea, nu vrea.

Lettie se hotărî între timp. Dacă el rămâne, ea se duce. Porni cu pași hotărâți spre ușă.

Lăsându-și pelerina și pălăria jos, îi ieși în întâmpinare.

– Te pregătești să pleci undeva?

– Da - încercă fata să-l ocolească, dar bărbatul îi aținu calea.

– Nu te las.

– Nu mă poți opri - păși fata în altă direcție.

– Ba da.

Își întinse brațul și apropiindu-se de ea o prinse de braț.

Lettie nu avu timp decât să-și ridice mâinile și se trezi lângă perete prinsă de încheieturi.

– Corectează-mă dacă greșesc. Mi se pare că noi doi am mai fost în poziția asta sau ceva asemănător.

– Lasă-mă! - fata simți apăsarea tocului de pistol pe stomac. Era înfricoșător.

– Cu plăcere, dacă te așezi și rămâi liniștită. Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

– De ce să fiu sigură pe ce spui?

Bărbatul nu răspunse imediat, apoi spuse pe înțeles și bine articulat.

– Îmi dau cuvântul.

– Nu e cine știe ce siguranță, mai ales în ochii mei. Fata înghiți în sec. Din strânsoarea bărbatului simțise o forță elementară și încă ceva ce nu voia să numească. Se forța să-și păstreze tăria sufletească, dar, în ciuda acestui fapt, începu să tremure.

Bărbatul o lăsă imediat și se retrase până la peretele din fața ei.

– Pleacă! Pleacă dacă crezi că ai șanse mai mari cu cei doi țânțari.

– Ei... ei sunt pe partea cealaltă a fluviului - spuse fata clănțănind din dinți.

– Da? - râsul lui răsuna. - Singur, cuvântul meu este dovada!

E adevărat. Fata își lăsase brațele jos și împreunându-și mâinile încerca să se gândească.

– Atunci.. atunci bacul și scarlatina au fost minciuni?

– Minciuni? De ce aș fi mințit? Crezi oare că râvnesc la minunatul dumitale trup?

Se ironiza și pe sine, nu numai pe fată. Pentru că-l râvnea. De aceea i-a dat drumul cum a putut, ăsta era motivul distanței dintre ei doi.

Fata respira greu.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva?

– De ce să nu spun, când dumneata asta gîndești?

– Eu... nu gândesc deloc așa ceva!

– Deci mă scoți de sub acuzația că vreau să te seduc? la să vedem! Dac-aș fi vrut să te omor, aș fi putut s-o fac de mult. Atunci ce altceva aș vrea aici decât adăpost?

– Ce impresionant! Bietul om năpăstuit, cu toată lumea împotriva lui! își bătu fata joc de el.

– Nici nu-ți poți imagina. De parcă aș face rău tuturor și nimic bine!

– Pentru că ești necioplit!

– Asta-i o împunsătură din răutate. Dă-mi voie, ca infirmare a celor spuse, să-ți ofer o pătură. Nu de alta, dar mă tem că ai răcit puțin. - Se aplecă și de sub pelerină scoase o pătură făcută sul; o scutură și i-o aruncă.

Era atât de întuneric că Lettie nici nu văzu obiectul, care, în zbor, o lovi cald în piept, căzând apoi pe jos. Îngenunche repede și o luă.

Răspândea un miros puternic de cal, dar, cel puțin, era caldă și uscată. Ar trebui s-o refuze, dar atingerea ei caldă o ispitea în așa măsură că nu putea s-o facă. Cu degete tremurânde o înfășură în jurul ei. Mulțumirile-i nu erau chiar pline de demnitate.

– M..mulțumesc.

– Plăcerea e de partea mea. Ne așezăm ori ar fi un compromis?

Afară, cerul se aprinse și - pentru o clipă - lumină hambarul. Lettie îi văzu linia gurii batjocoritoare.

– Te amuzi, nu-i așa?

– De ce m-aș amuza?

– Pentru că-ți imaginezi că am vrut să rămân cu dumneata, deși știi sigur că aș fi cu mai multă plăcere oriunde decât aici!

– Crezi că nu?

Avea ceva în voce care-o făcu pe Lettie să se rețină. Se frământa în tăcere. El aștepta o vreme replica, apoi luă pelerina de jos. Scutură apa de pe ea - Lettie nu-și dădea seama ce face -, o întoarse pe partea cealaltă și-o întinse pe grămada de pănuși uscate.

– Madame, - spuse curtenitor - iată canapeaua!

Furtuna nu înceta. Ploaia bătea acoperișul colibei, iar apa curgea șiroaie pe lateralele ei. Intrase prin crăpături și peretele era ud de-a binelea.

Tunetele bubuiau în cer, iar vântul rece șuiera pe sub ușă, antrenând firicelele de praf de pe podea și strecurându-se sub fusta udă a lui Lettie. I se făcu pielea ca de găină.

E stupid să stea în picioare, dar indecent să se așeze. Dar nu mai mare indecență decât să stea cu Spin sub același acoperiș. Nu știa cum ajunse la această concluzie și ce însemna pentru ea. Știa numai că îi este frig și că era obosită. Dacă mai stătea în picioare, leșina.

Codindu-se, se duse spre locul improvizat, se lăsă în genunchi, se așeză și-și rezemă spatele de perete. Tresări ușor, când Spin se lăsă în jos în capătul celălalt. Fata își strânse pătura pe ea și era gata să sară, deși știa că dacă s-ar întâmpla ceva între ei, degeaba s-ar apăra. Bărbatul nu se mișca.

Peste câtăva vreme, fata își drese glasul.

– Ce se va întâmpla dacă nu-l eliberează nici la dimineață pe barcagiu?

– Sunt și alte drumuri, alte bacuri. Te voi conduce acolo.

– Gazda mea va fi neliniștită. Poate trimite pe cineva după mine.

– Ai spus-o în interesul dumitale sau al meu? - întrebă sever, cu o voce aspră.

– Nici într-un caz într-al dumitale!

I-auzi, în interesul lui?! Chiar așa crede omul ăsta: că în interesul lui?! Că voise să-l avertizeze? Cu câtă satisfacție ar privi să-l ducă în cătușe! Dar gândindu-se mai bine, nici nu-i așa de sigur. Înger și demon, cum îl numea Henry. L-a omorât pe frate-său, dar pe ea a salvat-o de la moarte sau de la ceva și mai rău. O trata cu o intimitate surprinzătoare, însă cu multă cumpătare. Apropierea lui o speria, dar, spre rușinea ei, îi trezea feminitatea.

– Ți-am spus că nu trebuie să te aperi, nu-ți fac nici un rău.

Fata nu răspunse. Își spuse că bărbatul era periculos.

Spin se mișca prin apropiere. Își trase genunchii și se rezemă de ei. În lumina fulgerului văzu patul armei. Fata oftă adânc, ochii i se îngustară.

Ce-ar fi să-l facă ea însăși prizonier și să i-l predea colonelului Ward? Cu asta ar încheia misiunea. Ultima scrisoare a fratelui său ar fi suficientă dovadă să-l pună sub acuzare, până i se dovedea vinovăția sau, cum spunea el, nevinovăția. Ar trebui doar să se apropie de el și cu o mișcare agilă să-i ia pistolul. Ce satisfacție ar avea!

Emoția îi străbătu tot corpul și se acoperi mai bine cu pătura. Spin o privi cu colțul ochiului, apoi îi spuse pe un ton glumeț:

– Te-ai simți mai bine dacă te-ai dezbrăca de hainele ude!

Lettie își deschise gura să spună ceva veninos, dar hotărî să renunțe. Poate dac-ar face câteva mișcări excitante în timpul dezbrăcatului, ar intui ce are de gând. Sigur nu voia să-și dezbrace decât prima fustă și paltonul. Asta nu i se părea periculos. Abia îl vedea în semiîntuneric și putea folosi pătura drept paravan.

Își umezi buzele.

– Poate... poate ai dreptate.

Sprâncenele i se împreunară de surpriză. Se aștepta la orice, dar la asta nu. Vocea încordată a fetei suna deosebit. Apoi, când o văzu că își descheie nasturii de la palton cu capul plecat înainte, simți o tensiune puternică în ceafă, gata să-l înece. O dorință îi răscoli tot corpul; își rezemă spatele de perete, speriat că nu se va putea ține de cuvânt.

Pătura căzu de pe umerii lui Lettie și ea nu se aplecă s-o ia. E groaznic să te dezbraci în prezența unui bărbat. Surprinsă de propriul curaj, deveni mai decisă.

Când își descheie și ultimul nasture de la palton, îl desfăcu și-l scuturâ de pe umeri, aplecându-se mai întâi spre Spin, apoi în cealaltă direcție, ca să-și elibereze brațele. Îl împături și-l puse alături, pe urmă își puse mâna la spate și-și descheie fusta. Îngenunche și și-o trase peste cap, își eliberă juponul de sub genunchi. Fiecare mișcare era voit mai complicată ca de obicei. Jumătate de fustă era pe jos, alta în brațele lui Spin. Fata murmură niște scuze și se întinse după ea. Simțea și prin materialul fustei șoldul bărbatului cu tocul de pistol. Cu o mână își trase fusta, pe cealaltă o strecură sub ea.

Cu viteză fulgerătoare puse mâna pe pistol, înțepenindu-și degetele pe el și se trase repede.

Ransom simți cum iese arma din toc, dar era atât de atras de strălucirea fină a pielii fetei și de suplețea trupului care nu purta acum decât un jupon și un maieu, încât nu dădu importanță celor întâmplate. Când își dădu seama, vru să se arunce după ea.

– Stai sau trag! - strigă fata.

Rămase nemișcat, între timp mărâi printre dinți o înjurătură. Apoi își atribui epitete din ce în ce mai ornante în ceea ce-l privește. Auzindu-l, Lettie se simți victorioasă și râse încet.

– Vrăjitoare yankee - îi zise respectuos, dar și amărât. - N-am să ți-o iert!

– Sper și eu! Aruncă-mi pătura!

Bărbatul nu se mișcă câteva clipe.

– Cu grijă! - îl avertiză fata.

Se întinse după pătură, ea o prinse cu o mână, o înfășură în jurul ei în timp ce urmărea silueta neclară a bărbatului. Cu pași mici, se îndreptă grijuliu spre celălalt perete, se lăsă în jos, își sprijini spatele de grinzi.

Bărbatul fornăi ironic:

– Și acum?

– Acum - răspunse fata fermecător - așteptăm până dimineață!

Capitolul 5

Timpul avea picioare de plumb. Furtuna își muta scena încet, spre nord-est, cu forțe slăbite, dar ploaia curgea șiroaie. Podeaua era foarte tare și Lettie o simțea din ce în ce mai incomodă. Ochii îi ardeau de efortul făcut în semiobscuritate, pentru a urmări fiecare mișcare a prizonierului. O întrebare o obseda: ce se va întâmpla când ca fi întuneric deplin și nu va mai vedea nimic? Și ce se va întâmpla dacă i se face somn? Dacă ar avea sfoară la ea, l-ar lega pe Spin. Poate că dacă l-ar percheziționa ar găsi așa ceva la el, căci la Splendora o legase de scaun, dar ar fi prea riscant. Tot ce poate face, în această situație, este să-l păzească până dimineața.

Spin nu-i ușură sarcina. Era culcat, cu capul rezemat de grindă. Se întindea din când în când, căsca, se comporta ca omul care se pregătește pentru o noapte liniștită. Fata nici nu se gândea să se sperie, dar cum trecea timpul, nepăsarea lui o enerva, mai mult, îi apărea suspectă. Îl urmărea cu atâta înverșunare, strângea cu atâta forță pistolul, încât îi amorțiră degetele.

Îi atrase atenția un zgomot, scurt și rapid, ceva căzu și se rostogoli lângă Spin. Nervii lui Lettie erau încordați la maximum. Aținti pistolul spre el și trase piedica. Coliba fu scuturată de detunătura uriașă, săreau scântei și fumul se ridica în norișori. Obiectul rotund se făcu bucățele și una, răsucindu-se, se lovi de un colț. Se întoarse și își aținti arma iar spre Spin.

Bărbatul nu se mișca, dar o privea uimit. Constată cu admirație:

– Trebuie să recunosc, știi să tragi!

– Ce-ai aruncat? - întrebă fata, dar bănuia că fusese un cocean de porumb.

– Eu? Nimic. O fi fost vreun șobolan.

Nevinovăția sa simulată era prea mult pentru ea. Aținti arma spre picioarele lui.

– Ah, da. Uite încă unul. Nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă Spin nu-și mișca piciorul. Fata voise doar să-l sperie cu o împușcătură, ca să-l pedepsească pentru sperietura de adineaori. Dar bărbatul se aruncă de pe locul unde ședea și-ncepu să se rostogolească. Glonțul îl nimeri în laba piciorului și scoase un strigăt dureros.

Zgomotul împușcăturii muri, dar mai plutea în încăpere un fum albastru. Lettie își scutură pătura de pe umeri și lăsând pistolul în jos se aplecă peste bărbat.

– Ești rănit?

Spin se încovoie. Sângele îi curgea în dâre pe cizmă. Lettie se apropie de el în genunchi.

Bărbatul se aruncă cu viteza și ușurința unei feline, fata ridică arma, dar cu întârziere, iar Spin o doborî cu greutatea. Căzând peste ea, îi presă aerul din plămâni. Încercă să ia pistolul. Disperată, fata îl aruncă cât putu de departe. Căzu cu zgomot pe jos și alunecă până în celălalt perete. Spin urmări cu ochii drumul pistolului, iar fata, profitând de acest moment, îl aruncă de pe ea. Strângerea se desprinse pentru o clipă, pe care o folosi; răsucindu-se de sub el se târî după pistol.

Spin se întinse după ea, îi înconjură talia cu mâinile ca un cerc de fier și-o trase spre el. Fata se ridică în sus și împreună se rostogoliră spre grămada de pănuși. Lettie, orbită de mânie și de umilință, cu respirația tăiată, stătea nemișcată, suportând strânsoarea.

Mânia care-l stăpânea - pentru că fata a fost în stare să-l rănească și încă cu un truc simplu, ca să-i înșele vigilența - dispăruse încet. În locul ei se instală o dorință fierbinte. Sângele îi

năvăli în cap și simți că trupul acela frumos de sub el este irezistibil și-i dorea gura, așa cum un călător însetat al deșertului dorește apa. O nebunie; în această noapte sălbatică și ploioasă, care îi acoperea și-i adusese atât de aproape unul de altul, o nebunie ce nu se va mai întoarce niciodată.

Lettie simți schimbările prin care trecea bărbatul. Îl fixa cu ochii larg deschiși, așa cum se apleca spre ea. Îi venea să țipe, să protesteze, dar vocea i se opri în gât. Inima îi bătea nebună în piept, respirația i se acceleră. Nu mai avea voință. Pericolul, dorința primară și trupul bărbatului o paralizară pur și simplu. Stătea acolo fără un cuvânt, mâinile îi erau strânse între ei și-i simțea pieptul tare pe sub palton. Simțea clar și auzea tot: zgomotul pănușilor de porumb de sub ei, bătaia ploii în acoperiș, mirosul de apret al hainelor bărbătești curate, plăcut amestecat cu mirosul său de bărbat. Îi auzi respirația schimbându-și ritmul - gâfâia zgomotos - și văzu mișcarea înceată, nehotărâtă cu care i se aplecă peste obraz. Buzele li se întâlniră.

S-ar putea să fie un criminal, dar sărutul lui era fierbinte, hotărât și ispititor de dulce, iar asprimea mustății era înspăimântător de provocatoare. Criminal, dar o îmbrățișa cu delicatețe, și proscris și răzvrătit, dar fata simțea în el ceva deosebit și-l voia.

Lăsându-și deoparte mintea lucidă, asculta numai de instincte. Îl disprețuia pe acest om și i-ar fi plăcut să-l vadă cât mai degrabă la spânzurătoare. Știa că ar trebui să-l cârpească peste obraz și să lupte pentru libertatea ei. N-ar fi permis s-o zăpăcească și s-o batjocorească. Pe neașteptate îi străfulgeră o idee prin cap și se liniști. Ar putea folosi imobilitatea drept armă, cu asta îl intimida și pe logodnicul ei. Poate se întâmplă și cu Spin la fel și va găsi o clipă potrivită să-i fure pistolul.

Gura bărbatului gusta buzele netede ale fetei de la un colț la altul. Era minunat.

Sub imperiul senzației fierbinți și fermecătoare pe care i-o provoca, buzele i se deschiseră de surpriză. Profitând de moment, Ransom își continuă investigația. Limba lui catifelată o atinse pe a fetei și începu jocul erotic.

Îi mângâie talia cu mâna, apoi îi împinse juponul pe șold, o trase spre el și se lipi de ea cu tot trupul. Fata îi simți dorința și încercarea de-a o stăpâni. Trupul i se cutremură de curajul lui și, din proprie inițiativă, se apropie mai mult de el. Mâinile și picioarele parcă i se paralizaseră, dar simțea în pântec o durere fierbinte care-i alimenta dulcea moleșeală. S-ar putea elibera în orice clipă de îmbrățișarea lui și-ar putea căuta pistolul. Mai târziu, la timpul potrivit.

Bărbatul îi sărută cu înflăcărare obrazul de la rădăcina urechii până la bărbie, apoi linia gâtului, respirându-i parfumul proaspăt. Respirația caldă îi mângâia curbura moale a sânilor, apoi o sărută în despărțirea dintre ei. Cu o mișcare delicată își puse mâna pe aceste rotunjimi minunate, acoperite pe jumătate de corset și le dedică întreaga atenție, umezind cu limba materialul fin, până ce sfârcurile se întăriră de senzații.

Sânii umflați de dorință o făcură să intre în panică. Nu mai trăise un astfel de sentiment, prea nou pentru ea. Ar trebui să-l oprească, dar cum s-o facă? Nu i-ar fi plăcut să degenereze totul în violență. Înainte de-a găsi o soluție, îi simți din nou mâinile pe șolduri și în următoarea clipă, corsetul era pe jos. Slabul strigăt de revoltă care i se desprinse de pe buze, se transformă într-un oftat adânc. Bărbatul o sărută cu foc pe gură, iar mâinile continuau investigația.

Trebuia să-l oprească. Își rezemă mâinile cu degetele desfăcute de pieptul bărbatului. Cu această mișcare, paltonul lui se deschise și ea simți sub degete mănunchiul de mușchi, o descoperire fantastică. Își mișca mâinile aproape inconștient, mângâindu-i liniile puternice ale corpului. Singura piedică era cămașa de pânză. O dorință neașteptată să atingă pielea bărbatului cu pielea ei o invadă cu o putere ce o depășea. Cu o mișcare nerăbdătoare îi smulse cămașa. În vine îi pulsa un foc dogoritor.

Ransom sesiză dorința ei aprinsă, din mișcarea făcută, și-și aruncă pe jos cămașa cu palton cu tot. Când se lipi iar de ea, își dădu seama că este goală până la brâu. Sânii ei sensibili erau lipiți de pieptul lui plin de păr fin. De voluptate i se oprise și respirația, iar capul i se goli de gânduri.

O înnebuni dulceața gurii lui și se lăsă pradă simțirii copleșitoare. Sângele-i alerga nebun prin vine, nu mai simțise niciodată așa și până în această seară, nici n-a știut că există astfel de simțire. Era înfricoșătoare și totuși plină de-o vrajă irezistibilă.

Bărbatul îi desfăcu juponul și aproape pe neobservate i-l scoase, îl aruncă pe grămada de pănuși, apoi se dezbrăcă și el. Atingerea mâinilor era posesivă. Fata nu fusese niciodată atât de aproape de o ființă omenească. Niciodată nu se simțise mai lipsită de independență și mai inhibată, dar nici nu-și dorea altceva. Nimeni nu se purtase cu ea atât de atent și sigur de sine.

Era neprihănită și dacă el nu știa, o va ști în curînd. Ușură situația fetei din instinct, folosind vraja împotriva durerii. Se dovedi un leac fără pereche.

O pătrunse cu căldură și deplin. O dată era deasupra, apoi invers; femeie și bărbat se mișcau ca un singur corp în sălbaticul ritm primar. Trupurile le pulsau, sângele le bătea la tâmple. Sufletele li se topiră în negrăita voluptate trăită, dăruindu-se. Dar nu puteau să se transforme într-un singur suflet.

Spin se întoarse după puțină vreme. Îngenunche, aranjă grămada de frunze uscate și-ntinse pe ea un veston. Găsi pătura și o puse și pe aceea acolo, apoi se întinse după Lettie.

– Așa va fi mai comod.

– Mă simt bine și aici - culcată pe jos, fata goală își retrase umărul din dreptul mâinii lui.

Spin oftă adânc.

– Aștepți să-ți cer iertare? Poți aștepta!

Se comporta inconsecvent și-și dădea seama. Îi părea rău de cele întâmplate, foarte rău. Când a obligat-o să-și scoată hainele a făcut-o din răzbunare, pentru că l-a păcălit și l-a împușcat. Cel puțin cu asta se amăgea. Dar undeva, în străfundul ființei sale, simțea că nu era vorba numai despre asta. Dorința trăia în el de când o îmbrățișase la Splendora. Singurul lucru cinstit, în acest moment, ar fi să-i ofere numele. Dar asta-i imposibil. Nu avea nimic de făcut, trebuia să joace rolul ticălosului.

– Doresc să rămân singură - spuse fata - să mă lași singură.

Ciudat, ce dureroasă era această simplă dorință. Cu dinții strânși încercă din nou s-o atingă.

– Păcat.

Fata observă din vocea lui ironia cu adresă sigură, aceeași care o luase de pe picioare mai devreme. Se ridică repede în genunchi și încercă să se depărteze cât mai mult de el. Atinse un obiect rece, metal la pipăit, care alunecă de atingerea ei, la câțiva centimetri. Pistolul. Îl prinse cu amândouă mâinile și trase cocoșul.

Zgomotul metalic umplu încăperea mică. Afară furtuna încetase și-i luase locul o ploaie durabilă și liniștită. Lettie încercă să se calmeze.

– Și-acum? - întrebă Spin.

Lettie râse scurt.

– Acum vei pleca.

– Poftim?

– Ia-ți hainele și dispari!

Situația era hilară.

– Ai avea suflet să scoți în ploaie un om rănit?

– Mă îndoiesc că-i atât de gravă rana.

– Ești o femeie puternică, Lettie Mason!

– Nu destul; dac-aș fi, ai fi mort!

Faptul acesta era de netăgăduit.

– Ești sigură că ai putea ucide un om?

– Încearcă! - veni răspunsul glacial.

Tentația o depășea. Îi fusese de-ajuns pe astăzi cu încercările. Cel mai inteligent din partea lui ar fi să plece și să-i lase această unică victorie.

– Mai bine, altă dată - răspunse conciliant Spin.

Nu-l crezu nici când îl văzu strângându-și hainele. I se păru că se lăsase prea ușor lămurit. Îi era teamă să n-o oblige la folosirea trăgaciului. Demult, simțea că ar putea trage cu ușurință asupra oricui. Asta înainte de a vărsa sânge, sângele lui. La acest gând, să-l rănească mai rău, i se făcu greață, deși nu se vedea că-l deranjează prea mult piciorul rănit. Mai bine să nu încerce.

Ținea pe mai departe pistolul ațintit spre silueta care se vedea mișcându-se și retrăgându-se spre peretele din spate. Bărbatul se mai aplecă o dată, își luă pelerina de pe jos și porni spre ușă. Se opri.

– Ai suflet să mă trimiți între dușmani fără armă?

Avea ceva în voce ce o tulbură. Hotărî să n-o intereseze.

– Ce vrei de la mine? Să renunț la singura mea apărare.

– De mine nu trebuie să te temi, până sunt cu dumneata, te apăr.

– Dacă-i vorba de proba de apărare pe care mi-ai dovedit-o adineaori, atunci...

– N-am spus că nu te-aș îmbrățișa mai mult..... te-aș săruta pe gură, te-aș mângâia pe...

– Pleacă!

Bărbatul izbucni în râs, dar nu de veselie, ci de disimulare a tulburării. Ușa se deschise, apoi se închise. Plecase.

Lettie oftă ușurată și lăsă pistolul jos. Se rezemă de perete cu ochii închiși. Ochii i se umplură de lacrimi care i se rostogoleau fierbinți pe obraz. Înghiți în sec și le șterse cu dosul mâinii.

Doamne, Dumnezeule, ce proastă a fost când a pornit singură la drum! Într-adevăr n-a dat nici o importanță pericolului.

În Nord sunt doar câteva locuri care nu oferă siguranță femeilor solitare. Singura consolare, să nu afle nimeni. Chiar de-ar avea drept să-l aducă în justiție, n-avea de gând să-și facă publică umilirea.

Nu-și explica ce s-a întâmplat cu ea, simțea că a făcut de rușine amintirea fratelui său, familia și, mai ales, pe sine. Asta nu are voie să se mai întâmple niciodată. Va avea grijă în ce o privește, dar și ca celălalt martor să nu vorbească. Spin nu este numai un criminal, ci și un perfid corupător de femei. O astfel de canalie nu poate umbla liber!

Aerul rece și umed se strecura cu putere printre crăpături și fata începu să tremure. Se lăsă în genunchi și-și căută hainele. Se îmbrăcă cu mâini tremurânde și se-ncheie la toți nasturii. Răsuci strâns în jurul ei pătura și se așeză cu spatele drept, lângă perete. Ochii îi ardeau în așteptarea dimineții, scrutând întunericul.

Lui Lettie i se părea că nu-și închise decât pentru o clipă ochii, totuși dormise. Se trezi speriată, la un zgomot. Luă pistolul și ieși din pătură. Se duse la ușă cu pași rigizi. Ploaia se oprise.

Zorile se iveau cenușii prin crăpături și prin ușă. Se aplecă la una și se uită afară.

Trăsura era în fața colibei. Cineva a scos-o, adineaori auzise zgomotul roților. Pe cărare se vedea mișcându-se ceva. Se uită acolo și văzu depărtându-se figura unui călăreț.

Spin nu plecase departe. Își petrecuse noaptea cu caii. Și înainte de plecare îi pregătise trăsura. Ce cavaler! - gândi fata ironic. Păcat că nu fusese așa înainte.

Văzu lăcusta când se urcă pe capră, pe scaunul de piele neagră și străpunsă de un spin. O apucă așa o greață de parc-ar fi fost un șarpe încolăcit. Primul ei gând fusese s-o calce în picioare, dar o luă, totuși, în mână.

Învelișul fragil, ușor ca o pană, se lipi de degetele fetei, de parcă era viu. Spinul negru strălucea în el. Ținea în mâini două exemplare perfecte și acestea îi aduceau aminte de prostia fă-

cută. Sigur, nu va putea uita. Își luă batista, înfășură în ea simbolurile și le puse lângă ea, pe bancă.

Când ajunse la fluviu, luntrașul ieși din casă cu o ceașcă de cafea într-o mână și cu o bucată de pâine în cealaltă. Era un om înalt, cu oase puternice, al cărui obraz era ascuns de o barbă deasă și de mustăți. Până trecură cu bacul, vorbi întruna și-i punea întrebări lui Lettie.

Ca și lui Hades și lui îi părea rău că o seară înainte n-a putut s-o treacă prin furtună, nu putuse face nimic, au fost clipe în care, spuse el, simțise că ar avea noroc să se poată întoarce, el, singur. Ar invita-o la micul dejun, dar are bolnavi în casă. Se bucura că Lettie găsise un loc uscat pentru noapte. Nu, spuse, nu-l văzuse pe omul care-i urmărise pe cei doi vagabonzi. O fi trecut fluviul prin altă parte. Speră că acest eveniment neplăcut n-o va îndepărta pe Lettie de acest ținut. Aici e nevoie foarte mare de profesori.

Logoreea omului o liniști și află din cuvintele lui că, pe aici, nu-i obișnuit ca cineva să rămână peste noapte afară din casă și, pentru asta, mai degrabă le era milă de ei, nicidecum nu-i condamna. Îi pica bine că nu va fi ținta unor presupuneri dintre cele mai dubioase în legătură cu întâmplarea ei, chiar dacă ar merita-o. Simți o mare ușurare când părăsi Natchitoches și ajunse la Splendora.

Tușa Em se tânguia, se văicărea, dar când văzu fața palidă a lui Lettie, o trimise imediat în camera ei, promițându-i micul dejun și o baie bună. Îi spuse să nu se arate până nu se odihnește. Mama Tass îi adusese mâncarea pe-o tavă, după ea intră Lionel cu o vană de tablă zincată în mâini. Pe urmă - neavând altceva de lucru, pentru că Ranny mai dormea - o umplu cu apă fierbinte. Bărbatul se lupta cu una din obișnuitele-i migrene și, de când Lettie plecase, nici nu ieșise din cameră.

Lettie nu voia să doarmă într-o zi atât de frumoasă și însorită. Nu voia să doarmă, se simțea o femeie dezonorată, în trup și în suflet deopotrivă. Dar cearșaful moale de pe pat o ademenea.

În timp ce o ușoară adiere de vânt flutura perdelele, aducând prin fereastra deschisă parfumul dulce al magnoliilor. I se păreau atât de departe rușinea și efortul nopții trecute. Se întinse pe pat, zâmbi și-și închise ochii.

Se trezi după-amiază. Soarele arunca deja umbre mari pe verandă. Auzea voci vagi, iar prin perdele observă un bărbat rezemat de balustradă. Inima începu să-i bată tare, dar uitându-se cu mai multă atenție, recunoscu vocea domoală și sfioasă a lui Ranny și pe cea a lui Lionel, care-i răspundea la întrebări.

O cuprinse lenea. Nu găsea justificare pentru a-și acorda scuze și nu înțelegea cum se liniștise atât de repede. Nu-și manifesta slăbiciunea, așa cum, în general, n-o făceau nici femeile din Sud. Pe drept cuvânt - afară de o durere slabă - nu simțea altă transformare. Nu rezolva nimic lingându-și rănile și autocompătimindu-se. Trebuia să se reculeagă și să continue ceea ce a adus-o pe aceste locuri.

Știa că prin perdelele de muslină nu se vedea în cameră, totuși se îmbrăcă în colț. Se pieptănă și, ca să nu-i țină cald, își strânse părul în coc, deasupra capului. Se spălă pe față și pe mâini în lighean, se șterse și se privi în oglindă. Ce roșie este în obraji de căldură! Lăsă prosopul de pânză și-și suflecă mânecile rochiei până la cot. Descheie doi nasturi de la gulerul înalt. Așa se simți incontestabil mai bine, dar va trebui să-și facă rost de vreo două rochii, care se potrivesc mai bine climei.

Când Lettie păși pe verandă, Ranny se întoarse. Chipul i se deschise de un surâs domol și de lumina strălucitoare a ochilor albaștri. Privirea i se odihni pe pielea diafană a fetei rămasă descoperită din gulerul deschis al rochiei și colțul gurii îi zvâcni de un zâmbet înăbușit, înainte de a-și lăsa capul în jos.

– Bună ziua, Miss Lettie!

Lettie îi zâmbi întâi lui, apoi copilului de lângă el.

– Bună seara, Ranny! Lionel a spus că te-ai simțit rău. Ți-a trecut durerea de cap?

– Da, sunt mult mai bine. Și... dumneata?

Întrebarea veni pe neașteptate, parcă îi era rușine să întrebe sau parcă, pentru el, răspunsul avea o mare importanță.

– Întrebi dacă mi-am revenit după „escapadă", da, sunt bine!

– Ar fi trebuit să mă lași să te însoțesc.

Chipul fetei se întunecă așa cum se-ntunecă afară, când soarele se ascunde după nori.

– Da, poate era mai bine.

N-ar fi trebuit să-i aduc aminte, gândi Ransom. Și nu-i voie să uite că zâmbetele lui Lettie sunt adresate lui Ranny, copilului - bărbat și nu celui care era în realitate.

Ca să-i distragă atenția de la subiect, zise:

– M-am gândit la ce mi-ai spus.

– Ce ți-am spus?

– Păi, că ai vrea să-mi predai. Îți mai menții propunerea?

– Bucuros, dacă vrei să înveți.

– Numai dacă îl luăm și pe Lionel.

Lionel ascultase până atunci cu interes discuția, dar acum striga cu ochii deschiși:

– Da' domnișoru' Ranny!

Ranny îi rânji.

– Nu vreau să învăț singur.

– Asta nu-i dreptate!

– Sunt sigur că tatăl tău s-ar bucura.

Băiatul își lăsă capul în jos.

– El nu se interesează de mine.

– Ba da, chiar că se interesează - spuse Ranny încet. - Își dă tot interesul.

Lettie bănuia despre ce vorbesc. Tatăl lui Lionel - care fusese valetul personal al lui Ranny înainte de război - îl lăsase aici, în grija mamei Tass, iar el a plecat să se bucure de libertate. Era frumos din partea lui Ranny că voia să-i formeze tânărului său prieten o părere bună despre tatăl său, indiferent că l-a părăsit ori nu.

– Cu plăcere îl învăț și pe Lionel - spuse Lettie. - Îmi va prinde bine și mie, să nu fac singură drumul la școală în fiecare dimineață, așa voi avea și două fețe cunoscute în clasă.

Ranny se uită în sus și-și scutură capul.

– Nu!

– Dar ai spus...

– Aș învăța aici.

– N-ai fi singurul adult - îl lămurea fata -, vor fi și alții, bărbați și femei, care au trăit toată viața ca sclavi sau până acum au trăit în sălbăticie și nu știu citi și scrie.

– Aici - repetă bărbatul - cu Lionel și cu ceilalți.

– Cine sunt ceilalți?

– Oamenii mei, chiriașii. Și ei ar umbla la școală.

– N-ar umbla. Trebuie să muncească pentru a se întreține. De altfel, sunt timizi. - fata își ridică sprâncenele. Va pune această problemă la biroul lui Freedman.

– Înțeleg. Bine, vom învăța aici în fiecare seară.

– Am putea începe acum, noi trei.

Zâmbetul îi era atât de deschis și de dornic, încât Lettie nu-l putea refuza. Nu-i rău, cel puțin va fi ocupată și nu se va mai frământa pentru noaptea trecută.

Adusese câteva abecedare și cărți de citire, pentru că auzise că nu existau, o tăbliță de ardezie și o cutie de cretă, pe care le întinse pe masa de pe verandă. Ea, Ranny și Lionel, cu capetele apropiate, desenau litere și se simțeau foarte bine. Lionel învățase mai demult câteva lucruri, recunoștea literele și știa să scrie cuvinte mai simple. Ranny se străduia atât de tare că-și scoase și limba, dar literele lui se înclinau caraghios, în toate părțile pe tăbliță. Lionel chicotea zgomotos în spatele lui. Cu cât se sforța mai mult, cu atât liniile erau mai urâte.

Lettie se uită sever la Lionel și-și scutură capul. Puse mâna pe pumnul puternic, bronzat al bărbatului și îl conducea pe tăbliță. Ranny era docil, se uita în sus la fată. Fețele lor erau

foarte apropiate. Lettie observă în privirea lui o seninătate strălucitoare.

Simțea că n-are aer și-i scăpă mâna. Mâna scârțâia pe tăbliță.

–O faci înadins.

Lionel izbucni în râs, în buna lui dispoziție se tăvălea pe jos. Ranny rânji, dădu din cap cu vinovăție.

–De ce?

–Ai vrut să predai.

–Puteai să-mi spui că-mi pierd vremea în zadar.

–Credeam că dacă nu-mi amintesc bine ceva, pe deasupra...

–Pe deasupra - ce? - întrebă fata cu suspiciune.

–Pe deasupra ești atât de frumoasă, când ești atât.. atât...

Lionel îi încheie propoziția.

–...atât de echilibrată și severă ca profesoară.

–Cum ar trebui să fiu? - Lettie nu se putea decide. Să fie ofensată?

Ranny o privea cu capul aplecat pe-o parte:

–Foarte frumoasă.

Lettie se uita la el sever, apoi nu se mai putu abține și zâmbi.

–Știu, mai întâi trebuia să vă fac un test, cu care să vă măsor cunoștințele.

–Mâine - zise Ranny -, acuma citește-ne ceva.

–Să citesc?

Lionel se așeză și-și cuprinse genunchii:

–Miss Em obișnuiește să ne citească despre cavaleri și soldați, cu Ivanhoe.

– Chiar? - Lettie cântărea ideea. Orice trebuie să facă să-i încurajeze la citit, numai să fie util, de altfel nici nu avea chef acum să se gândească la un test. - Pot s-o fac și eu dacă aveți carte.

–Aduc eu! - strigă Lionel.

Sări de pe scaun și intră în casă. Se întoarse imediat cu o carte de Dickens, legată în piele. I-o dădu lui Lettie și se așeză

jos, în fața ei. Ranny, cu picioarele sale lungi întinse, se rezemă de spătarul scaunului. Lettie puse tăblița și creta deoparte, deschise cartea și începu să citească.

Ținea cartea în brațe, cu o mână întorcea pagina, cealaltă și-o odihnea pe brațul scaunului. Abia citi câteva alineate, când Ranny o atinse, îi mângâie cu degetele unghiile în formă de migdală și pielea fină a mâinii. I-o întoarse cu palma în sus și-i urmări liniile până la încheietură, unde-i pulsa o vână albăstrie. Pe urmă îi închise mâna între degete delicat, dar cu putere.

Lettie își ridică privirea și-l certă. Întâlni privirea adevărată a lui Ransom. Deși veranda era deja în penumbră, razele soarelui de după-amiază cădeau pe Ranny, înconjurându-l cu o aură strălucitoare. Trăsăturile obrazului erau regulate, părul strălucitor și sănătos, pielea de culoarea bronzului, în întregul lui dădea impresia că nu este om. Cicatricea de pe tâmplă sporea această impresie. Avea ceva tulburător, ca într-o operă de artă stricată. Fata simțea din cauza asta o durere aproape fizică.

–Să-ți las mâna? - întrebă bărbatul.

–Nu.

Îi zâmbi, ochii îi ardeau.

–Atunci, bine. Așa... mă simt mai bine.

Lettie vru să-i răspundă, dar renunță și-și plecă capul jos și se uită în carte. Când reîncepu lectura, aproape că simțea forța calmă pe care o emana bărbatul.

Asta-i doar o relație umană, dar în mod ciudat și ea se simțea mai bine.

Capitolul 6

Ziua următoare trecu fără evenimente la Splendora. Lettie nu avea nimic de făcut, dar pentru că nu-i plăcea să piardă vremea, se oferi s-o ajute pe tușa Em. Astfel, cele trei femei - Sally Anne, nepoata tușii Em, musafiră încă, și ele două, - se ocupau de toate treburile menajere: lustruiau mobila, peticeau hainele rupte, pliveau și curățau zarzavaturile.

Lettie învăță să sape și cunoscu plantele exotice aclimatizate aici, de exemplu: ocra, cartofi, „merele iubirii", altfel spus roșiile, care de mult fuseseră cultivate pentru sclavi, dar astăzi le consuma toată lumea. Învăță care sunt gălbenelele, plevaițele și care sunt plantele care înviorează grădinile în miez de vară, potrivite pentru buchete și pentru împodobirea casei.

Într-una din clădirile din dosul clădirii era o furcă de tors și un război de țesut. Tușa Em o folosea pentru obținerea firelor pe care le vopsea cu culori preparate în casă. Frunzele de nuc le folosea pentru vopsea maro, iar indigo-ul pentru albastru. Ea țesuse stofele de mobilă și perdelele. Le-a povestit câte cămăși și pantaloni le făcuse soldaților unioniști și, că acestea, de la prima împunsătură de ac până la ultima, s-au confecționat la Splendora. Lettie o urmări la războiul de țesut și dori și ea să încerce. Țesu câțiva centimetri de material, dar Sally o atenționă pe un ton glumeț, să nu-i iasă prea bine, fiindcă se va trezi că nu se mai urnește de lângă război.

Tușa Em se mai mândrea cu păsările ei de curte. Avea tot felul de orătănii: pui pitici, ca un ornament viu de pălărie, curcani luptători, care trebuiau protejați de orice, gâște franțuzești și

rațe chinezești. Lettie mai văzu o pereche de păuni. Aceștia țipau toată ziua unul la altul, ceea ce o făcu pe tușa Em să jure de mai multe ori că se va convinge personal dacă perșii avuseseră dreptate, apreciind carnea de păun.

Deși curtea de păsări era împrejmuită de un gard de scânduri strâmbe, păsările erau mai mult afară decât înăuntru. Noaptea se mutau în caisul sau stafidul din spatele bucătăriei sau în cuiburile dintre trandafirii sălbateci, care creșteau în voie în jurul clădirii sclavilor. O găină bătrână, mai deșteaptă decât celelalte, își făcuse cuibul pe plita dintr-o astfel de cameră.

Ouăle trebuiau adunate în fiecare zi, altfel găinile ar cloci întruna și n-ar mai oua. Puteau mânca ouă prospete de-a lungul anului, iar tușa Em vindea surplusul, asigurându-și un venit suplimentar. Sigur, uneori găinile, rațele, gâștele și curcanii erau mai isteți decât tușa Em, dovadă fiind numeroșii pui care scurmau printre flori și în curte, atrăgând pisicile, bufnițele, ulii și, din pădure, uneori, vulpile.

Avantajul numărului mare de păsări era că asigurau penele pentru saltele și perne. La trei zile după excursia lui Lettie, femeile ședeau pe verandă și împrospătau pernele. Coseau tocuri noi și le umpleau cu pene vechi și noi amestecate, apoi le coseau la capăt.

Era plăcut pe verandă, în adierea vântului de dimineață încărcat de parfumuri. Lettie nu dorise niciodată societatea femeilor, dar acum se simțea bine cu ele.

Își scărpină nasul în timp ce încerca să coasă capătul de pernă, așa ca să nu iasă penele din ea, și se uită meditativ la tușa Em:

– Ce harnică femeie ești dumneata, mereu faci câte ceva! Îmi pare foarte rău, dar și eu sunt vinovată că nu mai ai sclavi...

– Da' de unde, fetițo! Muncesc mult mai puțin ca înainte de război.

„Înainte de război". Întruna. Deși în ultimul deceniu au devastat mai multe războaie ținutul, Seminoll, războiul indienilor,

războiul de independență din Texas, războiul din Mexico, totuși știa despre care vorbește.

Lettie termină perna și întrebă cu interes:

– Serios?

– Așta-i adevărul. Trebuia să urmăresc, să hrănesc, să îmbrac și să am grijă de sănătatea a patruzeci-cincizeci de oameni.

– Pentru muncă aveai sclavii!

– Sigur, iar eu îmi sorbeam limonada șezând la umbră și îmi făceam vânt cu evantaiul!. Spune-mi, dragă, mama dumitale are femeie în casă la Boston?

– Da, are. O bucătăreasă și o servitoare. Uneori vine o femeie la curățenie generală.

– Și lucrează cinstit dacă nu le urmărește nimeni?

Sally Anne își ridică privirea de pe pernă.

– Sau dacă nu li se arată de o sută de ori ce și cum să facă?

– Înțeleg ce vreți să spuneți- admise Lettie cu un zâmbet șters.

– Într-un oraș ca New Orleans o fi mai ușor - spuse tușa Em atotștiutoare. - Se vând multe lucruri în prăvălii, făcute aici la Splendora. Nu pot fi nici prea scumpe, deoarece nu se transportă pe fluviu. Aici, în provincie, e altceva.

– E mai frumos - zise Sally Anne.

– Și mai liniștit. Mai puțină boală, bârfă ... - tălmăci tușa Em râzând.

– Deseori ne plictiseam, dar ne mai întâlneam pe malul pârâului, la o șezătoare de cusături sau la un prăjit de pește. Veneau rudeniile și stăteau săptămâni întregi. Apoi nunțile și zilele de naștere ... N-aș fi schimbat pentru nimic în lume cu o femeie de la oraș. Înainte de război îmi plăcea să grădinăresc, să-mi urmăresc puii și schimbarea anotimpurilor. Ce-i drept, asta îmi place și acum.

– Atunci viața era primitivă ... nu, nu așta-i cuvântul potrivit, ca a coloniștilor timpurii.

– Exact. Acum treizeci și cinci de ani, când am venit aici ca tânără fată, pe aici trecea granița. Din Georgia am călătorit cu vaporul până la New Orleans, iar de acolo pe fluviu în sus, cu un vapor cu aburi. Acolo ne-am pus lucrurile pe un car cu boi - și dulapul mare al mamei, patul cu baldachim, primit de ea de la mama ei - și am pornit în sălbăticie. Tata a cumpărat o bucată de pământ în nord, a tăiat copacii și a construit din ei o căsuță. Atunci trăiau pe aici lupi, urși și pantere. Cel mai apropiat medic locuia la șaizeci de kilometri. Când m-am măritat cu James Tyler și ne-am mutat la Grand Ecore, mi se părea că locuiesc în oraș.

Lettie aflase că soțul tușii Em murise atunci când a vrut să treacă cu caii peste fluviul învolburat. Mama lui Ranny a murit de plămâni, când el era mic. După moartea soțului, tușa Em nu s-a întors la familie, ci a rămas aici să-l îngrijească pe Ranny. Averea soțului o lăsă celor doi cumnați. Tatăl lui Ransom muri într-un atac de cord, în anul de dinaintea războiului. Atacul de cord l-a făcut în timpul unei polemici despre separare. Când Ranny se înrolă și, mai târziu, când s-a întors acasă rănit, grija întregului domeniu căzu în sarcina tușii Em.

– E o minune cum ai asigurat existența și întreținerea domeniului - zise Lettie.

– Te rog, să n-o spui față de Ranny! Mă ajută unde poate, dar suferă foarte mult, că nu poate mai mult. Se îngrijorează pentru mine și pentru aspectul casei fără garduri. Îl văd, când își aduce aminte de vechea imagine a domeniului, și mi se rupe inima.

– Lucrează el destul. Ieri l-am văzut. Ara ca un catâr.

Sally Anne își luă cu grijă o pană de pe gură, înainte de a intra în vorbă.– Da, dar noaptea trecută, iar l-a durut capul.

– Degeaba-i vorbește omul - oftă tușa Em. - Nu ascultă de nimeni, - Se întoarse la Lettie. La ora dumitale este foarte atent. Voiam să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare că te ocupi de el și de Lionel.

– Și de Peter - adăugă Sally Anne. De câtăva vreme e prezent și el la ore.

– Ca distracție nu-i rău, nu știu cât învață. Sunt așa de zvăpăiați!

– Lui Ranny îi prinde bine, așa văd. Nu numai învățatul, dar felul dumitale natural de a-i vorbi. Mulți nu știu cum să se poarte cu el, mai ales fetele.

– Tac - spuse Sally Anne- sau vorbesc vrute și nevrute, ca și când de asta ar depinde fericirea vieții de apoi. Bineînțeles numai acelea care nu fug de el cu vreun motiv!

Tușa Em își scutură capul:

– N-a fost asta așa!

– Nu, nu!- fu de acord Sally Anne, devenind visătoare. - Toate fetele de măritat din zonă roiau în jurul lui Ranny. Trebuia să vezi pelerinajul când Bradley l-a adus acasă inconștient. Patul îi era plin de perne brodate și de pături. Lionel și Peter erau gata să se îmbolnăvească de atâtea prăjituri. În fiecare sfântă zi se făcea curățenie în toată casa, căci trăsurile vizitatorilor stârneau praful care se lăsa peste tot. Fetele se rugau să-l vadă o clipă. Toate acestea s-au întâmplat până când s-a aflat că, probabil, niciodată nu va fi normal.

– M-aș fi bucurat să nu spui așa, Sally Anne - îi făcu observație tușa Em. - Pricepe mai lent.

– Știu, știu, și-mi pare rău, că este tratat ca un handicapat mintal.

– De asta e foarte departe. - Lettie mai împunse încă o dată cu acul. Se uită la verișoara lui Ranny. Sally Anne roșise ușor. Era foarte drăguță și nu avea încă treizeci de ani. E ciudat că nu s-a recăsătorit. Muriseră doar atâția bărbați în război. Pe deasupra, după concepția celor din Sud, văduvele ar trebui să-și îngroape inima o dată cu soțul. Situația este de două ori mai grea dacă războinicul soț a căzut ca erou pentru „cauza pierdută". S-ar putea ca Sally Anne să-și fi păstrat sentimentele pentru vărul vehement apărat.

Tușa Em, cu mâinile în poală, cu ochii în zare, visa.

– Mă doare că Ranny nu se va căsători și nu va avea copii. Îi plăceau atât de mult copiii și, contrar altor bărbați, nu-i era teamă să-i țină în brațe. Și-apoi mai e Splendora. Ce se va întâmpla cu Ranny, cu domeniul, când eu nu voi mai fi?

Nu răspunsese nimeni la această întrebare. Sally Anne sparse liniștea:

– Și-acum îi plac copiii, aici e Peter.

Se cufundară din nou în tăcere, continuând cusutul. Lettie își aduse aminte de Ranny, Peter și Lionel care ieșiseră adineaori pe poartă. Purtau undițe pe umeri, în mână un borcan cu râme scoase din spatele bucătăriei. Se duceau să-și încerce norocul la lacul Dink. Cei doi copii alergau ca să poată ține pasul cu Ranny și vorbeau cu el parcă erau de aceeași vârstă, ceea ce era aproape de adevăr. Era trist acest gând, dar bărbatul nu se va bucura niciodată de drepturile și de bucuriile oamenilor normali.

Oricum nu era loc de compătimit. N-o permitea demnitatea naturală a lui Ranny.

– Vine cineva - spuse Sally Anne.

Vocea tinerei femei sună sec. Lettie nu fu surprinsă când văzu apropiindu-se o siluetă în uniformă albastră, deși i se părea puțin bizar că, în loc de cal, văzu o trăsură neagră cu roți galbene. Colonelul Ward se opri în fața porții, își scoase pălăria și porni spre verandă.

Salută pe toată lumea afabil și natural. Tușa Em - ca să contracareze mutenia lui Sally Anne - vorbi mult, în timp ce-și servea musafirul cu cafea și prăjituri.

– Mulțumesc mult, doamnă, dar acum nu doresc. Am câteva ore libere și m-am gândit s-o întreb pe Miss Mason dacă nu are chef să se plimbe cu trăsura.

I se adresa tușii Em, dar cuvintele și zâmbetul erau pentru Lettie. Îi zâmbi și fata.

– E foarte drăguț din partea dumitale, dar, precum vezi, suntem ocupate cu pernele.

–N-are importanță!-declară tușa Em.-Du-te liniștită,termin eu cu Sally Anne! Sigur vrei să cunoști ținutul, dacă începi școala nu vei mai avea ocazie.

–Mai bine, nu! Nu-mi place să întrerup lucrul.

–Ah, prostii! Du-te!

–Păi, dacă zici ...

Lettie mai vru să protesteze, dar văzu că Sally Anne s-ar fi simțit mai bine, dacă l-ar fi depărtat puțin pe colonel. Puse perna alături, se ridică și intră în dormitor. Își căută pălăria, mănușile, își aranjă câteva bucle rebele.

Peste câteva minute trăsura o scutura pe drumurile ținutului.

–E drăguț din partea dumitale-spuse Lettie.

–Mă simt onorat. De altfel, noi, yankeii, trebuie să fim uniți pe teritoriu inamic.

Fata îi aruncă o privire rapidă.

–Încă mai gândești așa!

–Uneori. Acuma, de pildă, din cauza tinerei văduve. Femeile sunt mai rele. Bărbații din Sud, eventual, iartă și uită, dar femeile, niciodată. Dacă Congresul nu va lua măsuri ca în timp scurt să se facă ordine în această harababură, aversiunea va fi veșnică. Dar nu despre asta voiam să vorbesc cu dumneata când te-am invitat la plimbare. Am vrut să mă conving dacă ești bine tratată și dacă ești mulțumită.

–Îți răspund, da, la ambele întrebări.

Pe urmă vorbiră despre altceva.

Bărbatul se interesă dacă fusese la izvor. Fata îi spuse că fusese, dar nu văzuse nimic deosebit. De când venise din excursie, așa le spunea tuturor, neamintind de cei doi vagabonzi. Altfel, trebuia să explice cum a scăpat, și nu avea nici un chef să se prezinte ca o eroină, mai puțin chiar să amintească faptul că o eliberase Spin. Asta părea cea mai bună soluție. Dar n-o împiedică să-l întrebe dacă auzise ceva despre el.

Colonelul făcu o grimasă.

–Oho, sigur că am auzit. Noaptea trecută i-a surprins pe oamenii mei ducând un prizonier în oraș, pe Jim Hathnell, un bătrân țap sâcâitor, care a tras în soldați cu pușca de vânătoare cu două țevi, numai pentru că voiau să-i înmâneze ordinul de evacuare. Nu plătise impozitul de luni întregi. Când l-a eliberat, Spin susținea că prizonierul era aproape orb, cu cataracte pe amândoi ochii și de aceea nu a putut deosebi soldații de tâlhari. Impertinentul a mai întrebat ce s-a întâmplat cu dreptul oamenilor de a-și apăra proprietatea. Pe urmă le-a comunicat politicos să nu-l mai caute pe bătrân, căci va fi la nepotu-său în Texas.

–E orb?

–Nu știu. Probabil.

–Ești sigur c-a fost Spin?

–Și-a lăsat cartea de vizită. Deși sodații se jurau că era înalt de doi metri, cu o burtă enormă și că vorbea cu accent nemțesc. După părerea mea voiau să-și mascheze neputința că toți șase se lăsaseră dezarmați de un singur om și nu-i destul că l-a eliberat pe prizonier, dar i-a lăsat și desculți la douăzeci și șase de kilometri de Natchitoches.

–Incredibil!

–Foarte supărător! Nu știu ce crede despre sine omul ăsta! Acționează absolut inconsecvent, parcă înadins, să ne dezorienteze. Dar e posibil să nu fie chiar normal. Duce războiul de unul singur pentru ...

–Înger și demon-bolborosi Lettie.

–Exact.

Fata căzu în reverie, o cuprinseră amintirile. Sufletul ei plutea în hambarul de porumb și se gândea ce farmec cumplit există într-o singură îmbrățișare. Își închise ochii ca să alunge imaginea.

–Sper, totuși, că drumurile spre Texas sunt supravegheate?

Bărbatul dădu din cap.

– Dar nu pentru că aș avea cea mai mică speranță să fie prins Spin sau Hathnell. Chiar dacă n-ar fi o capcană, și-ar fi luat

într-adevăr acest drum, oricine ar fi ajuns la graniță, în timpul cât oamenii mei s-au întors pe jos în oraș. De astfel nu-i departe, în orice direcție sunt maximum 30-35 de kilometri.

La rugămintea fetei, colonelul îi arătă drumurile de vest și sud care duc spre Texas. Înaintau pe lângă fluviu, peste ogoare de bumbac, lăsând în urmă cocioabe mărunte, copii negri jucându-se în praf și case în ruină. Nu văzuseră decât o casă bine întreținută, dovadă a vizibilei bunăstări a proprietarului. Când drumul o coti de la fluviu, ei îl continuară tot pe lângă el, pe unul mai strâmt. La capătul lui făcură un popas pentru odihna cailor.

–Aș dori să am timp mai mult -spuse Thomas Ward. - Sunt foarte multe lucruri pe care ți le-aș arăta. La câțiva kilometri de aici se află așezarea coloniei Isle Brevelle. Oferă multor familii cămin, mai ales celor care se numesc, în acest ținut „coulour libre" - de culoare, dar liberi. Sunt oameni interesanți, cu sânge francez și african, numărându-și printre strămoși și pe militarii comercianți colonizați la Natchitoches sub regimul francez.

–Da, mi-a scris Henry despre ei.

–Ei se consideră a treia castă, nu sunt albi, dar nici negri. Au fost cândva bogați, aveau sute de sclavi. Învățau cu hărnicie, pe mulți i-au trimis la studii la Paris. Actualmente modul lor de viață este cu totul altul.

–Ei și-au înmormântat un om la începutul săptămânii, nu?

–Da. Un om care și-a pierdut tot avutul și n-a mai acceptat să trăiască.

Averea acestor oameni de culoare liberi se baza pe economia sclavagistă și-acum le confiscaseră tot. Eliberarea negrilor a șters diferența dintre „coulour libre" și foștii sclavi; astfel primii și-au pierdut proprietățile.

–Trebuie să fie groaznic. Mi-e milă de ei.

Colonelul aprobă.

– Au devenit străini în comunitatea lor rasială, nu știu de cine aparțin. Nu înțeleg cine sunt. Tinerii înainte de căsătorie au

cele mai mari dificultăți. După vechea tradiție, fetelor de măritat li se dădea o zestre uriașă, ca să-și găsească bărbați. Nu mai sunt bani, iar cu africani get-beget nu vor să se mărite. Astfel nu se pot căsători decât între ei.

–Ce complicat e totul aici - spuse Lettie decepționată. - Mult mai complicat decât îmi imaginam.

–Știu ce simți. Henry ți-a scris despre plantația Mc Alpin?

–Nu-mi amintesc.

– Se zice că acțiunea romanului lui Mr. Stowe „Coliba unchiului Tom" s-a întâmplat aici. Robert Mc Alpin era un burlac, originar din New England, bun prieten al familiei Stowe. În orice caz, în împrejurimi nu se bucura de un prea bun renume, era cunoscut ca un crud stăpân de sclavi și, cu siguranță, modelul mârșăvului Simon Legree.

–N-am citit cartea - recunoscu fata jenată.

– Eu am încercat, dar este o lectură foarte grea. Din cât am citit, am impresia că Mr. Stowe n-a fost niciodată în Louisiana, cel puțin în această parte, sigur nu. Interesant ce influență a avut cartea!

– Știi ce, colonele? - întrebă fata răstit. - Dumneata ești mai sudist decât sudiștii!

Bărbatul râse zgomotos, formând o mulțime de riduri mărunte în jurul ochilor verzi.

– Nouă militarilor ni se întâmplă uneori. Miss Mason, dacă mă certi, spune-mi cel puțin Thomas.

–Bine, dar numai dacă dumneata îmi spui Lettie.

Deși scurta lor cunoștință nu fundamentase această intimitate, în condițiile neobișnuite date, nu era dăunătoare. Colonelul era un bărbat frumos, o societate plăcută. Lui Lettie îi plăcea, nu numai pentru că erau concetățeni și se întrețineau conversând foarte bine, ci și pentru că se comporta natural și nu era îngâmfat. Se simțea mai bine știindu-l pe colonel comandant în Natchitoches, chiar dacă nu era de acord cu planul ei.

Îi aducea aminte de Spin. Pesemne, avea această impresie de la mustață și de la statura înaltă a bărbatului. Oriunde se uita, vedea numai capete cu păr lățos; acum era la modă să cadă părul în ochi. Barba nu le plăcea, cea mai importantă podoabă a bărbaților din sud era mustața, de la cea subțire, ca linia de creion, până la exemplarul de lux, care se termină la rădăcina urechii, în pămătuf. Acest lucru o împiedica să facă o descriere exactă a lui Spin. Pe deasupra îl văzuse numai în întuneric și semiîntuneric. Aspectul fizic îi scăpase: înalt, dar nu mai înalt decât bărbații pe care i-a întâlnit, colonelul, Martin Eden, cel prezentat în casă la tușa Em, sau Ranny. S-ar putea ca imaginea păstrată de ea să nu fie cea reală, ci una elaborată cu grijă. Spin se maschează foarte bine.

E timpul să se întoarcă la Splendora! Însoțitorul ei întoarse trăsura și porniră înapoi, pe același drum pe care veniseră. Lettie tăcu destulă vreme, apoi spuse:

–Este ceva ce mă deranjează în legătură cu Henry și banii de soldă. Henry era cunoscut ca un om bănuitor, putea să-și dea seama că Spin avea informații precise despre bani. Nu cred că ar fi pornit singur și că n-ar fi așteptat escorta, având tolba la șa cu suma aceea enormă.

Ochii verzi ai lui Thomas Ward se întunecară când se întoarse către fată:

–Ce vrei să spui?

–De ce s-o fi făcut? O fi primit ordin?

–După cunoștința mea, Henry a acționat după propria-i voință.

Bărbatul care l-a îndrumat pe fratele ei să-și pună viața în pericol este, probabil, cel de lângă ea. De ce neagă, n-are nici un motiv. E chiar atât de sigur? Colonelul Ward este unul dintre cei care știau totul despre bani: locul de depozitare, timpul transportului și persoana învestită cu transportul.

Da' de unde, gândește prostii! Thomas Ward este ofițer superior în armata Statelor Unite. Nu s-ar înjosi printr-o trădare.

Ce greu e să vezi cum se îmbogățesc unii pe ruinele Sudului căzut. Mai devreme făcuse referiri, pe departe, după părerea ei, că aceste hiene profită de el, apoi se vedea că nu se însuflețea cu ardoare patriotică pentru rolul Nordului - jucat în acțiunea de realitate -, așa cum se aștepta de la un ofițer. Nu este el primul ins, dureros de dezamăgit după ultimul conflict.

–Eu tot nu înțeleg - spuse fata ușor, ca să nu pară bănuitoare - știau mulți oameni de plecarea lui Henry?

– Trei sau patru, dar asta nu are nici o importanță. Dacă cineva îl urmărea, chiar și numai tolba îndesată putea să-i trezească bănuiala.

–Cu atât mai mult, avea motiv să aștepte escorta.

–Într-adevăr. Nu știu dacă există vreo explicație plauzibilă. Se întâmplă astfel de lucruri și este greu să le elimini, pentru că Spin și banda lui acceptă orice risc pentru a le realiza.

Lettie nu mai insistă asupra temei. Vorbiră despre lucruri obișnuite. Îi povesti cum îi învață să citească pe Ranny și pe ceilalți doi băieți, despre experiența ei de profesoară. Se înțelegeau bine, râdeau zgomotos și sporovăiau fără încetare. În multe privințe - poate din cauza uniformei colonelului și a felului de a estima lucrurile - i se părea că stă de vorbă cu Henry.

Pe când ajunseră la Spendora, bănuiala lui Lettie dispăru în așa măsură, încât simțea tentația de a-și cere iertare. Nu spuse nimic, dar când bărbatul o întrebă când o mai poate vedea, îi răspunse cu mai multă căldură decât altădată.

Colonelul o ajută să coboare din trăsură și o conduse până la poartă. Pe verandă nu se vedea nimeni, dar după mirosurile care pluteau trase concluzia că pregăteau mâncarea. Bărbatul îi luă mâna și i-o mângâie cu degetul mare:

– Ciudată femeie ești dumneata, Miss Lettie. Ai făcut această călătorie lungă sacrificându-ți timpul și știința pentru a-i ajuta pe sudiști.

Fata își scutură capul râzând.

– Familia mă consideră îndărătnică și încăpățânată ca un catâr din Missouri.

– Eu aș zice mai degrabă minunată, dar aș vrea să te feresc de drumuri cum e cel pe care l-ai făcut singură la pârâu. Mi-ar place să te feresc și de rivalii mei, căci sigur voi avea în curând. Bărbații te-au observat, nu numai pentru că gândești ca ei, ci și pentru că ești foarte drăguță. Tușa Em va fi nevoită să-i alunge de pe verandă, pe purtătorii de uniforme albastre, cu bâta, ca pe găinile ei.

– Ar face foarte bine.

– Crezi că glumesc, așa-i?

– Nu, dar după părerea mea exagerezi.

– Vei vedea. Și va fi bine să-ți împrospătezi zicala învățată de la mama: „Așa pe neașteptate?"

– Cu condiția să nu am nevoie de ea - spuse fata cu ochii strălucitori.

– Nu promit nimic. - Îi strânse mâna, apoi o lăsă. Îi ridică bărbia cu un deget.

– Stai o clipă, e ceva ce vreau să fac de o oră.

– Ce? - se sperie Lettie.

Bărbatul spuse râzând:

– Nu ce gândești, deși aș face-o cu plăcere. Ai un fulg pe gene.

– Ce am?

– Un fulg de pană. Nu te mișca!

În clipa următoare, Lettie simți o atingere pe pleoapele închise. Cînd deschise ochii, bărbatul îi arătă o scamă albă.

– Iată dovada. - Suflă pana, își puse pe cap pălăria ținută până atunci subsuoară. - Revin în curând!

Lettie îl urmări, apoi se întoarse și intră în casă.

Ranny se ridică de sub umbra magnoliei de lângă casă. Ochii îi scăpărau, colțul gurii se strâmba a renunțare. Nu am dreptul să fiu gelos, n-am nici un drept, gândea el.

Capitolul 7

Ouă calde din cuibar, proaspete, pentru micul dejun - îi plăceau lui Lettie. Găinile cotcodăceau din zori anunțând evenimentul, iar fata se trezea și aduna ouăle pentru mâncarea de dimineață, din iarba plină de rouă. Când șorțul - pe care obișnuia să-l poarte la muncile mai murdare - fu plin, se îndreptă spre bucătărie.

Auzi voci iritate și se opri în mijlocul cărării. Recunoscu vocea mamei Tass certându-se cu un bărbat de rasa ei. Lettie nu voia să se implice într-o convorbire personală, dar nici nu putea sta acolo, cu șorțul plin de marfă fragilă.

Tușa Em, cu stilul ei direct, ar pune una-două lucrurile la punct, dar degeaba se uita spre casă, n-o vedea. Și Ranny ar fi de folos, că de-ar fi acolo, tușa Tass s-ar ocupa numai de el. Sigur s-o fi trezit deja, pentru că auzise mișcare în camera lui, însă nu se arăta. Singura ființă era pisicuța aceea tărcată, care tocmai se freca de gleznele ei, și câțiva pui în straturile de flori din apropiere.

Vocile amuțiră. Lettie oftă speriată, când vocea mamei Tass se ridică din nou.

– Îți pui viața în pericol. O să vezi, așa va fi!

– Trebuie să-mi ajut oamenii!

– Oamenii tăi! Vagabonzii ăștia profitori!

– Dacă ei profită de mine și eu voi profita de pe urma lor. Motivele noastre diferă, dar vrem același lucru: libertatea cuvântului pentru cei eliberați.

– Nu ajuți pe nimeni dacă mori! Dacă vrei să ajuți, ajută-l pe fiu-tău, pe Lionel, pe mine, pe cei care trăim la Splendora! Avem nevoie de tine, aici ți-e locul!

– Nu am nici o datorie față de Splendora!

– Sigur că nu! - spuse mama Tass ironic. - Numai pentru viață îi poți mulțumi domnișorului Ranny, ți-a salvat-o de mai multe ori, și pentru învățătura cu care crezi că vei fi senator...

– Deputat.

– Pe mine nu mă corecta, fiule! Și să nu uiți că hainele de pe tine sunt cumpărate de tușa Em. Să nu mai vorbim de fiecare îmbucătură ce ne trece prin gâtlej, mie și lui fiu-tău zilnic.

– Cum pot uita, ce, mă lași?

– Așa e, nu te las, că știu câte ceva despre recunoștință, iar libertatea mai înseamnă că noi trebuie să avem grijă de noi înșine. Mai știu câteva lucruri despre albi; sunt sătui până-n gât să facă ce le impune gunoiul yankeilor și al negrilor. Tu nu trebuie să ții cu mulțimea! Că acuma asta faci! Și-ntr-o noapte te trezești agățat într-un copac de cavalerii în alb.

– Nu mi-e teamă de ei.

– Asta-i foarte frumos, dar asta nu te împiedică să te trezești cu gâtul frânt și eu nu pentru asta te-am crescut, ca să mori de tânăr!

Mama Tass se certa cu fiu-său, Bradley - fostul valet al lui Ranny, care trăia actualmente în oraș și venise într-o rapidă vizită matinală. Uneori își petrecea noaptea la Splendora, cu mama-sa și fiu-său. Ar fi rușinos, gândi Lettie, dacă s-ar observa că a auzit cearta. Se uită împrejur. Nu putea trece prin fața ușii deschise de la bucătărie, ar observa-o, dar ar putea să înconjure casa și să pună ouăle pe masa din sufragerie.

Pășind în spate, călcă pisicuța tărcată care mieună, îi sări pe glezne, apoi fugi scuipând nervoasă. Puii dădeau speriați din aripi. Lettie voi să-i ocolească, dar își pierdu echilibrul și căzu pe fund. Se auzi un zgomot de coji sparte.

De pe verandă veni un chicotit de copil. Lettie se uită în sus și-l văzu pe Lionel la balustradă arătând-o cu degetul. Ranny fugi la ea, ascunzându-și zâmbetul.

Lettie roși de rușine și nu se putu răcori nici de umezeala rece și lipicioasă care-i trecu prin fustă. Niciodată, dar niciodată în viață n-o ajunse atâta necaz ca de când este în Louisiana. Pur și simplu, nu înțelegea. Până acum dusese o viață liniștită și normală, ce-i drept, cam plicticoasă, dar se simțea în siguranță. Această siguranță, împreună cu încrederea în sine, erau pierdute. Cum se întâmplase, nu știa. Un necaz atrăgea altul. O greșeală după alta se adunau, dar plătise scump pentru ele, mai scump decât gândise. Șezând pe jos se frământa la aceste lucruri, luptându-se cu lacrimile ce-i apăruseră în ochi.

Ranny se opri în fața ei, apoi se lăsă în genunchi. Apucă colțurile șorțului într-o mână, iar cu cealaltă prinse materialul:

– Dă-ți jos șorțul! - spuse el.

Fata dezlegă panglicile. Ranny prinse șorțul în mâna stângă, iar mâna dreaptă o întinse spre Lettie, ea o apucă și, înainte de a se ridica, zâmbi stânjenită. Bărbatul o smuci energic. Pentru o clipă se văzură lipiți unul de altul, dar Lettie se dădu imediat înapoi.

Ținând mâna fetei, Ransom simțea pe brațe apăsarea moale a sânilor ei, în timp ce-i privea roșeața din obraji și lacrimile care-i făceau ochii strălucitori și foarte mari, buzele întredeschise; valurile unei dorințe fierbinți îl trecură prin tot corpul; avea aerul tâmp și mărginit ca Ranny, al cărui rol îl juca.

– Domnișoru' Ranny! Ce se întâmplă aici? Veniți odată să vă fac mâncarea, să scap de asta!

Binecuvântată fie mama Tass, gândi Ransom. Neagră ca tuciul, dar femeie înțeleaptă. O lăsă pe Lettie înainte și o urmă în bucătărie.

Fiul mamei Tass, Bradley, care-și luase și numele de Lincoln, era un bărbat rotofei. Cu trăsături bine conturate, cu obraz tuciuriu, semăna cu mamă-sa; i se citea inteligența în ochi. Îl salută lejer pe Ranny, dar prezența lui Lettie îl deranjă. O primi cu cea mai aleasă limbă engleză și cu multă îndrăzneală.

– Deci, dumneata ești noua profesoară? Și cum ți se pare Sudul?

– Greu de spus. - Fata fu surprinsă de întrebările pe care i le punea.

– Nu-i chiar așa cum ți-ai imaginat, nu-i așa?

– Așa-i.

– Nu sunt castele cu turnuri, calești aurite, negri umili care să ridice imnuri de recunoștință pentru că nu mai sunt siliți să poarte lanțuri. Ai întârziat. Ce-a rămas sunt ruine, aristocrația muncii aspre și a sapei - numai dacă nu-i înșiri pe cavalerii în alb în rândul cavalerilor adevărați.

– Bradley! - Mama Tass își privi fiul și dădu din cap dezaprobator.

– Eu am venit să muncesc - spuse Lettie încet, dar cu hotărâre.

– Credeam că ai venit pentru fratele dumitale și că munca este pe loc secund.

– Bradley!

Acum vocea mamei Tass suna energic. Stătea la capătul mesei. Avea în față două vase, într-unul erau ouăle sparte, iar în celălalt, cele întregi.

Lettie era tulburată, pe de o parte de comportarea bărbatului, pe de altă parte, pentru că spusese adevărul. Își ridică sprâncenele.

– Vrei să spui spui, Mr. Lincoln, că nu aveți nevoie de ajutor?

– Vreau să zic că m-am săturat de ajutorul celor veniți și-și văd de interesul personal!

– Ține-ți gura, Bradley! - strigă mama Tass, privindu-l pe Ranny.

Lettie nu observă jocul.

– Te asigur că eu nu câștig nimic. Dar te întreb: dacă primiți acest ajutor de care aveți nevoie, de ce nu-i totuna pentru care motive?

– Nu-i totuna. Dumneata și cei ca dumneata nu veți înțelege niciodată, Miss Mason. Am fost sclavi, dar avem și noi o mândrie. Și înainte de orice, suntem și noi sudiști.

Lettie îl privi o vreme, apoi zâmbi palid.

– Da, cred că înțeleg. Spune, când ai fost cu Ranny în război, și dumneata ai tras în dușmani?

– Nu eram acolo pentru asta, dar știi, când ești acolo, în mijlocul armatei care-și încarcă pușca iar și iar, în timp ce două mii de uniforme vin spre ea, cu gândul de a omorî, neștiind de ce, nu te mai gândești decât să rămâi în viață.

Ranny stătea la capăt de masă, cel mai aproape de mama Tass, luă un ou din vas și începu să-l arunce în sus.

Lettie continuă.

– Dumneata i-ai salvat viața stăpânului dumitale când a fost rănit și ai fost acolo cu el în lagărul Armatei Unionale, nu-i așa?

– Dacă vrei să spui că eu simt altfel decât alții, te înșeli. Sunt mai multe mii ca mine. Ce-ar fi trebuit să fac când era rănit? Să-l fi lăsat acolo? Eu eram servitorul lui de când s-a născut. Am crescut împreună și am fost ca Don Quijote și Sancho Panza, am făcut multe nebunii împreună, cu cât era mai mare pericolul, cu atât îl savuram mai mult.

– Vai, Bradley! - spuse Ranny trist și foarte încet, în timp ce arunca oul în sus - vorbești prea mult.

Observația părea o amenințare. Lettie nu știa dacă și Bradley o simțea așa.

Mama Tass îl aprobă, dar îl privi sumbru pe Ranny.

– Îmi pare rău, dar împrejurările au făcut să nu mai fie nevoie de serviciile mele. Așa, sunt obligat să servesc radicalii republicani.

Ranny puse oul înapoi în vas și se uită la el.

– Eu sunt și acum prietenul tău.

– Da.

Bradley Lincoln îi întinse mâna lui Ranny și i-o strânse

călduros. Mama Tass respiră ușurată și se duse cu vasul cu ouă spre plită.

Lettie văzu privirile schimbate între cei doi bărbați și simți un nod în gât. În același timp, simțea că-i scapă ceva. Nu era prima oară. Relațiile dintre oamenii de aici erau atât de profunde încât nu puteau fi înțelese în totalitatea lor. Se simțea în plus. Era afectată pentru că i se aduceă aminte mereu, n-o făceau înadins, și Lettie nu-i condamna. Simplu, nu pătrundea aceste relații. Le va aparține vreodată, o persoană ca ea? - gândi ea. Nu i se părea posibil.

Motivul petrecerii cu dans - ținută pe veranda Splendorei - era o tolbă de lămâi. Colonelul Thomas Ward le aduse direct de pe un vapor din New Orleans, proaspete. Sosi după cină și aduse cu sine trei camarazi ofițeri.

– Ocupație - mormăi Sally Anne și într-adevăr asta era impresia așa cum se apropiau de casă.

Unul dintre ofițeri era din New York, celălalt din Maine, al treilea era originar din Tenesse. Serioși, dar cu speranța pe chipuri, urcau scările, cu pălăriile subsuoară, văzându-li-se părul pieptănat pe spate.

– Aștia sunt aproape niște copii - spuse tușa Em, ridicându-se cu greu din balansoar, ca să-i întâmpine.

Ce spusese era adevărat dintr-un anume punct de vedere, privitor la vârstă, însă pe câmpul de luptă erau veterani. La început vorbeau încet; pe măsură ce se destindeau, râdeau mai mult. Comportamentul reținut ascundea hotărâre și siguranță.

Lettie se temea ca gazdele să nu-i trateze de sus sau să-i concedieze. Dar își dădu seama că pe-aici nu-i acest obicei. Ospitalitatea și buna educație pretind, dacă nu primire călduroasă, măcar politicoasă. Colonelul Ward îi prezentă pe ofițeri gazdelor, lăsându-i să se descurce mai departe singuri.

Acum au început cu daruri mărunte, ca lămâile. Scoaseră fructele sănătoase și galbene din tolbă și le puseră pe masa de pe verandă. Au mai adus o căpățână de zahăr împachetată în hârtie maro, o cutie de marțipan și o vioară în toc de piele. Lămâile și zahărul au fost primite cu entuziasm și mulțumiri, pe Lionel l-au trimis imediat la bucătărie s-o roage pe mama Tass să prepare din ele limonadă. În curând toți sorbeau băutura acidă și visau alături gheața, ca s-o răcorească, așa cum făceau odinioară, ascultând muzica melancolică a viorii, care se destrăma blând în căldura serii.

Următorul musafir avu parte de o primire caldă. Johnny Reeden sări din șa și, în timp ce urca scările, scoase din buzunar o muzicuță. Când văzu Ranny instrumentul, emise un sunet scenic, iar Lionel îl imită ca un ecou.

Johnny râse șmecherește.

– Am știut că veți fi încântați. Stăteam singur cu mine, dezolat și mă întrebam: cu care prieten să-mi împart amarul? Călătoream încoace și am auzit glasul viorii și am găsit răspunsul pe loc. Există lucruri dirijate de puteri superioare.

– Nu prea multe - spuse Ranny.

– Veșnic pesimist - îi comunică Johnny. Jignit, se așeză pe scări și-și duse muzicuța la gură.

Lettie era convinsă că va auzi ceva falsete, dar, în locul acestora, se auzi sunetul clar, limpede al instrumentului, în armonie perfectă cu vioara, completându-i fericit sonoritatea. În interpretarea bărbatului se combina un sentiment de tristețe și un anume patos, surprinzător din partea acestui tânăr roșcat, pus mereu pe glume. Johnny și ofițerul din Tenesse interpretară „Bătrâna noastră casă" și „Legănat-am fost". Când aproape toți erau pătrunși până la lacrimi de cântecele impresionante, începură „Oh, Susanna". Tușa Em bătea ritmul cu piciorul și se părea că și fluturii de noapte zburau pe ritmul muzicii, în jurul lămpii.

În toiul petrecerii apăru și Martin Eden. O dată cu el sosi fata unui vecin apropiat, zglobia Marie Voisin, mama ei și prietena, Angelique La Cour, ca și „garde-dame". Plecaseră la plimbare și văzură lumină, auziră muzică. Curiozitatea le mână încoace.

După prezentări, mai apărură niște pahare și noii veniți fură serviți cu limonadă și cu marțipan, apoi reîncepu muzica.

Pentru bruna și vesela Marie Voisin flirtul era ceva firesc, ca respirația; în ochii căprui - deschis strălucea o lumină senzuală, în timp ce conversa cu toată lumea cu inteligență și pe potriva tuturor. Madame Voisin se așeză lângă tușa Em și ronțăia marțipan. Nu era prea vorbăreață, dar răspundea la întrebări fără să stea pe gânduri.

Nu s-ar putea spune cine a început dansul. Până într-o vreme, toți ședeau, discutau, băteau din picioare sau plesneau țânțarii; în clipa următoare au dat masa și scaunele lângă perete. Nimănui nu i se părea surprinzător, pentru că întrunirea fusese întâmplătoare, trebuia să se folosească de ocazie.

Lettie dansă prima dată cu Thomas Ward, apoi, pe rând, cu toți ofițerii. Obosi repede și simți niște junghiuri între coaste. Marie și prietena ei, Angelique, aveau aceeași trecere ca Lettie. Până și mătușa Em își scutura capul în ritmul muzicii, plimbându-se cu fusta ridicată. Sally Anne, invocând oboseala, deși îi plăcea petrecerea, nu vru să danseze, până nu veni Ranny s-o ceară la dans.

Era tocmai un vals lent. Pe lunga terasă, perechea dansa cu demnitate și cu mișcări frumos armonizate. Ranny își aplecă spre ea capul blond și femeia privi în sus la el cu amărăciune. Parcă se mișcau într-o lume diferită: mai caldă, mai domoală, mai nuanțată, unde legile de-aici nu erau valabile. Lettie se uită la ei în timp ce dansa cu Ward și-și scutură puțin capul.

– Ce-i? - întrebă bărbatul. - Te miri?

Fata zâmbi.

– Da, recunosc că mă mir puțin. Credeam că la dans se mișcă stângaci.

– Sunt lucruri ce nu se pot uita. Sigur, numai dacă rămâne sănătatea corpului.

– Da, fu de acord fata. - Tocmai la asta mă gândeam, amândoi sunt victime ale războiului!

– Crezi? Poate, în ce-l privește pe Tyler, dar dacă și frumoasa văduvă e victimă, numai ea e de vină.

– Asta o spui pentru că nu vrea să danseze cu militarii? - își ridică sprâncenele interogativ.

– O spun, pentru că se ascunde de foarte multă vreme sub haine de doliu.

– N-o fi având bani pentru altele.

– Profită de tot ce o apără.

– Sigur, de pildă să se mărite cu Tyler, să aplice sentimentul matern asupra lui și a fiului ei. Ar fi păcat!

Lettie nu mai spuse nimic, dar continuă să-i observe cercetător pe Ranny și pe femeia în negru.

Societatea spori. Mr. Daniel O´Connor, perceptorul, sosi și el căutându-l pe colonelul Ward. Aflase că e în vizită la familia Tyler. Spera, spuse, să nu deranjeze, că asta nu i-ar place.

Îl chemară, drept că fără prea mare însuflețire, să li se alăture și l-au servit cu răcoritoare. Acceptă, dar când gustă se strâmbă, căci se aștepta la ceva tare, apoi se retrase cu colonelul.

După ce terminară, amândoi se uitară la Lettie stând lângă balustradă, cu fața roșie făcându-și vânt. Colonelul se îndreptă spre fată, celălalt bărbat îl urmă. Cum se apropiau, Lettie auzi ce-i zicea O´Connor, bărbatul scund, gras cu haine colorate, lui Thomas Ward, atât de tare, ca și când n-ar fi fost nimeni în preajmă.

– Fata asta înaltă, galbenă, ce caută aici?

– Ce vrei să spui? - întrebă colonelul și se uită la el.

– Uite, aceea de la Isle Brevelle, sfertul de corcitură. Se gândea la Angelique, care tocmai dansa cu Martin Eden.

Lettie se uită la ea rigidă. Oare e adevărat? Pielea ei era ca untul, părul ei, pana corbului și creț. Înfățișarea ei era, fără îndoială, exotică, dar Lettie credea că-i curge în vine puțin sânge mexican sau spaniol, ca moștenire de la garnizoana spaniolă care poposise pe-aici. Această garnizoană împărțise cu Natchitoches granița Texas-Louisiana sub regimul francez și spaniol. Se vedea că familia Tyler o cunoștea bine pe Angelique și o primea ca pe ruda îndepărtată a familiei Voisin.

–Ești sigur? - întrebă colonelul inexpresiv.

–Ca moartea. Am văzut-o acum o săptămână la tată-său. Faină, m-aș distra cu ea o vreme.

Thomas nu răspunse. Ajunseră la Lettie și colonelul i-l prezentă pe perceptor. Abia schimbară câteva cuvinte și pe Lettie o invită la dans unul dintre ofițeri. Nu-i părea rău deloc. O´Connor era tipul de care-i era greață: avar, necioplit, încrezut și ca un porc. Pe el îl legase Spin de stâlpul de iluminat și l-a lăsat cu tăblița de gât. În acest caz era de acord cu Spin.

Peste o oră, Johnny Reed, epuizat, lăsă muzicuța de la gură și se duse până la cana cu limonadă. Dansatorii se prăbușiseră pe scaune sau se răcoreau, la balustradă, în vântul blând de seară. Sally Anne, care ședea cel mai aproape de cană, îi turnă un pahar și i-l întinse cu mâna tremurândă. Bărbatul se depărtă și se așeză între balansoarul lui Lettie și scaunul lui Ranny.

–Având în vedere dispoziția melancolică în care ești, ai cântat foarte frumos - îi spuse Lettie.

Bărbatul ridică paharul.

–Să bem pentru o femeie cu un rar spirit de observație! Dar dumneata nu vezi neagra mea durere de inimă.

–Cum să n-o văd. Cred că-i de la crema neagră de ghete.

–Crezi că glumesc? Cu asta m-ai nimerit în carne vie.

–Oh, cel puțin vedem care-i adevărul.

– N-ai pic de milă - se întoarse repede către Ranny. - Te întreb pe tine, prietene, ai văzut o femeie mai nemiloasă?

Ranny își ridică mâinile ca pentru a se apăra.

–Nu mă întreba pe mine, Johnny!

–Lașule! Vierme laș ce ești, la cel mai mic semn de necaz îți părăsești prietenii!

–Cine, eu? - Ranny era nevinovăția întruchipată.

–Sigur, că tu. Adonis șocat! Ce bine-i să-ți jignești prietenul, fără ca acesta să riposteze.

–Vrei să mă jignești? Fii liniștit: acum mă simt jignit!

Johnny gemu și-și lăsă capul roșcat între mâini.

–Nu ești!

–Ba da, sunt!

–Nu ești!

–Ba da, sunt!

–Da, ești jignit, iar eu sunt idiot, un prost.

O´Connor, care stătea încă lângă balustradă, lângă colonel, mormăi:

–Amândoi sunteți.

Brusc se făcu liniște. Duelul de cuvinte dintre Johnny și Ransom era simplă tachinare, lejeră și fără o intenție supărătoare, jocul a doi prieteni vechi, mai degrabă plin de dragoste decât jigniri tăioase.

Starea lui Ransom Tyler era fapt cunoscut de toți cei prezenți; deși era formal stăpânul casei, abia i se adresau, afară de membri apropiați ai familiei. Ceilalți nu luară la cunoștință de el, fie din tulburare, fie din nepăsare, și dacă totuși situația-i obliga să vorbească cu el, o făceau, tratându-l de sus. Intervenția necuviincioasă a lui O´Connor fusese cea mai răutăcioasă și haină observație pe care Lettie o auzise vreodată. În mod unanim văzură că Ranny înțelese spusele lui O´Connor, deși chipul îi rămase închis, inexpresiv când îl privi pe perceptor.

Lettie se mânie.

–Doi ce, Mr.O´Connor? - întrebă cu voce ridicată și glacială, însoțită de un zâmbet care înghețа sângele în vine.

– Păi, doi..ă... - Bărbatul se poticni roșindu-se, privi în jur căutând ajutor. - Nu știu ce înțelegeți prin asta?

– Zău? Eu am crezut că dumneata înțelegi.

– Nu, domnișoară, nimic. Mi-a ieșit din minte ce-am vrut să spun.

Bărbatul scund și gras se uită urât la Lettie. Fata îi întoarse un zâmbet rece, apoi își întoarse capul hotărât. Deodată începu să vorbească toată lumea, ca să destindă atmosfera încărcată. Fata se așeză iar în balansoar și se liniști puțin. Se mira de ea. Nu știa ce o îndemnase să-i ia apărarea stăpânului Splendorei. Abia se cunoscuseră în zilele acelea.

– Bravo, Miss Lettie, te felicit - îi șopti Johnny Reed și-i întinse mâna.

Fata dădu mâna cu el, pentru că simțea că era necuviincios să-l refuze, apoi spuse tulburată:

– Ce comportament! Nu-l puteam lăsa așa.

– Ai făcut-o pentru Ranny, înțeleg.

– Nu, zău, nu din motive personale, dar știi, m-a revoltat!

– Cel mai bun concurent este cel nervos.

– Nu pot să-ți explic.

– Nici nu trebuie. Ai făcut ce trebuia să faci, și asta e suficient. Frumoase lucruri principiile.

Bărbatul zâmbi, dar ochii-i rămaseră triști și, când Lettie se uită la el, își dădu seama că realmente, Johnny nu era bine dispus. Nu știa care-i motivul, dar o deranja și că ea însăși reacționa sensibil.

Ofițerul violonist luă din nou instrumentul și începu o altă melodie. Ranny se întinse și scose din buzunarul lui Johnny muzicuța și și-o duse la gură. Cânta bine, dar cu mai puțină ardoare ca Johnny. Cântând, se apăra cu coatele, pentru că prietenul său voia să-i ia înapoi instrumentul

Lettie se ridică ușurată când Martin Eden o invită la dans. Cel puțin nu se va mai gândi la comportarea de odinioară, as-

cultând complimentele bărbatului care deveneau cu atât mai aprinse, cu cât era mai puțin atentă. I se părea curios că, deși Martin era politicos și bărbat frumos, nu o impresiona deloc. Îi accepta societatea, însă în câteva minute atenția ei hoinărea în altă parte.

Se făcu târziu. Lionel și Peter, care săriră, alergară în sus și jos pe balustrada verandei și după fiecare marțipan primit mai încercară să fure două din cutie, acum, în sfârșit, se așezară lângă perete. Băiatul mai mic era gata să leșine de oboseală, privea aiurea, cu ochi sticloși. Lettie îl văzu pe Ranny dându-i muzicuța lui Johnny și pornind spre Peter. Îl ridică în picioare, îl duse în casă și-l culcă în pătuțul cu roți pe care, în timpul zilei, îl țineau sub patul mamei lui, în dormitorul vecin cu al lui Lettie. Ranny se întoarse peste câteva minute, se așeză lângă Lionel și-i vorbi încet.

Îl lega de Lionel și de Peter un sentiment deosebit. Se lăsa uneori condus de ei ca un câine mare și prietenos. Alteori era invers, cu îndemânare și lămuriri reușea orice cu ei, se purta cu cei doi băieți, ca fratele lor mai mare. Lettie nu-i văzuse încă niciodată să se împotrivească propunerilor lui, și se gândi cum ar reacționa oare, dacă s-ar întâmpla? Forță avea în splendidul său trup - o constatase de câteva ori - dar voință avea oare? Nu pentru că ar avea vreo importanță, dar i-ar fi plăcut să știe.

– Cum face?

Lettie își mută cu greu privirea spre partener.

– Scuză-mă, ce-ai spus?

– Ransom nu face nimic, nici n-a făcut vreodată, și totuși femeile nu-și mai iau ochii de la el. Dacă te uiți puțin în jur, te poți convinge!

– Ești gelos, Mr. Eden?

Îi zâmbi cu încredere și își scutură capul, făcând să-i cadă o șuviță de păr negru pe ochi.

– Nu, nu sunt gelos. El este un fenomen; ca luna sau ca stelele căzătoare; oamenii îl privesc numai, în special femeile.

– Îl cunoști de mult?

– Am copilărit împreună, Ransom, Johnny și eu. Împreună am pescuit, ne-am bătut și am făcut curte fetelor. Cred că-l cunosc foarte bine.

– Dumneata nu-i spui Ranny ca ceilalți?

– Diminutivul ăsta l-a primit doar de câțiva ani, și mie nu-mi place cu adevărat. I-am spus totdeauna Ransom înainte de întoarcerea din război și nu văd nici un motiv să-i spun altfel, numai pentru că nu mai e ce-a fost odată?

– E foarte schimbat?

Dădu din umeri și zâmbi sec.

– Și da, și nu. Mă trezesc uneori că și eu îl privesc altfel, când încerc să hotărăsc. Cred că-i lipsește mintea aceea ascuțită. Erau timpuri când cu un cuvânt te dădea gata, să nu mai vorbim de buna sa dispoziție! Doamne cât râdeam! Făcea lucruri sălbatice, improvizații și nici nu zâmbea. Îmi lipsește.

– Cred că i s-a ameliorat mult starea de când s-a întors la Splendora, nu? Dar să fie cel de odinioară...

– După atâția ani? Nu-i sigur. Dar dacă observi vreun semn, să-mi spui. Știi, îi datorez douăzeci de dolari, de când a explodat grenada aceea, și încă de aur, nu de hârtie.

Lettie zâmbi. Se loviră tocmai de Ranny, rochia lui Lettie îi atinse cizmele. Bărbatul speriat își trase picioarele ca și când i-ar fi fost teamă să nu-i murdărească rochia, dar nu se uita în sus.

Fata îi acordă atenția întreagă partenerului și cu o privire atentă îl cântărea pe prezentabilul sudist. Încă un bărbat înalt, mustăcios. Brusc îl bănui pe el, dar alungă acest gând. Dacă el ar fi fost Spin și cu el ar fi fost în relație atât de intimă, ar simți, cu siguranță. S-ar trăda prin ceva cunoscut de ea sau printr-un comportament victorios. Spera să fie așa, că altfel n-ar suporta să se învârtă printre bărbați și s-ar frământa să afle cu care făcuse dragoste pe întuneric.

Gândul o enervă. I-ar fi plăcut să vadă sub masca partenerului de dans.

– Dumneata ai luptat pentru Sud, Mr. Eden, dar acum colaborezi cu cei de la putere. Dumneata ești simpatizant, unionist sau, simplu, oportunist?

Bărbatul greși pasul de dans de surpriză și pe neașteptate i se citi supărarea în ochi. Își ceru iertare și încercă să se stăpânească.

– Dumneata vorbești direct.

– De ce, te deranjează cuvântul oportunist?

– Sigur, mă deranjează.

– Dacă-mi aduc aminte, nici „Scalavag" nu-ți place.

– „Scalavag" l-aș numi mai degrabă pe un simpatizant unionist, dar eu nu sunt.

– Oricum, colaborezi cu ei.

– Am pierdut războiul. Dar am pierdut într-o luptă dură, în același timp măreață și trebuie să învățăm să acceptăm acest fapt pentru a trăi. Eu cred că, dacă vom trăi din mândrie, ne calcă în picioare, dar dacă colaborăm, poate vom izbuti să ne reconstruim casele și viitorul. Mă consider om lucid, alții zic „Scalavag" și nu-mi dau nici mâna. Dar fie de la mine!

Vocea îi era defensivă. Lettie îi aprecia punctul de vedere realist. I-o și spuse și i se făcu rușine când văzu cât părea de ușurat după aceea.

Petrecerea era pe terminate. Daniel O'Connor, după ce mai dansă un dans cu Angelique, plecă. Chiar dacă o supărase, ea nu arăta. Se așeză lângă Madame Voisin și-l privea pe Martin Eden, dar bărbatul nu-i dădea nici o atenție. Peste puțină vreme și Madame Voisin începu să caște și-i spuse fiicei sale să termine dansul. Johnny și ofițerul violonist se întoarseră și ei spre asistență și anunțaseră ultimul dans.

Lettie ședea lângă Sally Anne și vorbea cu Martin; Ranny se învârtea pe lângă ele, când îl văzu pe colonelul Ward, apropiindu-se. Era gata, se și întorsese spre el, să-i dea mâna pentru ultimul dans, când acesta se aplecă în fața celei de lângă ea.

– Dansați? - întrebă amărât, întinzându-i brațul.

Sally Anne păli, dar răspunse energic.

– Ești drăguț, dar sunt foarte obosită. Iartă-mă, te rog, altă dată.

– Poate nu va mai fi altă dată.

– Îmi pare rău, nu.

Thomas Ward aștepta nemișcat.

– Din cauza uniformei sau a persoanei mele nu dansezi cu mine?

Martin mânios făcu un pas spre colonel.

– Ai auzit ce spune doamna!

– Te rog, Martin! - spuse Sally Anne, încet și-și puse mâna pe brațul lui.

– Regret, n-am primit răspuns la întrebare - spuse Thomas. - Te-aș ruga s-o lași pe doamna să răspundă!

– Asta-i o casă particulară, iar dumneata un musafir! N-o poți obliga să te placă, în ciuda uniformei militare! - spuse Martin, cu pumnii strânși.

Dar Thomas parcă nu-l auzea.

– Mrs. Wiston, cer doar...

– N-ai auzit ce-am spus? - îi lovi Martin umărul.

– Prea bine! - sări Thomas.

– Atunci, roiul!

– Pe dracu', nu plec!

Martin îl împinse din nou. Acesta se dezechilibră, apoi cu o smuncitură puternică îl trase pe Martin spre el, îl întoarse de șolduri și-l trânti la pământ.

Se scutură și veranda. Sally Anne țipă și-și acoperi ochii.

Lettie păși speriată în spate și o trase și pe cealaltă de braț. Martin se încoti. Scotoci în buzunarul interior și brusc străluci în mâna lui pistolul cu țeava scurtă.

Colonelul stătea încă deasupra omului culcat la pământ. Celălalt ofițer - care pornise spre ei - se opri brusc speriat. Tușa

Em și celelalte femei priveau scena cu buzele strânse și cu ochii larg deschiși. Lionel stătea lângă perete, gata să sară. Muzica se opri. Atmosfera era foarte încordată, ca și coarda unei viori aflate în mâna violonistului.

Ransom ateriză ca un uliu asupra prăzii. Călcă cu cizma grea pe încheietura mâinii lui Martin. Pistolul se întoarse în mâna acestuia, descărcându-se cu un zgomot asurzitor și căzu scurt și surd. Colonelul expiră zgomotos aerul din plămâni. Martin își frecă încheieturile înjurând. Sally Anne plângea și-și sprijinea capul de umărul lui Lettie. Ransom luă pistolul tulburat - nu știa ce să facă.

– Dumnezeule mare! - strigă tușa Em. - Ranny, pune jos chestia aceea și ajută-l pe Martin să se ridice! Colonele Ward, ți-aș mulțumi, dacă v-ați da mâinile. Iar tu, Martin, ar fi bine să nu uiți unde te găsești! Sally Anne! Termină cu plânsul, a fost o lecție bună pentru tine! Iar voi va fi foarte bine să hotărâți cine-mi va repara plafonul, că vă smulg petlițele, să vă doară capul!

Acum de asta aveau nevoie, de o voce energică, combinată cu puțin umor. Martin se ridică, își frecă coatele, își scutură capul amețit, și-i întinse mâna colonelului.

– Domnule, nu știu ce se întâmplă cu mine, iartă-mă!

– Nici eu n-am fost stăpân pe mine - spuse Thomas și-și strânseră mâinile.

– Îmi pare rău, dar n-am vrut să fac rău.

Tragedia a fost împiedicată de o mișcare rapidă și de o minte lucidă. Lettie văzu limpede, dar ceea ce nu putea înțelege erau intuirea situației și fapta în sine. Mișcare instinctivă sau experiență militară? Oricum s-a întâmplat, felul în care l-a dezarmat pe Martin, îi aduse aminte pentru o clipă de Spin. Forța la care se gândea adineaori exista în această mișcare - și fata simțea că ceva nu-i place.

În această situație neplăcută nu se cuvenea să mai rămână musafirii. Își luau rămas bun zâmbind, ca și când nu s-ar fi

întâmplat nimic. Peste puțin timp se așeză praful stârnit de ultima trăsură.

Lettie și tușa Em așezau paharele lipicioase, Ranny și Lionel puneau la loc mesele și scaunele. Mama Tass - fusese cu siguranță martoră la scenă - ștergea acum mesele cu cârpă udă, apoi duse paharele în bucătărie.

Tușa Em intră în casă pe ușa deschisă. Lettie o urmă; femeia se întoarse, se uită la Ranny, care era rezemat de un stâlp, cu mâinile în buzunar.

– Vii, Ranny?

Bărbatul privea meditativ în noapte, se întoarse, o privi pe mătușă-sa, pe Lionel, care-i întinse mânuța lui neagră. Abia după aceea se uită la Lettie. Brusc își dădu seama ce mult urăște rolul pe care și l-a asumat. Dacă n-ar fi trebuit să joace pe idiotul împiedicat, ar fi putut dansa cu fata; ar fi ținut-o în brațe, i-ar fi respirat parfumul, i-ar fi auzit râsetul surprins și poate s-ar fi plimbat pe sub magnolii.

Dar așa nu putea face nimic. Trebuia s-o vadă cum dansează cu alții, cum le zâmbește și se consola că nu-l interesează, până simți că explodează. În starea de nervi, făcuse o nebunie. Pur și simplu îl atacase pe Martin, în loc să se fi interpus între prietenul lui și colonelul Ward. O făcuse pentru pericolul momentului sau pentru a-și dovedi curajul în fața fetei, nu putea decide, dar nici nu voia.

– Vin - îi răspunse mătușii blând, întinzându-i mâna lui Lionel.

Capitolul 8

Lumina lunii era descurajant de albă. Lettie privea perdelele de muslină vrăjite în voaluri de argint. Aerul camerei era înăbușitor, irespirabil. Îi era somn, dar nu putea dormi. Emoția pusese stăpânire pe ea tot mai mult și nici nu încerca să se gândească de ce.

Ușa camerei era deschisă, ca să se facă puțin curent în casă, astfel auzea clar toate zgomotele de afară: tictacul ceasului din camera de zi, sforăitul tușii Em și orice scârțâit al casei. Se mai adăugau la acestea zumzăitul insectelor nopții; toate dând un amestec de zgomote de care îi venea să se ridice din pat și să țipe cât o ținea gura.

I se părea insuportabil.

Lettie se ridică și se întinse după capotul aruncat la capul patului. Trase la o parte plasa contra țânțarilor, se sculă din pat și își îmbrăcă halatul. Se duse desculță la fereastră, deschise larg aripile ferestrelor și ieși pe verandă. Se opri, se scutură când îi veni în minte întâlnirea cu Spin, își trase umerii și se apropie de balustradă. Totul fusese întâmplător, așa ca întâlnirea de pe malul pârâului. Nu se mai poate întâmpla.

Se rezemă cu amândouă mâinile de balustradă, savurând noaptea caldă și îmbălsămată. Întunericul se vedea trăind. O chema, o ademenea să iasă între umbrele lui mlădioase. Luna creștea din umbrele nopții, conturându-se tot mai mult pe cerul negru catifelat. Lămpaș al nopții, cu chip vesel, părea s-o asigure pe față de buna ei intenție.

Lettie se depărtă de balustradă și se întoarse cu spatele. Închise ochii și, oftând profund, își scutură capul capricioasă.

Da! Ce capricioasă era în aceste ultime zile! Aerul era proaspăt și se simțea liberă. Asta-i tot. Noaptea nu e altceva decât perioada de zi fără soare, nimic deosebit.

Pentru mișcarea aerului era deschisă și ușa dublă. Cum se uita la ferestrele și ușile deschise se gândi că nu se va putea obișnui niciodată, deși recunoștea că nu ar putea suporta căldura cu ele închise. Totuși, asta îi sugera încredere, ceea ce părea, în condițiile actuale, o destul de mare nebunie. Nu știa că omul din Sud avea încredere în semenii lui, sau simțea că nu avea nevoie de asta, dacă trebuia, se apăra singur. Oricare ar fi fost motivul, fata era tulburată.

Se întâmpla de mai multe ori ca la mijlocul nopții - când se răcorea afară - să se scoale, să închidă ușa camerei. De obicei și Ranny și-o închidea, avea nevoie de acest sentiment de siguranță.

Holul larg se întindea ca un tunel cât e casa de lungă. Marginile feței de masă fluturau ca niște fantome în curentul de aer domol.

Lettie dorea să se răcorească măcar puțin. Se îndreptă spre ușă și intră în casă. Păși fără zgomot pe podeaua de lemn. Trecu prin camera de zi, pe lângă dormitorul ei, traversă sufrageria, apoi depăși camera lui Sally Anne și a lui Peter. Se îndrepta spre celălalt capăt al casei, spre veranda din spate. Din dreapta auzea sforăitul ritmic al tușii Em. Ușa lui Ranny era închisă, lumina cădea pe suprafața lucitoare a lemnului de mahon.

Se opri brusc. În fața ușii stăpânului casei se vedea o grămăjoară interesantă. Se apropie. Grămăjoara oftă și se întoarse pe partea cealaltă.

Lettie râse încetișor. Lionel dormea acolo, pe un pled, ca în Evul Mediu.

Nu credea să-l fi obligat Ranny. El se culcase imediat după petrecere. Probabil, de emoție, începuseră iar durerile de cap și Lionel dormea aici ca să fie la îndemână dacă va avea nevoie de el. Tovarăș fidel, și cât de serios își îndeplinește obligația!

Lettie merse mai departe cu precauție, ca să nu-l trezească. Ieși pe verandă și se duse până în capătul ei, unde luna cernea lumina în dungi late. Se opri la balustradă și se rezemă cu umărul de stâlpul din colț. În stânga ei, lucea într-o lumină mată acoperișul de ardezie al bucătăriei, iar în spatele ei, în marginea câmpului, se înșiruiau cămările. În apropierea ei, erau măcieșii înfloriți.

Ceva se mișcă între lămâițe. Lettie privea cu colțul ochilor, împietrită. O pasăre zburătă scoțând sunete puternice, iar în urma ei ieși dintre tufișuri o pisică, dând nervos din coadă pentru masa pierdută.

Lettie se certă în sine, apoi se liniști. Își ridică privirea spre lună. Parcă razele ei îi mângâiau fața. Trăi un sentiment plăcut și se abandonă acestei clipe vrăjite.

Lumina lunii o picura, împrumutând obrajilor nuanțe sidefii, iar părului strălucirea palidă a flăcărilor. Îi contura apăsat halatul de casă, învăluindu-i trupul într-o cunună de lumină. Avea senzația că e de sorginte eterică, nu din carne și sânge, ca oamenii.

Ransom stătea nemișcat în umbra nucului întunecat. Își reținea respirația și-și apăsa palmele de trunchiul copacului, cu atâta putere, încât scoarța noduroasă îi provoca durere. Un minut lung mai stătu nemișcat, apoi își reveni. Tentația sinceră, provenită din adevăratul său eu, de a se apropia de fată îl domina în mod irezistibil, dar nu avea voie să-și permită un astfel de comportament.

Profesoara asta yankee nu numai că-l împiedică, dar, în curând, devenea pentru el un mare pericol. E a doua oară că-i zădărnicea drumul de noapte. Era sigur că n-o făcea intenționat, dar ideea tușii Em - de a lua chiriaș în casă - îi îngreuna libertatea de mișcare. Mai rău decât asta era că prezența ei îi tulbura mintea lucidă.

Periculoasă. Trebuia să acționeze în această direcție, dar nu știa cum. Credea că după întâmplarea din hambar va pleca

din Louisiana, înspăimântată și scandalizată. Pentru că nu se întâmplase așa, bărbatul era foarte tulburat; era și curios, îl și distra, însă o privea cu mai multă afecțiune și simțea că din asta i se vor trage niște necazuri.

Tușa Em - s-o țină Dumnezeu - nu a fost niciodată o problemă. Deși îi plăcea să spună că toată noaptea n-a închis ochii, nu era adevărat, adormea imediat cum punea capul pe pernă și dormea somnul celor cu inimă de aur și cu conștiința curată. Cu ajutorul mamei Tass și al lui Lionel putea circula cu ușurință.

De multe ori avea remușcări de conștiință că n-o implicase pe mătușă-sa. Tușa Em este drăguță, dar n-ar rezista multă vreme să-l acopere. Dacă ar fi întrebată, sigur s-ar încurca, sau ar uita de sine și l-ar certa zgomotos, în loc să-l trateze ca acum, cu o infinită răbdare. Nu, așa era cel mai bine. Nu putea spune același lucru în legătură cu Letitia Mason, și știa că era vinovat.

Ransom păși în spate cu o expresie aspră, se întoarse și se furișă spre bucătărie.

Lettie auzi deodată apa curgând. Se îndreptă și-și ciuli urechile. Încerca să afle de unde vine zgomotul, se întoarse în cele din urmă spre bucătărie. La început se sperie, apoi i se trezi curiozitatea; nu găsea nimic misterios sau deosebit în acest fapt.

Văzu un bărbat ieșind pe ușa de la bucătărie. Se întoarse spre casă, dar se opri. Ce proastă că se speriase, dar ăsta nu era decât Ranny.

Bărbatul nu era deloc grăbit, se apropia cu pași ușori și măsurați. Nu avea cămașă pe el, numai pantaloni și un prosop la gât. Părul ud strălucea și, cum trecea degetele prin el, stropi de argint picurau în jurul lui. Mărgele de apă alunecau pe torsul gol și pe părul de pe piept. Mergând spre verandă, îngâna încet o melodie.

Lettie se duse în pas de plimbare până la scări și îl întrebă grijulie:

–Ce faci la ora asta?

Bărbatul se opri din cântat și se uită [illegible]
de zâmbetul larg.

–Miss Lettie.

–Te-am întrebat ceva!

Nu curiozitatea, ci grija o mâna, n-ar fi voie să fie treaz la ora asta.

Ranny râse.

–Am înotat.

–Singur?

–Mi-a fost cald, Lionel doarme.

O picătură de apă colorată, maro închis, i se prelingea pe piept. O șterse rapid.

–Te duci des la înot?

–Nu, doar uneori.

–La fluviu?

Ransom combină rapid. Nu spune fluviu, deoarece tușii Em i se poate face rău dacă aude că nepotu-său luptă noaptea cu curenții de apă. Singura posibilitate:

–În lacul Dink.

–Și nimeni nu se supără pe dumneata?

–Nu le spun. Așa-i că nu mă trădezi?

În loc de răspuns, Lettie oftă.

–Cu plăcere te-aș fi însoțit.

Declarația îl surprinse atât de tare, că lui Ransom i se opri respirația. Văzu cu ochii minții imaginea: ei doi, în apele întunecate ale lacului, trupurile lor goale luminate de lumina lunii. Femeia nu știa ce spune. Ori poate, se adresa numai lui Ranny, pe care nu-l considera bărbat, de aceea nu putea fi periculos. Voia s-o tulbure.

–Hai acuma - îi propuse - mă duc și eu înapoi.

Lettie nu înțelegea cum de putuse să-i spună așa ceva. Ideea era seducătoare și înfricoșătoare în același timp. Lumina lunii îi contura chipul, pieptul, scoțându-i în evidență mușchii nemai-

pomeniți, dar ochii îi rămaseră în umbră. Părul ud, zbârlit, strălucea auriu, iar picăturile de apă îi scânteiau ca diamantele pe piept. Un sentiment deosebit puse stăpânire pe fată, aproape inconștient își duse mâinile la gâtul halatului să-l încheie.

Lua la cunoștință cu tulburare că acuma Ranny era în ochii ei un bărbat. Deși el, sigur, nu o considera decât o persoană ca Lionel. Nici nu dorea să fie altfel, totuși parcă se simțea jignită în feminitatea ei. I se părea o idee imposibilă, dar ar fi vrut să încerce dacă Ranny reacționa la un zâmbet cald ca alți bărbați. Tentația era așa de mare încât se dădu înapoi.

– Nu pleca! - Ransom regreta propunerea făcută adineaori, când văzu că fetei i se schimbară trăsăturile feței. Își puse piciorul pe scară și porni spre ea.

– E târziu.

– Da, e târziu, dar te rog rămâi, vorbește-mi!

– Nu se poate.

Bărbatul se opri. O întrebă trist.

– Ți-e teamă de mine?

De fapt îi era teamă de ea, de ființa aceea nouă și sensibilă pe care abia acum o cunoscuse.

Înainte de a răspunde, auzi zgomot de pași desculți în spatele ei. Lionel întrebă cu voce somnoroasă, dar hotărâtă:

– Domnișoru´ Ranny ești bine?

– Vorbim dimineața - îi spuse Lettie bărbatului de pe scări. Se întoarse și se grăbi în casă.

Lettie, ajunsă în camera ei, închise ușa, își scoase halatul și se urcă în pat. Se culcă pe spate, își întinse brațele pe lângă corp și-și strânse atât de tare ochii, încât aproape că i se lipiră genele. Nici asta n-o ajuta. Imaginile pe care de trei zile reușise să le țină departe, reveneau... Spin. Ploaia. Hambarul. Falimentul total al stăpânirii sale de sine.

Ce se întâmpla cu ea, când lui Spin - acestui criminal ticălos - i-a permis ceea ce nu-i permisese nici lui Charles, care o iubea și

o voia de nevastă? Fără nici o îndoială, Spin crease o situație în care făcea ce voia, dar, privind înapoi, Lettie nu credea că s-ar fi putut întâmpla dacă ea nu era de acord. Se disprețui profund pentru că nu se luptase cu el, mai mult, nu manifestase nici cea mai mică rezistență.

Se spune că pasiunea trupului este nimicitoare. N-ar fi crezut niciodată. Credea că este un sentiment trecător, care poate fi redus. Nici în vis n-ar fi crezut că și ea va fi antrenată, convinsă fiind că este o cerebrală, puțin distantă. Nu înțelegea ce s-o fi întâmplat cu ea și o durea, pentru că greșise în cunoașterea ei de sine.

Probabil era așa din pricina celui care interpreta rolul lui Spin, îl ura, așa cum ura tot ce făcea el. Dorea din toată inima să fie prins cât de curând. Dacă s-ar întâmpla asta ar fi în stare să depună mărturie împotriva lui cu ușurință, așa cum orice om se apără împotriva unui tâlhar.

Ori, nu? Ar fi putut să-l împuște și n-a făcut-o.

Sincer, la atingerea lui Spin, trupul ei răspundea, așa cum n-o făcuse în prezența altui bărbat. Împotriva voinței și principiilor ei. Nu putea s-o nege. Poate că această slăbiciune ascundea mai multe porniri senzuale, dorința ca Ranny să descopere în ea femeia. Speră că sunt numai rezultate ale imaginației, și totuși nu-i permis să se mai expună. Trebuie să-și ascundă simțămintele.

Dimineață veni vestea că văduva Clements - a cărei casă și pământuri ar fi trebuit licitate - se trezi la niște zgomote ciudate: pe masa de lângă pat găsi o pungă cu bani de aur, legată cu panglică galbenă, iar de asta atârna un înveliș de lăcustă străpuns de un spin.

„O minune mare și minunată" - așa discutau musafirii despre caz, la Splendora.

O´Connor alerga în sus și în jos pe verandă, amenințând că va ridica prețul pe capul lui Spin de la două mii cinci sute de dolari la cinci mii, dacă va da rezultatul dorit.

Văduva își putea păstra domeniul. Nu s-a găsit nici o dovadă că banii ar fi aceiași pe care-i luase Spin de la O´Connor. Văduva Clements procedase foarte inteligent, deoarece distrusese simbolurile.

Colonelul Ward interpretă filozofic evenimentele. Dacă un om este capabil să-și asume riscul pentru o astfel de cauză, el și oamenii lui nu puteau face nimic să-l oprească . Și nici nu vor încerca, până acesta nu-l va jefui pe perceptor. O´Connor ceru și primi escortă înarmată pentru drumurile în provincie. Armata nu putea face altceva decât să-l ajute pe O´Connor.

Thomas nu luă atitudine în acest caz, fapt datorat mai degrabă plimbării făcute cu trăsura cu Sally Anne decât firii lui flegmatice. După ce reuși să se apropie de ea, nu prea voia să se ridice împotriva omului considerat, încet-încet, erou al Sudului.

În ziua aceea, comandantul veni la nepoata tușii Em cu o cutie de ciocolată și cu o sticluță de ulei de trandafir. O rugă pe Sally să-l scuze pentru neplăcerile din seara precedentă și o invită la plimbare cu trăsura, ca să poată dovedi că nu-i supărată. Sally Anne nu știa încotro să-și îndrepte privirea, ce să zică, mai ales că Peter era cu ochii pe ciocolata care era un lucru rar prin părțile astea.

Ideea de a-l lua pe Peter cu ei îi veni pe loc. Băiatul îl rugă să-l ia și pe Lionel. Ochii lui Sally Anne sclipiră la gândul că cei doi băieți neastâmpărați, plini de ciocolată, vor sta între ei doi și nu acceptă decât cu această condiție excursia, dacă duceau și ciocolata.

–Vai de mine-spuse tușa Em, după ce plecă trăsura - sper ca Sally Anne să nu uite de buna purtare.

– Te temi că Thomas își va lua revanșa dacă Sally Anne îl jignește?-întrebă Lettie.-Cred că greșești, dacă la asta te gândești.

–Se descurcă colonelul.

–Frumos din partea lui că vrea să se spele, să fie curat după seara de ieri, dar ar fi fost mai bine să-i însoțești dumneata decât Peter.

Lettie izbucni în râs.

–Ca însoțitoare? Sunt convinsă că cei doi băieți fac mai bine acest lucru.

– Nu mă îndoiesc - zâmbi tușa Em - dar la început colonelul venea la dumneata.

–Îmi place, dar n-am pretenții în legătură cu el.

–Păcat, colonelul este un bărbat foarte frumos.

Ranny rupea în bucățele o nuia, dar se uită în sus și repetă fără nici o expresie primul cuvânt.

–Păcat.

Lettie se uită brusc la el, dar nu putea hotărî dacă pe ea sau pe mătușă-sa voia s-o ia peste picior ori dorea să spună ceva.

Vara era în toi, zilele calde deveneau tot mai lungi și refugiații invadaseră împrejurările Natchitoches-ului. Inundaseră orașul, prăvăliile, se interesau de itinerarii, iar duminica participau la slujbă. Când se duse la cumpărături cu tușa Em, Lettie văzu femei istovite, bărbați și copii. Tușa Em era afectată de situația lor, de aceea intra în vorbă cu ei adesea. Îi întreba de unde veneau, din ce motive porniseră la drum. Uneori invita câte o familie la cină.

Mulți își vânduseră casele în Arkansas, Tennesse, Mississippi, Alabama sau Georgia, alții lăsaseră doar un bilet pe ușă: P.T.(plecat Texas). Pământurile își pierduseră puterea de producție, nu le puteau îngrășa, ani de-a rândul le cultivaseră, astfel recolta de cereale era de calitate slabă, nu se putea trăi din prețul ei. Alții își pierduseră averea din cauza impozitelor mari. Mulți plecau de frică, deoarece mișcările nocturne antiguvernamentale deveniseră mai dese, și simțeau că n-ar mai putea trăi fără activitate păstrându-și onoarea. Astfel porniră pe urma prietenilor și rubedeniilor în Mexic și în America Centrală.

Aduseseră cu ei toată averea: mobilă cărată într-o căruță cu coviltir de un catâr sau de un bou. Sub ea atârnau coșuri cu pui,

în spate se târau legați: o vacă, un câine. Cei mai mulți fuseseră mici fermieri - odinioară își permiteau să lucreze cu patru sau cinci sclavi - și cele mai multe pământuri din sud de linia Mason-Dixon fuseseră proprietatea lor. Câteva familii veniseră cu un șir de căruțe, aducându-și și mobilele. De sub prelata de pânză străluceau oglinzi aurite, mobile de trandafir lustruite, iar la hurducături răsunau corzile pianelor sau clinchetul paharelor de cristal.

Aceștia, fiind mai înstăriți, erau apărați de oameni duri, înarmați. Căruțele răzlețe nu erau așa păzite. În oraș, cunoștințele căutau multe familii ale căror urme dispăreau dincolo de Fluviul Roșu.

Toată lumea îi bănuia pe prădători, deși nu putea nimeni dovedi. Căruțele puteau fi lesne aprinse sau vândute în Texas. Piețele din Texas și Arkansas așteptau pregătite caii, boii și orice alte animale. Obiectele de preț erau preluate pe sub tejghea de comercianți. Printre copaci, oriunde, se putea îngropa sau arunca în fântână un cadavru. Familiile care locuiau în adâncul pădurii trăiau foarte retrase și nu le plăcea să fie chestionate, iar să adulmeci pe la ușile lor era pericol de moarte.

Sigur, nu toți erau atât de neprietenoși. Tușa Em - prin mama ei - avea multe rude, și ele trăiau între bălți și pe marginea pârâului. Unul dintre unchi, care locuia pe celălalt mal al Fluviului Roșu, la douăzeci de kilometri de Grand Ecore, o invitase la nunta uneia dintre cele cinci fete. Tușa Em era obligată să meargă, măcar că nu prea-i convenea. Se adunau prietenii și rudele, spuse, iar în jurul plăcintei cu coacăze, al vinului de casă și al whisky-ului se vor auzi ultimele bârfe și informații. În astfel de situații se putea afla cu cine ce s-a întâmplat de la ultima întâlnire. Veneau cu ea, Sally Anne și Peter, firește și Ranny, pe care voiau să-l vadă. Și Lettie trebuia să meargă, argumentară ei, fiind cea mai bună ocazie să facă cunoștință cu oamenii. În cele din urmă, Ranny rămase acasă. De dimineață îl durea așa de tare

capul, încât abia vedea. Lettie se duse în oraș să completeze provizia de laudanum. Acolo se întâlni cu Johnny Reed. Cum nu avea de lucru, prietenul lui Ranny se duse cu Lettie la Splendora, iar când auzi unde se pregătesc își oferi imediat serviciile. Îi plăcea genul acesta de servicii, spuse el, tot nu avea program pentru seară.

Casa în care avea loc nunta era construită din lemn de cedru, avea un hol deschis, din care se deschideau două camere și două terase, una în față și alta în spate și asta era tot. Nici una dintre camere nu putea fi considerată cameră de zi, căci familia numeroasă folosea amândouă încăperile și pentru dormit, așa că pentru musafiri nu mai era loc decât în jurul căminului. Pe peretele holului și pe cele două terase erau înșiruite numeroase scaune.

Căsătoria se celebră în rit protestant. Mireasa purta o rochie albastră, iar în mână un buchet de trandafiri albi și roșii.

Mirele nu-și încăpea în piele: era cu cei mai buni pantaloni și cu veston de mătase alb. Preotul care îi cununa purta un costum negru și cizme purtate și prăfuite.

Curgeau lacrimile, sărutările, îmbrățișările și se împărțeau între miri și ceilalți, apoi toți se apropiară de mesele pline cu răcoritoare. La dorința preotului și a femeilor, punciul de fructe nu fusese amestecat cu lichior. Cine dorea să bea alcool se deplasa în bucătărie sau în prima curte, unde bărbații și băieții discutau în jurul căruțelor. Se servea pui fript, pâine umplută cu carne de pui, șuncă, mălai copt, prăjituri cu mere, nucă de cocos și lămâie, cremă de ouă, bineînțeles tortul miresei, care era acoperit cu nucă de cocos și cu mult albuș de ou.

Mâncarea era servită în farfurii și musafirii se așezau acolo unde găseau locuri. Pentru o scurtă vreme nu se auzea decât zgomotul cuțitelor și furculițelor. Bărbații își lăsau farfuriile pe unde puteau după ce terminau de mâncat. O ceată de femei în vârstă și tinere fete se învârteau ici, colo și le strângeau, pe urmă

le spălau la bucătărie. Câțiva bărbați și câteva femei bătrâne tăiau frunze de tutun sau ridicau sticlele cu mișcări repezi. Băieții și fetele dădeau ghes muzicanților.

Mireasa și mirele deschiseră petrecerea cu un dans lent, după care muzicanții interpretară muzică dinamică, cu ritm rapid. La început dansară în cerc, apoi polcă și dansuri scoțiene. Cele mai multe femei își cususeră ele însele rochiile, foarte rar se zărea câte o rochie de mătase. Se parfumau cu ulei de trandafir, de crin și de flori de măr. Bărbații miroseau a rom și a whisky, iar hainele răspândeau un miros greu de insecticid. Parfumurile se amestecau cu mirosul de mâncare. Obrajii roșiseră, ochii străluceau. Podeaua și pereții tremurau sub pașii dansatorilor care șerpuiau, în toată casa.

Copiii somnoroși fură culcați sub supravegherea unor bătrâne. Bătrânii se refugiară de zgomot în curtea din spate și în timp ce scuipau tutunul vorbeau despre cai, recoltă, politică și aproape-n șoaptă despre cavalerii nopții.

Lettie mai auzi câteva cuvinte, când ieși să se răcorească, suficiente să identifice tema, dar nu reuși să audă până la capăt, deoarece, cum o văzură, tăcură. Nu se mira, dar îi era ciudă.

Mireasa și mirele plecară în curând într-o căsuță împodobită cu panglici, iar în spate spânzurau o grămadă de pantofi uzați. Se puse și problema charivar-ului numai pentru că își petreceau noaptea nunții în apropiere, în casa surorii miresei. Asta era un obicei al locului; invitații dădeau serenade la fereastra tinerei perechi: cu bâte, clopoței și tot felul de vase zăngănitoare. Dar mama soacră refuză cu finețe, astfel muzicanții începură o altă melodie.

Tușa Em dansa cu tatăl socru, Lettie cu Johnny Reed, dar femeia începu să se pregătească de plecare, îngrijorată pentru Ranny, pe care-l durea tot mai des capul în ultima vreme. Plecară printre primii, iar corul celor care își luau rămas bun se auzi multă vreme în urma lor.

Aduseră cu ei lămpi, deși luna lumina atât de tare, încât nici nu avură nevoie de ea. Nisipul strălucea alb în urmele lăsate de roți, ca panglica de mătase a miresei. Johnny conducea trăsura într-un ritm alert, așa că vântul din față le răcorea plăcut obrajii. Ședeau liniștiți, sătui, simțind o plăcută oboseală.

Lettie observă că tușa Em voia cu tot dinandinsul s-o combine cu cineva. O așezase în față lângă Johnny, iar ea cu Sally Anne se așezară în spate, lângă Peter, care dormea. Dar Johnny era atent numai la drum și la cai. Gândurile lui Lettie erau departe. Se gândea cât erau de drăguți și de fericiți oamenii cu care se întâlnise astăzi, în ciuda vieții dure pe care o trăiau. Ce ușor e să fii fericit. Ei de ce nu-i reușește?

„Deși aparența înșeală" își aminti ea de frântura de discuție auzită din întâmplare. Era aproape sigură că, dintre bărbații prezenți acolo astă-seară, umblă, nu unul, deghizați în alb, spre riind militarii și negrii eliberați.

–Spune-mi - se întoarse la bărbatul de lângă ea - într-adevăr misterul e atât de mare în jurul călăreților nopții sau au tăcut când am apărut numai pentru că sunt femeie?

Johnny se întoarse brusc spre ea și aproape un minut o privi surprins, apoi spuse:

–Depinde, la care călăreți te referi...

–Poftim?

– Sunt unii care-i numesc călăreți ai nopții pe Cavalerii Cameliei Albe, alții pe prădători.

–Eu mă gândesc la cei deghizați în alb.

–Și prădătorii se îmbracă în alb.

–Destul de mare încurcătură.

–O fac înadins.

–Înțeleg - zise Lettie încet.

–La partea a doua a întrebării îți răspund că au tăcut pentru că ești femeie și pentru că ești străină.

–Și yankee?

–Și de aceea, dar celelalte două motive sunt prioritare.

–Mulțumesc - îi răspunse Lettie ca răspuns la umorul din cuvintele lui.

–Înțeleg ce vor prădătorii, dar Cavalerii nu recunosc că metoda asta nu are efect?

–Știi alta mai bună?

–Schimbarea regimului politic, firește.

– Ei socotesc alegerile umilitoare, de altfel urnele de vot sunt mânuite de republicanii radicali, în spatele cărora stă armata. Pe deasupra Congresul, care conține în sine celelalte părți ale Statelor Unite, prin intrarea în vigoare a legilor de realegere, nu a recunoscut deputații democratici, de aceea, e foarte puțin probabil, să-i recunoască acum. Ce le mai rămâne?

–Tratative, petiții?

–Tratativele au fost interzise, iar petițiile, cele care ajung la Washington nu sunt luate în seamă.

–Și la ce ajută spânzurarea și biciuirea negrilor?

Johnny scutură din cap.

–Săracii diavoli, au nimerit între două focuri. Republicanii radicali se folosesc de ei, iar Cavalerii se răzbună pe ei. Acei câțiva oameni, care și-au petrecut ani de zile ucigând, nu pot accepta înfrângerea și sfârșitul războiului, îi socotesc țapi ispășitori pe negri, și prin ei își satisfac setea de sânge.

–Groaznic!

–De acord. Dar omenesc.

–Mă înspăimântă numai gândul.

– Omul poate să realizeze cele mai minunate lucruri, dar e capabil și de cele mai rele.

–Alegerile sunt libere!

–Ești sigură?

La asta nu avea răspuns. Lettie se gândea în tăcere la morți. Reluând explicațiile bărbatului, motivele Cavalerilor erau de înțeles, dar simțea că totuși nu aveau dreptate.

Se auzi un sforăit ușor. Lettie se uită în spate și o văzu pe tușa Em dormind. Sally Anne era trează și privea pădurea care rămânea în urma lor. Femeile își zâmbiră, apoi Lettie se întoarse în față.

Deodată simțiră miros puternic de fum, dar nu se vedea nici o casă în jur. Când ajunseră la un delușor, observară la umătoarea cotitură, un foc de tabără cu flăcări portocalii. Se apropiară încet.

Priveliștea care li se deschidea era destul de ciudată. Lângă foc se vedea o căruță, cu prelata ruptă, lângă ea un bărbat și o femeie cu un copil în brațe, mai încolo doi bărbați cu un giulgiu alb și un preot gras pe un măgar, cu un pistol în mână.

– Ce dracu´ - mormăi Johnny și opri trăsura. Cu sosirea lor tabloul deveni mai viu; unul dintre deghizați sări la cal, iar celălalt se aplecă după pușca de jos.

–Stai! - strigă preotul și trase de două ori cu pistolul.

Bărbatul care se aplecă după pușcă rămase întins pe jos, nu se mai mișcă. Celălalt urlă, apoi înjurând încercă să încalece. Animalul se ridică în două picioare și se avântă cu călăreț cu tot. Femeia țipă, văitându-se, cu copilul la piept. Bărbatul îi îmbrățișă pe amândoi, apărându-și familia cu trupul. Măgarul răgea, dând din copite. Preotul își ridică un picior pe deasupra capului animalului și în ciuda greutății descălecă cu o ușurință surprinzătoare.

Johnny îi dădu hățurile lui Lettie, coborî de pe capră, dar nu se mișcă de lângă trăsură. În spate, tușa Em își strângea șalul în jurul ei neliniștită, Sally Anne îl liniștea pe Peter care plângea.

Nu se auzeau decât plânsul copilului și tropăitul calului fugar. Preotul se duse spre mortul cu glugă. Îl întoarse pe spate, îi închise pleoapele, făcu semnul crucii deasupra lui, și cu capul plecat se rugă cu voce scăzută. Apoi se ridică și se apropie de perechea de lângă căruță. Prinse mâna fetiței blonde și-i vorbi cu calm. Copila se opri din plâns și se uită la el cu multă nădejde.

Inima lui Lettie era gata să-i spargă pieptul. I se opri respirația, nu putu să scoată o vorbă, se holbă doar la preot cu ochii înflăcărați. Nu era posibil. Cu burta mare, obraz rotund... Nu se poate! Dar vocea, vocea!

Preotul dădu din cap în semn de salut și încălecă pe calul mortului.

– Iertați-mă - spuse - am treburi urgente. Voi informa autoritățile de acest regretabil eveniment. Dumnezeu să vă binecuvânteze copilul! Amintiți-vă: ***„Bona mors est homini, vitae qui exstinguit mala"*** - apoi își îndemnă calul spre a porni.

– Opriți-l! - strigă Lettie. Se uită la Johnny, dar bărbatul palid cu mâini tremurânde rămase cu ochii la preot.

Acela o salută pe fată, îi zâmbi, apoi plecă în grabă. Până nu dispăru, nimeni nu se mișcă.

– Vai, draga mea! Ce spurcăciune ai în mână?

Vocea femeii - după ce-i trecuse spaima - răbufni ascuțită și dojenitoare. Luă obiectul din mâinile copilei și-l examină. Învelișul gol al lăcustei căzu, iar vântul începu să-l rostogolească încet. Nu era străpuns de spin.

Își reveni și tușa Em. Bărbatul de lângă căruță lovi cu vârful cizmei învelișul insectei.

– Ciudat preot, dar numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu venea!

– Am fi morți - spuse nevastă-sa.

Sally Anne se întoarse și întrebă:

– Ce înseamnă ce a spus în limba latină?

– Este bună pentru om moartea care distruge răul pentru viață - se chinui ea să spună. Nu văzuse încă pe nimeni murind. Niciodată.

Vocea ei avu efect rapid asupra imobilității lui Johnny. Izbucni într-un râs sănătos și porni spre cei doi.

– Dumnezeu să ne binecuvânteze, ori nu așa a zis omul acela?

Capitolul 9

Cum ajunseră acasă, Ranny îi întâmpină cu lampa în mână. Tușa Em îi aduse o felie din tortul miresei și când toți se așezară în camera de zi, Ranny ascultă întâmplarea cu împușcătura, molfăindu-și torta. Părea că nu-l interesează, căsca des, timp în care ceilalți se întrerupeau unul pe altul povestind, dar poate nu trecuse încă efectul laudanumului luat. Mai degrabă se ocupa de Peter, care era încă palid de impresia trăită, dar în brațele prietenului său mare parcă se simțea în siguranță.

Tușa Em povestise deja de vreo șase ori, ce repede îi bătea inima în timpul evenimentului! Era sigură că preotul a vrut să-i lase pe cei doi tâlhari legați autorităților, dar nu i se părea imposibil ca el însuși să fi voit să-i prade pe călători. Credința învestită în bunătatea lui Spin se clătină, când văzu cum îl împușcă fără ezitare pe cel cu glugă. Femeia reflecta cu voce tare asupra identității lui Spin, spunând câteva nume. Au supus analizei atât înălțimea candidaților, cât și armele pe care le mânuiau cu îndemânare, dar nu ajunseră la nici o soluție. Prea mulți se încadrau în această imagine, iar bărbații din împrejurimi cunoșteau bine zona.

În timp ce discutau despre spaima și neîncrederea lor, se liniștiră. Tușa Em regreta că nu-i invitase pe călători la Splendora. Asta îi aduse aminte de datoria de gazdă și le oferi o cafea bună sau vreo băutură mai tare.

– Eu nu doresc – spuse Johnny și se ridică. – E timpul să plec.

– Doar nu vrei să mergi așa târziu acasă? – întrebă speriată tușa Em. – De ce nu rămâi aici? În camera lui Ranny este un pat în plus.

– Mama își face griji din cauza mea.

– Sigur te scuză de data asta.

– N-o cunoașteți pe mama.

– Bea, măcar, puțină cafea, să nu adormi cumva pe drum!

– Nu doresc, dar mi-ar pica bine un pahar cu apă.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Nu te ridica! – spuse Johnny repede și o împinse cu blândețe în scaun. – Mă duc eu în bucătărie.

Se ridică și Lettie.

– Îți aduc eu, și mie mi-e sete.

– Mă duc și eu – spuse imediat Johnny.

Lettie – care începea să-i cunoască pe acești oameni – nu se împotrivi. Johnny se oferise s-o petreacă, deoarece drumul spre bucătărie era întunecat și putea avea nevoie de ajutor.

Acești oameni sunt politicoși din instinct, din respect pentru semenii lor; așa au învățat de la părinți. Se întâlnise de mai multe ori cu acest aspect de când trăiește aici și o umpluse de fiecare dată un sentiment plăcut. Îi va lipsi, dacă va pleca.

– Ce părere ai, este bicarbonat? – întrebă Johnny, punând lampa pe masă de bucătărie.

– Trebuie să fie pe undeva.

Îl găsise pe o poliță. Bărbatul luă o lingură și-l amestecă într-un pahar cu apă; apăsându-și stomacul, aștepta efectul prafului. Lettie se servi și ea cu un pahar de apă din găleata de lângă perete. Sorbea apa rezemată de ușciorul ușii, respirând aerul proaspăt al nopții. Se întoarse brusc la Johnny.

– Dumneata știi cine este Spin, așa-i?

Bărbatul tocmai își ducea paharul la gură, dar mâna-i tremură și vărsă apa pe haină.

– Doamne! Uite ce faci!

– De ce? Nu știi?

El își șterse vestonul ud, nu se uita la ea.

– De ce crezi?

– Așa te uitai la el ca la o stafie.

– Păi, omorâse un om în fața mea!

– Nu mai spune! Și dumneata n-ai văzut pe câmpul de bătaie morți? Ori dumneata n-ai omorât pe nimeni? Te-a surprins omul de sub masca preotului.

– Te-nșeli.

– Da? După părerea mea, Spin a fost soldat unionist. Un om atât de puternic nu se putea întâri decât în luptă. Poate fi de vârsta dumitale, a lui Ranny și a lui Martin Eden. Dacă a reușit să provoace confuzii, cunoaște bine regiunea, deci a trăit aici și înainte de război. Cum nu știi cine e?

– Poate fi oricine, de oriunde. Un călător în drum spre Texas, un yankeu simpatizant al sudiștilor, un dezertor din Armata Unională sau un simplu tâlhar. Oricine.

– Dacă ar fi așa, nu te-ar fi tulburat atât de mult întâlnirea.

– Nu poți înțelege!

– Și de ce nu?

Johnny se holbă la ea, bău apa și puse paharul jos.

– Spaima mi-a produs-o fetița, nu Spin. Nu mi-o pot scoate din cap. Era așa mică și dulce, de vârsta surorii mele, care a murit înainte de război. Cei doi tâlhari cu glugă voiau s-o răpească și nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce i-ar fi făcut.

Vocea îi era aspră, spaima i se oglindea în ochi. Lettie nu se îndoia că era sincer, dar simțea că mai exista ceva în afară de spaimă. Dar nu mai insistă. Aici în Sud curioșii n-aveau căutare.

Lettie era foarte curioasă să afle cine era Spin, și această dorință sporise. Încerca să-l identifice pe ce-l care-l omorâse cu sânge rece pe frate-său, pe cel cu care făcuse dragoste în hambar, pe cel care o apărase de vagabonzi, cu cel deghizat în preot și care salvase viața călătorilor. Cum poate fi cineva în același timp tâlhar, criminal, arbitru al dreptății și salvator de vieți? Așa nu avea nici un înțeles. Nu credea să fi greșit fratele ei. Parcă erau doi Spini.

Înger și demon.

Explicație prea simplă, trebuie să existe alta mai acceptabilă. Probabil, Spin vrea să tulbure autoritățile prin binefacerile sale. Ori, ca și lui Johnny, și lui îi plac fetițele, ei și sigur, și celemari, ca ea. S-a săturat, poate, de exagerările tâlharilor și încearcă să-i oprească – oricare ar fi motivul, îl va descoperi. Cea mai bună soluție e să-l oprească, dacă l-ar identifica. Și-ar recâștiga, probabil, încrederea în sine.

Zilele de vară treceau greu. Colonelul și camarazii lui erau musafiri permanenți la Splendora.

Și-acum erau pe verandă, își făceau vânt cu pălăriile, în timp ce se întreceau care poate prinde două muște în douăzeci de secunde. Tușa Em ținea în mână pliciul de muște ca pe un sceptru, plesnind cu demnitate insectele obraznice și pe oricine care nu se purta cuviincios. Muștele erau atrase de aroma limonadei. Devenise aproape o obișnuință ca militarii să aducă pentru prepararea ei toate cele necesare.

Sally-Anne rămase la Splendora. Voise să se întoarcă la tatăl ei de mai multe ori, dar o reținea cu atâta căldură, că își amâna mereu călătoria. Fiul ei se împotrivea cel mai vehement. Peter era încântat de lecțiile cu Ranny și Lionel. Tușa Em îi interzisese categoric lui Anne să se mute, spunându-i că nu va face față la dans în locul ei. Lettie, la rândul ei, o rugă să rămână, să nu fie singură la sopran, când le venea să cânte și s-o scutească să-i consoleze pe toți îndrăgostiții. Thomas Ward spuse cât ar fi de singuratic fără zâmbetul ei. Ceilalți se jurau pe lună și pe stele că ar face gută de căldură, dacă nu i-ar vedea pletele blonde. Ranny n-o lămurea, spunea doar simplu: – Nu pleca! – Sally Anne rămase.

Căldura sau/și societatea plăcută îndulciră doliul lui Sally Anne. La început apărură doar câteva flori de mătase pe pălăria

de paie. Medalionul în formă de inimă, făcut din părul soțului, fu înlocuit de o inimă de aur agățată pe o panglică albastră. Începu să poarte bluza albă primită de la tușa Em și o legă cu un cordon albastru. Sosi ziua când tânăra o rugă pe mătușă-sa s-o însoțească în oraș să-și cumpere material pentru o rochie de vară.

Tușa Em o chemă și pe Lettie și amândouă o lămuriră pe Sally Anne să nu-și cumpere numai mov deschis – care era culoarea de doliu –, ci un material alb, frumos brodat cu flori de nu-mă-uita. Îl cumpără mătușă-sa. Dar să nu-i mulțumească ei, ci găinilor, spuse ea, că ele au făcut ouăle din care ea a obținut banii.

Privind materialele ușoare și fine, Lettie își dădu seama că rochiile ei erau groase și calde. În marea ei însuflețire își cumpără și ea material alb, dar brodat cu trandafiri mărunți. Își mai cumpără unul de culoarea vaniliei pentru jupon și altul, roșu coral, cu dungi albastre, pentru un palton.

Când îi fu gata rochia se simți nu numai mai plăcut, ci mai fără griji și mai liberă. Se vedea că rochia o influență și pe Sally Anne, zâmbea mai mult, râsul îi răsuna mai des. Era și periculos acest lucru pentru că nu se mai terminau complimentele, dar Lettie le punea în contul bărbaților solitari. Oricum, rochiile meritaseră oboseala.

Colonelul Ward salută transformarea tinerei văduve. Îi aducea cadouri, flori frumoase, complimente și mai frumoase, cărți, bomboane și versuri personale. Săraca femeie roșea. Folosea toate pretextele de care-și aducea aminte când colonelul o chema la plimbare cu trăsura, dar, în final, trebuia să meargă. După o vreme, dispăruseră pretextele.

Lecțiile - care-i plăceau lui Peter – o preocupau mult pe Lettie. De pe verandă s-au mutat într-una dintre locuințele sclavilor. Pe de o parte era umbrită de un mărgăritar de Siria, pe cealaltă parte de un stejar - asta o socotiseră cea mai răcoroasă de pe plantație.

Lettie, cu ajutorul mamei Tass și al lui Ranny, mătură de pe podea rămășițele de moloz, apoi frecară pe jos cu săpun și apă caldă cu carbol. Cu ajutorul unui chiriaș, Ranny tăie lăstarii buruienoși ai murilor, ca și pe cei ai arborilor de cauciuc și pe ai duzilor francezi. Peter și Lionel îșI făceau și ei de lucru pe-acolo, dar mai mult îi încurcau. Spălară din nou cămăruța. Confecționară din scânduri și din trunchiuri de copaci patru bănci, tablă și trimiseră după cretă la oraș. Acum putea începe școala.

Lettie se ocupa în fiecare dimineață câte două ore de Ranny și de cei doi băieți. Seară de seară ținea ore pentru cei care doreau să învețe scrisul, cititul și socotitul. Era o treabă înălțătoare, dar și copleșitoare, deși uneori părea total inutilă.

Lecțiile de seară sporeau, se prezentau la ele nu numai lucrătorii Splendorei, dar și cei de la alte proprietăți. Confecționară mai multe bănci și cumpărară mai multe table. Veneau adesea și cei ce nu voiau să învețe; femei bătrâne legate la cap, gravide cu copii mici, ce se țineau de poala lor, băieței și bătrâni gârbovi, direct de pe plantații.

Toți, animați de gândul să ajungă mai sus și să reducă din poverile ce le apăseau umerii. Mulți nu văzuseră niciodată litere tipărite și nu-și puteau imagina câte lucruri se ascund într-o carte. Nu scriseseră o scrisoare, dar nici nu desenară vreodată cu o aschie în praful drumului. Nu erau probleme cu capacitatea lor, ci cu cunoștințele de bază inexistente. Unii învățau foarte rapid, alții încet, dar sigur, pe când alții păreau despărțiți de învățătură prin prăpăstii de netrecut. Prima grupă – a celor care învățau repede – o făcea să se simtă o zeiță bună ce împarte lumina, în timp ce ultima o umplea de amărăciune, apreciindu-se ca profesor netalentat și tâmpit, ca și când ar fi fost vina ei că nu le putea împărtăși învățătura.

Avea uneori probleme și cu Ranny și cu cei doi băieți. În general, orele erau recompensate de mulțumiri, dar de multe ori se întâmpla să se simtă neputincioasă. Nivelul de inteligență al

lui Peter corespundea perfect vârstei lui, în timp ce Lionel și Ranny – conform testelor lui Lettie – se situau aproape la același nivel. De aceea, pentru ei, ținea ore suplimentare. Încerca să le dea imbold să participe și la orele de seară, dar când se puseră de acord, Ranny era inabordabil din cauza migrenelor de seară. Deoarece dimineața se simțea bine, rămăseseră la orarul inițial.

Cele mai multe probleme i le punea Ranny. Evoluția lui nu era uniformă, influențată fiind de starea de sănătate, de vreme, de Lettie, care îi ținea sau nu mâna. Fetei i se părea că, cu cât îl forța, cu atât devenea mai lent. I se întâmpla s-o privească atât de inexpresiv, încât îi venea să urle. Îi trecu prin minte că o făcea înadins ca s-o supere, pentru că alteori era deosebit de perspicace; în astfel de situații simțea că i se rupe inima, având imaginea celui ce fusese odinioară.

Trăi un astfel de caz, nu în sala de clasă, ci în grădina de flori a tușii Em, pe la asfințit. Lettie voia să taie câteva flori să le pună în vaza franțuzească de lângă pat. Simțea în nări mirosul puternic al florilor de regina-nopții și porni spre straturi. Sperie, cu pașii ei, un nor de fluturi care zburau cu zgomot în jur. Erau minunați, de culoare închisă, negri-maronii, cu pete albastre și aurii pe aripi. Unul i se opri pe piept, altul pe fustă. Se opri și-i urmărea copleșită.

Nu știa că și Ranny este acolo, până nu apăru din spatele ei. O ocoli și se opri în fața ei. Tulburat, își întinse mâna spre fluturele de pe piept. – Parcă acționa inconștient și nu avea nimic amenințător în mișcare. Atinse pieptul fetei cu degetul arătător, iar fluturele se așeză pe el cu încredere.

– Nymphalis antiopa – spuse cu uimire. – „Fluturele îndurerat".

Lettie îl întrebă încet.

– Faci colecție?

Bărbatul dădu din cap.

– N-aș putea înfige un ac cu gămălie în el.

– Întreb numai pentru că i-ai spus numele latinesc corect.

Ranny își înălță capul, privirea îi era limpede și mirată, apoi parcă i se puse o perdea în față, se încețoșă.

– Serios?

– Cunoști numele latinesc și al altora? – întrebă Lettie curioasă.

– Nu – răspunse el.

Mai târziu, Lettie reflectă: fluturi și lăcuste. Nume latinești și citate latinești. Chiar și în noaptea când s-au întâlnit cu Spin deghizat în preot. Ranny rămase acasă cu Lionel. Rămăsese realmente acasă?

Iar se gândea la prostii! Omul care stătea la cină în fața ei, care acceptă cu indiferență să fie certat la școală, care hrănește orătăniile și poartă uneori câte un puișor rătăcit sub cămașă, ca să-l salveze de pisică, nu putea fi același cu cel care-l eliberase pe prizonier, îi lăsase desculți pe soldați și-l făcuse de râs pe perceptorul O'Connor. Ranny cel cu păr de aur și cu obrazul ras nu putea fi necruțătorul uriaș cu mustăți, care o atacase în hambarul cu porumb. Și dacă, totuși. Ar simți?

Oricum Ranny era un om bizar. Dar fiind înalt, cu umeri lați și puternic, și fiindcă uneori ochii îi străluceau de inteligență în mod surprinzător, trebuia luat și el în considerare, înainte de a-l căuta în altă parte.

Îl disculpă pentru desele lui dureri de cap. După atâtea săptămâni petrecute la Splendora, învățându-l pe Ranny, e firesc s-o intereseze starea lui de sănătate. Își făcea griji din cauza permanentelor migrene. Nici rana nu explica această durere. Probabil era un semn că creierul era presat de un lichid sau că-i rămase vreo așchie de os care trebuia îndepărtată prin operație. Ar trebui să-l încurajeze să meargă la doctor. I se părea că – neagravându-i-se starea –, toți au acceptat situația.

Știa că nu aveau bani să alerge de la un doctor la altul în speranța vindecării, dar acesta nu putea fi suficient motiv. Există

soluție pentru orice. Nu-i permis să se neglijeze leziunile creierului. Mai târziu pot provoca paralizii, tulburări mintale și moarte. Ar fi groaznic să i se întâmple vreuna din astea minunatului, drăguțului Ranny. Nu-i plăcea nici să se gândească la asta.

Dar voia să mai facă o încercare. Așteptă o seară, când bărbatul își lua porția de laudanum devreme, înainte de culcare. Nu așteptă mult. Într-o seară Ranny fusese foarte tăcut la cină, răspundea monosilabic la întrebări, și-și punea des capul în mâini. Nu se plângea că-l doare, n-o făcuse niciodată. Ochii îi luceau stinși, își ceru scuze peste o vreme și se retrase.

Nu aveau musafiri în seara aceea. După cină, cele trei femei și Peter trecură în camera de zi. Tușa Em cosea un cearșaf, Sally Anne începu să brodeze, iar Peter se juca pe jos cu o minge. Lettie se așeză în colț și începu să citească un volum de Thackerey, găsit pe etajeră.

Timpul trecea, liniștea era întreruptă mereu de pendula care bătea sferturile și jumătățile de oră. Fumul lămpii plutea în straturi prin cameră. De afară se auzeau cântecul greierilor și orăcăitul broaștelor. Pisica tărcată se strecură prin ușa din spate și se frecă mai întâi de gleznele tușii Em, apoi, când ea o alungă, sări în brațele lui Sally Anne.

Lettie își ridică privirea, mai citi o pagină, apoi căscă. O molipsi și pe tușa Em, căsca și ea de zor, apoi își scutura capul râzând. Lettie îi zâmbi, puse cartea la o parte și le ură noapte bună.

Tușa Em îl urmă exemplul. Sally Anne, care se acomoda după ai casei, se retrase de asemenea. Lettie auzi voci șoptite din camera vecină, apoi se făcu liniște.

Credea că, dacă Ranny era Spin, nu va părăsi casa până nu se culcă toată lumea. Era nerăbdătoare, dar mai stătu în pat mai bine de-o oră, până nu auzi decât sforăitul egal al tușii Em.

Când ieși din camera ei, nu se mai furișă, mai mult, duse lumânări cu ea. Era o prostie să umble pe vârful picioarelor, doar nu era nimic amenințător în intenția ei. Nu voia să trezeas-

că toată casa, de aceea nu făcea gălăgie. Nu se trezi nici Lionel. Se aplecă peste el și bătu la ușă.

La această mișcare, băiatul se trezi. Cum o văzu pe femeia aplecată peste el, începu să sughită și se ridică.

– Miss Lettie, ce faci? Doar nu vrei să-l trezești pe domnișoru´ Ranny!

Fata îi zâmbi.

– Vreau să văd dacă e bine.

– Da´ doarme!

– Nu-l trezesc!

– Nu poți intra acolo! – Ochii lui străluceau de frică, dar nu-și ridică vocea. – Dumneata ești femeie, iar domnișoru´ Ranny e bărbat. Nu se cuvine!

– Eu vreau doar să-l ajut!

– Domnișoru´ Ranny va fi furios, dacă te las!

Lui Lettie îi era milă de băiat, dar nu se putea altfel. Nu așteptă răspuns, ci prinse clanța, o răsuci și intră în cameră. Lionel se întinse după ea, ca și când ar fi vrut s-o tragă înapoi, dar, în cele din urmă, nu făcu nimic.

Lumânarea lui Lettie lumina doar într-un cerc mic din uriașa încăpere. Cum se apropia de pat, cercul de lumină se muta o dată cu ea. Perdelele păreau în această lumină niște coloane gălbui, iar patul înalt, cu plasa de țânțari, se ridica în mijlocul camerei ca un catafalc. Primul cearșaf era motolit și nefolosit, nimeni nu era sub el. Lettie se îndreptă spre capul patului și-și trecu mâna peste pernă.

I-ar fi plăcut să nu aibă dreptate și nici nu-i venea să creadă. O clipă dureroasă îi stârni părerea de rău pentru descoperirea făcută, acum ar fi fost gata să repare tot. Și-l imagină pe tăcutul și sensibilul Ranny deghizat și acest gând îi provocă o durere atât de mare încât simți că i se rupe inima. Certitudinea avea asupra ei efectul otrăvii: stătea consternată și paralizată, respira greu și abia își stăpânea lacrimile fierbinți.

Se auzi o voce surdă și profundă dinspre fereastră.

– Miss Lettie, dorești ceva?

Fata se întoarse cu o mișcare rapidă care-i răsuci fusta pe glezne, ochii i se deschiseră de uimire.

– Ranny? Unde ai fost? Eu credeam...

– N-am putut dormi și am făcut o plimbare.

Bătăile inimii fetei reveniră, dar genunchii îi tremurau de ușurare. Îi venea să râdă zgomotos, dar n-o făcu, ci își împreună mâinile și oftă profund. Abia acum băgă de seamă că era numai în pantaloni, ca și când dormea în pielea goală, își îmbrăcase cea mai importantă piesă când ieșise la plimbare. Tulburată privi în altă parte și își bătea capul să-i spună ceva.

– N-ai putut dormi? Dar ai luat laudanum!

– Știi, nu are efect întotdeauna. La mine, nu mai are. Laudanumul preparat din opium – după o vreme își pierde efectul, dacă nu se mărește doza. Dar nici asta nu poate merge la infinit.

Se vede că Ranny ajunsese la ultima limită, ceea ce nu-i de mirare, că-l lua de mult, gândi fata.

– Îmi pare rău – spuse sincer. – Eu... am venit numai să te ajut, dacă-i nevoie.

Dacă Ransom nu i-ar fi auzit vocea, când vorbea cu Lionel, era deja departe. Fata asta îl va înnebuni, gândi; căpătase o mare experiență în îmbrăcat și dezbrăcat rapid, din cauza ei, deși probabil ar fi redus eficient timpul vizitei nedorite dacă ar fi apărut în pielea goală. Dacă tot s-a întors, voi să profite. Se uită la Lionel, care stătea în ușă, și-l asigura prin gesturi de nevinovăția lui.

– Totul e în ordine, du-te la culcare! – îi spuse. Când băiatul ieși, închizând ușa după el, o privi pe fată.

– Vorbește-mi, asta mă ajută!

Lettie era jenată că la acea oră din noapte se afla în dormitorul unui bărbat. Dar mai putea rămâne puțin.

– Putem sta de vorbă câteva minute – fu de acord fata – să nu-ți aduc ceva? Un pahar cu apă?

–Nu, mulțumesc.

–Ar fi mai bine să ieșim pe verandă, acolo e mai răcoare.

Într-adevăr, ar fi mai bine. Ransom păși spre fereastră și trase perdeaua. Cum ajunse fata lângă el, îi luă din mână lumânarea și o stinse.

Lettie se opri.

–De ce-ai făcut-o?

–Lumina atrage țânțarii.

–Ah, da, ai dreptate.

Bărbatul puse lumânarea pe masă. Fata ieși pe verandă, câteva clipe nu văzu nimic, dar încet ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul.

Era zăpușeală, luna era acoperită de nori întunecați. Pe dimineață va ploua. Nu era chiar potrivit pentru acest moment, dar nu vru să piardă firul conversației, de aceea îi împărtăși bărbatului gândurile sale.

–S-ar putea – spuse Ranny cu durere în glas.

Lettie avu o idee.

–Ce crezi, te-ar ajuta să-ți masez fruntea și ceafa?

–Nu știu. – Să facă ce vrea, gândi bărbatul, dacă asta implica atingerea lor.

–Dacă te-ai așeza, aș încerca.

–Eu să șed, iar dumneata să stai în picioare? Așează-te dumneata!

–Atunci nu ajung la dumneata...

– Dar așa ajungi – o întrerupse prinzând-o de braț și așezând-o în scaun, iar el se ghemui la picioarele ei, pe jos. Se întoarse cu spatele la ea, își cuprinse genunchii în mâini și așteptă.

Fata îi vedea și în semiobscuritate umerii lați și mușchiuloși. Îi simțea căldura trupului și un ușor miros de mosc. Inconștient își întinse mâna, apoi și-o retrase. Simțea că amețește, din cauza șocului, gândi ea. Ce interesant.

Capul. Îl doare capul. Ăsta-i motivul prezenței sale aici, își aminti ea. Își ridică mâinile și adunându-și puterile îl atinse.

Părul lui era mătăsos și des, craniul de formă regulată și simetric. Cicatricea de pe tâmplă era mare și cu margini aspre, dar sub ea simțea osul nevătămat. Încercă să se concentreze la durerea de cap, își imagină creierul și încercă să găsească mișcarea propice desfacerii cârcelului. Îi masa tâmpla încet, în cercuri, degetele îi umblau prin păr.

Ransom oftă. Fata începu să-i maseze ceafa cu putere îndoită, dorind să destindă mușchii rigizi. Pielea îi era caldă și netedă, urmând linia gâtului cu degetele mari simți în pălmi scânteie ciudate. Ranny se lăsa pradă mișcărilor, se lăsa toropit de ele. După câteva minute răspundea tot mai scurt la întrebări. Își lăsă capul în spate. Lettie îi masă din nou tâmpla. I se păru că adormise, dar, brusc, acesta oftă, se întinse în spate, îi luă mâna și o sărută în palmă.

–Degete miraculoase. Mă simt mai bine. Mult mai bine!

Umerii lui Lettie erau dureroși de efortul neobișnuit și de poziția incomodă a corpului. Dar nu-i părea rău, dacă putuse să-l ajute.

–Mă bucur – spuse ea.

Ransom nu era așa bleg precum o arăta. Mai degrabă întrerupse tratamentul fetei înainte de a se trăda prea mult. Găsea o plăcere deosebită în atingerea delicată și moale a mâinilor. Încercă multe simțăminte și dacă fata i-ar fi ghicit gândurile s-ar fi scandalizat. Era unul care i se părea destul de nevinovat ca să nu riști. Ar reuși să-i ducă gândurile în altă parte și i-ar risipi bănuiala.

–Miss Lettie?

–Da, Ranny.

Glezna fetei îi atingea coastele. Îi simțea ritmul respirației și mușchii care-i înveleau coastele. Știa că ar trebui să-și tragă picioarele, dar nu avea putere.

–Mă iubești?

– Ce întrebare! Sigur, că te iubesc.

– Sally Anne îl iubește pe colonel.

– Da, s-ar putea.

Simțea ceva în vocea bărbatului, care o avertiza să fie prudentă. I-ar fi plăcut să-i vadă fața, poate ar fi descoperit pe ea scânteile umorului, care obișnuiau să-i preceadă glumele. Dar Ranny stătea cu spatele la ea și privea lung în noapte.

– Am văzut când a sărutat-o!

– Da? – întrebă Lettie exigent. – N-ar trebui să-i spionezi!

– Nu-i spionez. I-am văzut sub magnolii.

– Oricum ar fi, asta nu-i treaba dumitale.

– Nu. Dar tușa Em spune că nu-i bine să bei din paharul altuia. Să te săruți e încă mai rău decât asta.

Vocea lui Lettie tremura de uimire.

– Recunosc, așa pare.

– Dumneata ai făcut-o?

– Ei, dar...

– Ai făcut-o?

– Da, o dată sau de două ori.

– Și a fost bine?

Fata tăcu o clipă, apoi spuse înfundat.

– Păi..., suportabil.

Bărbatul se scutură, dar continuă.

– Mie mi-ar place?

– Ranny! De unde să știu!

– Dacă m-ai săruta...atunci aș ști.

Dorința suna atât de nevinovat – chiar dacă era ciudată – încât fata nu se simți jenată. Simplă curiozitate, gândi. Se putea învinui pe sine pentru întorsătura pe care o luase discuția și pentru ocazia dată bărbatului.

– Ești sigur că vrei? – întrebă.

– Da – spuse și, ridicându-se în genunchi, își întoarse fața spre ea. – De ce, dumneata nu vrei?

Vocea suna ademenitor. O trecu un fior care i se opri în gât. În cele din urmă ce s-ar întâmpla? – se întrebă ea. – Cred că vreau.

Ransom se ridică victorios. Mișcarea nu fu bruscă, luă doar mâna fetei și o trase în sus. Nu-i lăsă mâna, ci i-o așeză pe umerii lui, iar el îi cuprinse în brațe talia. Nu simți nici o împotrivire. Îi venea să urle gândindu-se la deosebirea dintre situația de acum și cea din hambarul de porumb. N-o putea șterge, dar o putea îmbunătăți măcar în parte. Chiar de n-ar fi așa, era bine să știe dacă nu i-a ucis fetei încrederea și dacă nu-i era groază de Ranny.

Era atât de aproape de ea. Îmbrățișare blândă, totuși energică. Forța brută a umerilor o asigurau că n-avea altă alegere, dacă i-ar trece prin gând să renunțe. Dar nu voia să se răzgândească. O dorință neașteptată îi învălui trupul. Inima-i bătea zgomotos, își înălță privirea către el și buzele i se deschiseră.

Bărbatul își lăsă capul în jos, îi atinse gura și îi gusta cu încântare finețea. Buzele îi pulsau blând și fierbinte. Abia își mișca buzele pe ale fetei, parcă uimit de delicatețea lor elastică. Atingerea era gingașă, dar hotărâtă.

Lettie se apropie de el mai mult și dorea s-o sărute mai tare. Dar bărbatul rămase pasiv, parcă paralizat. Fata își dădu seama că Ranny nu știa ce să facă. Îi puse mâna pe ceafă, își înfundă degetele în părul des. Îi mângâia dezmierdător buzele, apoi cu vârful limbii trecu rapid peste liniile lor. La început, Ranny înlemni de uimire, apoi parcă se lăsă în voia unui impuls natural și începu s-o imite. Limbile lor începură un joc ademenitor și încurajator.

Lettie era încântată de rolul primordial pe care-l avea în acest joc; se simțea în același timp sfântă și vrăjitoare. O cuprinse o dorință fierbinte care îi încețoșă sentimentele și gândurile. Scoase niște sunete ușoare, se apropie și mai mult de el. Sânii i se frecau de pieptul lui, sfârcurile se întăreau, iar gura ei o luă în posesie pe a bărbatului.

Brațele puternice o încercuiau. O mână se furișă sub părul ei și-i mângâia ceafa, cu cealaltă îi mângâia talia și șoldurile. Fata îi simți bărbăția rigidă prin toate straturile fustei.

Lettie își reveni fulgerător. Dar ăsta-i Ranny! Țipă încet, se retrase și ținându-și brațele în dreptul pieptului rămase fără mișcare. Buzele îi erau umflate și nu avea în cap decât o întrebare obsesivă: Cum putuse face asta? Cum o putuse face?

– Miss Lettie – îi șopti bărbatul grijuliu.

– Te rog... te rog... nu-i nici un necaz – spuse fata, dar nu reuși să vorbească decât la a doua încercare. – Nu-i... nu-i nici un necaz, dar acum trebuie să intru.

– E neapărată nevoie?

– Păi, cred că-i cel mai bun lucru!

Pentru el e cel mai bun lucru, iar pentru ea e neapărată nevoie. Se întoarse și porni spre cameră. După câțiva pași îi auzi vocea.

– Miss Lettie...

– Da! – spuse ea fără să se întoarcă.

– Aș putea bea din paharul dumitale?

Îi pică bine să-i audă vocea plină de încredere, deci nu-l supărase. Fata izbucni în râs, apoi aproape c-o apucă plânsul.

– Mulțumesc, Ranny.

– Nu, Miss Lettie – răspunse – eu îți mulțumesc.

Capitolul 10

Camera de zi i se păru fără capăt. Până să ajungă, plângea deja. Se urcă în pat, se culcă pe burtă și-și îngropă fața în încheieturile brațelor. Lacrimi fierbinți i se prelingeau din ochi și căzură cu zgomot pe cearșaf. O cuprinse un val de rușine.

Considera faptul de a se fi sărutat cu un bărbat ca Ranny asemănător coruperii unui minor. A-l folosi și a-i trezi dorințe instinctive pe care nici nu le pricepea și nici nu le putea înfrâna. El i-o ceruse, dar asta nu era salvare. Ea este singura responsabilă pentru tot. O femeie stricată, o prostituată - Jezebel.

Merita fiecare epitet! Și-ar dori din inimă să întoarcă roata timpului înapoi și să retrăiască ultima oră. Dacă ar mai avea o posibilitate, n-ar mai face același lucru.

Dar e mai bine să știe cum e ea în realitate.

E mult mai rea decât își imaginase. Întrecea orice așteptare! Să simtă o atât de puternică dorință fizică în brațele unui hoț și criminal și aceeași dorință și în timp ce se săruta cu Ranny!

Dacă n-ar fi venit de la Boston, n-ar fi aflat niciodată. Trebuie să păstreze secretul, să nu știe nimeni cât este de ispititoare.

Nu putea să-și ascundă firea cea adevărată față de cineva, și anume față de Spin.

Spin era maestrul deghizărilor și umbla zilnic printre ei. Un bărbat care, probabil, o privea de sute de ori și îi zâmbea, în timp ce se gândește la treaba aceea. Doar gândul îi făcea rău.

Trebuie să aibă grijă! Să nu fie arătată cu degetul! De aici înainte trebuie să fie decentă și deosebit de circumspectă. Nu-i permis să rămână singură cu nici un bărbat. Nici măcar cu Ranny. Mai ales cu el, nu!

Asta nu era ușor de respectat. La Splendora mișunau întruna bărbații. Ca o trupă de ocupație umpleau veranda, cameră de zi și sufrageria. Mama Tass îi hrănea cu șuncă, mazăre, carne de vită, cu prăjituri, pui fript și – specialitatea casei – plăcintă cu lămâie. Numărul lor creștea mereu, ca al tătarilor, dar erau și musafiri permanenți: Johnny Reed, Martin Eden și, firește, Thomas Ward. Era imposibil să ocolească bărbații și, cu cât încerca, cu atât atrăgea mai mult atenția asupra ei. Singura soluție înțeleaptă era să se țină departe de societate, cu măsură și răceală.

Într-o duminică după-amiază nu erau în casă decât musafirii permanenți – Sally Anne și Peter nemaifăcând parte dintre aceștia – și O´Connor, care sosi destul de târziu. Era o după-amiază fierbinte și înăbușitoare. Ultima dată plouase cu trei săptămâni în urmă, când Lettie făcuse excursia la mormântul fratelui ei. Căldura doborâtoare a soarelui uscase orice urmă de umezeală, frunzele copacilor atârnau veștede pe ramuri. Florile tușii Em se ofileau, pretutindeni se vedeau buruienile și ierburile răsucindu-se. Ultimele flori de magnolie deveniră maronii, iar sub bolta de trandafiri se întindea un covor de petale roz.

Ședeau pe verandă tânjind după o gură de aer proaspăt. Femeile își făceau vânt și îi îndemnau pe bărbații care-și scoseseră deja pălăriile și vestoanele, să-și descheie cămășile la gât și să-și suflece mânecile. Nici așa nu pridideau să-și șteargă sudoarea de pe față și să-și facă vânt cu ce le venea la mână – batistă, pălărie, hârtie de ziar.

– Deseori e așa cald? – întrebă colonelul Ward oftând.

Johnny mormăi:

– Dacă pentru dumneata asta este căldură, așteaptă vara adevărată.

– Va fi și mai rău?

– Te cred, ca în cel mai adânc colț al iadului, cum spunea bunicul meu. Să înnebunești, nu alta!

Într-adevăr soarele dogorea ca un foc. Acolo unde soarele bătea pe verandă, podeaua era atât de caldă încât nu se putea sta desculț pe ea. Lionel și Peter încercară, sâsâiau și-și trăgeau repede tălpile, apoi încetară. Voiră să încerce mai târziu dacă se frige oul la soare, atunci când Johnny le dădu ideea, din glumă. Dar Sally Anne le interzise, iar băieții se retraseră bodogănind sub magnolii, să doarmă. Și Lettie s-ar fi dus cu ei. Ea și Thomas suportau mai greu căldura decât sudiștii.

Colonelul își șterse o picătură mare de transpirație de pe frunte și întrebă:

– Dumneavoastră cum o puteți suporta trei luni de-a rândul?

Tușa Em îl privi cu milă și îl întrebă șmecherește:

– Dumneavoastră?

– De ce, am greșit?

– Nu, chiar asta-i. Dacă vrei s-o spui ca în Sud trebuie să zici – „dumnevoastră".

– Da, doamnă. Dumneavoastră cum o suportați?

– Ce? Ah, căldura. Păi spune dumneata cum se suportă zăpada și gheața trei, patru luni pe an?

– Ne-am obișnuit.

– Păi, asta-i! – clătină din cap energic femeia. Te vei obișnui și dumneata cu căldura în câțiva ani!

– În câțiva ani? – întrebă bărbatul cu o expresie de plâns.

– Ți se va dilua sângele și va circula mai repede.

Se auzea de departe un tunet. Tăcură cu toții și ascultau. Se mai auzise înainte de două, trei ori, dar parcă era mai tare acum.

O´Connor sparse liniștea.

– În după-amiaza asta îi înmormântează pe călători.

– Ce călători? – întrebă tușa Em cu voce ridicată.

– N-ați auzit? I-au găsit niște flăcăi la cules de mure. Un bătrân și o bătrână. Fuseseră jefuiți, apoi omorâți și cărați în pădure. Pe drum se vedeau urme de luptă și de căruță. Poate treceau numai prin ținut sau se duceau la rude, la Natchitoches.

Sally Anne se cutremură.

– Ce groaznic!

– Așa este. Oricine a făcut-o, este un ticălos notoriu. I-a tăiat gâtul femeii, iar bărbatului i-a rupt gâtul, venind din spate.

– Te rog, Mr. O´Connor! – țipă Sally Anne.

Martin, o dată cu ea, îi făcu observație.

– Domnule, dacă s-ar putea, nu în fața doamnelor!

Johnny gemu, pielea albă îi albi și mai tare, apoi roși. Ranny, care abia fusese atent până acum, îi prinse încurajator brațul prietenului.

Sally Anne sparse liniștea neplăcută.

– Oricine face aceste lucruri groaznice, devine tot mai dezlănțuit.

– Ori mai puțin grijuliu – spuse Thomas. – Crede că poate scăpa!

– Monstru – declară tușa Em. – Nu se poate face nimic împotriva lor?

– Situația este destul de tulbure – spuse colonelul ștergându-și sudoarea. – Treaba mea este să împiedic tulburările politice și nu să mă amestec în treburile interne. Ofițerii mei au întreprins o vastă urmărire, dar n-am primit de la superiorii mei ordinul să-i identific și să-i descopăr. După părerea șerifului de aici, asta este o problemă militară, și tot aici intră și Cavalerii Cameliei Albe.

– Așa crezi și dumneata? – întrebă Lettie.

– Poate da, poate nu. Dar până noi ne frământăm, atacă din nou.

– Doamne Dumnezeule, ce va ieși de-aici? – gândi tușa Em.

Tună din nou. Frunzele uscate fosneau de vântul cald care mătura veranda. Cântecul greierilor devenea mai puternic, tăceau și iar o luau de la capăt. De undeva se auzea orăcăitul răgușit al broaștelor, apoi țipătul de înmormântare, fără speranță, al păunilor de pe pajiștea din spatele casei. Tună iar.

Discuțiile se întrerupseră, doar uneori se auzea câte o observație. Ranny se ridică, apoi se întinse între scaunul tușii Em și al lui Lettie. În câteva clipe fața i se destinse și adormi.

Lettie îl privea cu plăcere. Purta și acum cămașa albastră de pânză decolorată. Materialul moale îi scotea în evidență bronzul, dar și cearcănele de sub ochi. Acuma se întâmpla destul de des să se culce undeva și să adoarmă pe loc. Fata era îngrijorată, mai ales că și seara se culca devreme. Îi era teamă că această oboseală i se trăgea de la rană.

Dinspre sud-vest se apropia furtuna. Nori negri-albăstrii se adunau în cer, acoperind soarele. Calul lui O´Connor smucea nervos căpăstrul. Tușa Em îi spuse să-l ducă în grajd, dar perceptorul dădu leneș din mână.

Își expuneau fețele înroșite în vântul care se întețea. Praful se ridica în vârtejul de pe drum, iar ramurile copacilor se legănau; cădea deja câte un strop de ploaie, transformându-se în mici pete de noroi vizibile în straturile de flori. Mirosul de pământ reavăn avea un efect înviorător.

Cerul se rupse de zigzagul unui fulger. Peter și Lionel se treziră sub arborele de magnolie și alergau în sus și în jos sub ploaia caldă, apoi cu strigăte de luptă fugiră spre verandă. Ranny își deschise ochii, căscă, se ridică în șezut și-și cuprinse genunchii.

Se apropiau nori cenușii de ploaie; vântul trecea prin curte în serii. Ploaia se înteți, răpăia pe acoperiș și curgea în pârâuri de peste tot.

Puterea furtunii și cantitatea apei o copleșiseră pe Lettie. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Pur și simplu nu se putea sătura. Și ceilalți umblau pe verandă.

Brusc, un fulger despică cerul în două, ca și cu o sabie înroșită în foc, imediat se auzi un tunet îngrozitor. Sally Anne țipă și-și acoperi ochii. Sări și tușa Em.

– Ei, bine! Din partea mea, vă puteți și carboniza, eu plec!

Membrii societății porniră spre ușă. Se înghesuiră toți deodată în casă, râzând și ștergându-și apa de pe față și de pe brațe.

Curentul răcorise deja casa. Tușa Em îi trimise pe bărbați să închidă toate geamurile. Ușa de la intrare rămase deschisă; flăcările lămpilor pâlpâiau de vânt, iar marginile dantelelor fluturau.

Acum era plăcut în camera de zi. Ploaia nu se mai oprea, mai aprinseră încă două lămpi că era întuneric. Se așezară, fiecare unde găsi loc, și savurau răcoarea neașteptată.

Aveau în față toată după-amiaza. Apărură jocurile: cărțile, dominoul și damele. Când se plictisiră, Sally Anne propuse să se joace de-a ghicitul. Asta îi ocupă aproximativ o oră, dar către sfârșit își dădeau așa prostii de ghicit că și Peter se tăvălea pe jos și-și astupa urechile.

– Am găsit! – strigă Lettie. – Am putea interpreta o piesă! Tușa Em spunea că în pod sunt câteva geamantane cu recuzită și am văzut o carte cu piese de teatru.

– O idee nemaipomenită – spuse Johnny. – Sigur, cartea pe care o foloseam odinioară.

–Chiar–aprobă tușa Em.–Ranny, Johnny nu mergeți sus să...

–Nu!–spuse Ranny ridicând ochii din jocul de domino.

–De ce nu?

–Costumele nu le mai avem. I le-ai dat mamei Tass.

–Nici nu știu... nu-mi amintesc.

–I-ai spus să facă din ele fețe de pernă.

–Da? Păcat, atunci sigur era nevoie de ele.

Măști și costume. Lettie îl privi cercetător pe Ranny. Nu. El a trecut proba și de altfel nu poate afișa atâta nepăsare încât să se întoarcă liniștit la joc. Fata îl privi scurt pe colonelul Ward și-l văzu cum îl analiza pe stăpânul casei. I-ar fi plăcut să-i spună că bănuiala lui nu avea nici un fundament, dar spera să-și dea singur seama.

Începură o altă partidă de domino. Tușa Em și Sally Anne jucau împotriva lui Thomas și a lui O´Connor. Martin Eden stătea în spatele scaunului lui Sally Anne și, în ciuda colonelului, o ajuta permanent pe femeie. Johnny se plimbă spre ușa din spate răsucindu-și buclele roșcate. Se rezemă de rama ușii și privea ploaia. Lettie mai urmări câteva minute jocul, și când văzu că bărbatul nu mai revenea, se duse după el.

Johnny se întoarse și-i zâmbi, dar nu zise nimic. Părea obosit și parcă îmbătrânise cu zece ani în ora care trecuse. Fata nu-l cunoștea bine pe bărbat, dar mai nou se întâlneau de atâtea ori încât putea stabili că ceva nu era în regulă cu el. Există oameni pe care-i poți îndrăgi de la prima vedere și să te apropii de ei în câteva clipe, pe când de alții,în timp, de-a lungul anilor. Așa era Lettie cu Johnny.

–Ai ceva necazuri?–întrebă încet.

Bărbatul încercă să se adune.

–Necazuri? De unde crezi?

–Așa cred, ești foarte răscolit.

Johnny își holbă ochii, apoi își întoarse capul.

–N-am știut niciodată să-mi ascund sentimentele.

–Te pot ajuta cu ceva?

–Mulțumesc de întrebare, dar pe mine nu mă poate ajuta nimeni. Nu te ocupa de mine! Eu m-am încurcat, eu trebuie să mă descurc.

Cuvintele nepăsătoare erau în discordanță cu privirea disperată.

–Încurcătura este în legătură cu moartea călătorilor?

Sângele îi fugi din obraji, se făcu precum ceara.

–Dumnezeule! Mi-a spus Ranny că ești foarte deșteaptă!

Lettie nu se lăsă abătută.

–I-ai cunoscut, nu-i așa?

–Te rog, nu! Despre asta... despre asta nu pot vorbi!

–Atunci–spuse întunecată–știi, cu siguranță, cine a făcut-o.

Bărbatul ieși pe verandă, ca să iasă din unghiul de vedere al celorlalți. Fata ezită puțin, se duse apoi după el și-l prinse de braț. El se eliberă și gemu disperat.

– Nu știu. Jur că nu știu.

Lettie privi peste umăr și-l trase mai departe de ușă, acolo unde ploaia le acoperea discuția.

– Ce-i asta? Te-ai amestecat în afacerea lui Spin?

– Spin? Oh, da´ de unde! De-ar fi el!

– Atunci cine-i?

Fata crezu pentru o clipă că nu va răspunde, dar cuvintele curgeau.

– Păi, jayhawker, prădători, deși e un nume prea frumos pentru acești criminali în afara legii. Am cunoscut câțiva dintre ei înainte de război, uneori vânam împreună. Într-o noapte m-am dus cu ei în Arkansas să vindem niște cai, care, acolo ieși la iveală că erau de furat. Am primit și eu bani la împărțire. I-am primit pentru că aveam nevoie de ei, știi, inima mamei... dar asta n-are importanță. Mi-am dat seama că eram implicat până-n gât și nu mai puteam da înapoi, pentru că mă amenințau că-i vor spune mamei. Din asta ar muri, sunt sigur. Duceam anumite mesaje, despre bani, despre oameni, iar eu credeam că ei sunt simpli tâlhari. Nu știam că-i torturează pe oameni și că-i omoară cu ghioțura.

Vocea vinovată deveni mai șoptită. Lettie se gândea profund, dar nu găsi decât o soluție.

– Ar trebui să-i spunem șerifului sau colonelului.

– M-ar aresta și ar trebui să depun mărturie. Poate m-ar spânzura pentru complicitate. Mamei i-ar fi foarte rușine. Dacă nu m-ar spânzura, m-ar omorî jayhawkerii!

– Dar nu poți continua așa!

– Trebuie.

– Ai putea pleca pentru câtăva vreme ca atâția alții.

– M-ar prinde înainte de a ajunge la graniță. Sunt prezenți pretutindeni și văd tot.

– Sigur se poate face ceva!

– Nimic! Atâta m-am gândit, aproape că mi-a crăpat capul, crede-mă, nu-i nimic de făcut!

– Există o soluție pentru orice.

Bărbatul își lăsă umerii în jos ca sub o mare povară.

– Pot să-mi trag un glonț în cap!

– Nu vorbi așa! – îi spuse Lettie tăios, pentru că o deranja această voce de renunțare.

– Poate amândoi găsim ceva.

Cuvintele nu avură efect, nu primi nici un răspuns. Fata reflectă la cele auzite, cântărind fiecare cuvânt. Apoi întrebă:

– De la cine veneau mesajele?

Bărbatul râse dur:

– Să nu știi!

– De ce?

– Dacă aș trăda, mi-aș semna condamnarea la moarte, dar poate și pe a dumitale.

Fata îl fixă și-i spuse:

– Oricine ar fi, este un individ necruțător.

– Îl prinde acest epitet. Nu permite ca nimeni și nimic să-i pericliteze poziția. Mai demult el ducea mesajele, dar devenind un pericol, s-a lăsat.

– De unde luai informațiile?

– De ici, de colo. Nu-i greu. Necazul e că n-am știut niciodată la ce le folosește. N-am știut că-i posedat, nici acum nu-mi vine a crede. Sunt așa de prost, n-am știut...

Tăcu brusc, pentru că Sally Anne ieși afară.

– Ce faceți voi aici? – întrebă ea.

– Privim ploaia – răspunse Lettie lejer.

Femeia se apropie de ei, veni și Martin cu Thomas. Apoi unul câte unul și ceilalți îi luară între ei și, sprijiniți de balustradă, respirau aerul proaspăt cu miros de ploaie.

Furtuna trecuse. Apa picura de pe acoperiș; ieși soarele. La răsărit se vedea pe cer un arc de curcubeu. După-amiaza trecea încet spre înserare, iar cerul se înviora în zare în roz și verzui. Undeva țipa o pitulice melancolic.

Pentru că se putea ieși la bucătărie, li se servi cafea și prăjituri, iar bărbaților whisky-ul adus de O´Connor. Apoi toți se pregătiră de plecare, de aceea îl rugară pe Lionel să scoată caii din grajd.

O´Connor salută scurt și ieși primul pe poartă, timp în care ceilalți se despărțeau prelung. Perceptorul mai spuse pe după gard:

–Oh, până nu uit, Mrs. Tyler. Samuel Tyler este ruda dumitale?

–Da - răspunse tușa Em bănuitoare. Perceptorul cunoștea sigur relațiile de familie și din vizite, în plus putea să afle din evidențe.

–Șeriful îi scoate casa la licitație că nu și-a plătit impozitul.

–Ei, asta-i! – strigă tușa Em. Sally Anne își duse mâna la gură.

O´Connor o privi, dar nu se văzu compătimire în expresia lui. Făcu un gest ca un salut, își îndesă pălăria pe cap, deschise larg poarta și o lăsă să se trântească puternic în urma lui. Se urcă în trăsură și plecă.

Sally Anne se întoarse către mătușă-sa și spuse încet, dar hotărât:

–Vizita a fost deosebit de plăcută, dar cred că a venit timpul să plec acasă. – Aruncă o privire rapidă spre ceilalți. – Iertați-mă, mă duc să-mi strâng lucrurile. – Se răsuci și se duse spre casă. Thomas Ward o urmă.

–Sally Anne?

Blonda nu se uită în spate și nici nu-l salută.

Lettie bătu emoționată la ușa tușii Em. Habar n-avea dacă acționa corect. Johnny avea încredere în ea și n-o obligase la păstrarea secretului.

Se lupta cu propria-i conștiință; faptele bărbatului contribuiseră la moartea unor oameni nevinovați și știuse până la capăt că cei cu care colaborează erau proscriși. În schimb, ju-

case rolul împotriva voinței lui, astfel Lettie aprecie că Johnny era vinovat numai din prostie, și de aceea se lăsase implicat.

Prietenul lui Ranny avea nevoie de ajutor. Habar n-avea cui să i se adreseze. Tușa Em, probabil – cu calmul și cu mintea ei lucidă – este cea care ar putea da vreun sfat, fără să-l condamne pe Johnny și fără să intre în panică. Riscul era ca ea să-l anunțe pe șerif. Oricum nu putea sta cu mâinile încrucișate și să aștepte derularea evenimentelor. Dacă n-ar face nimic, bărbatul s-ar adânci mai mult în murdăria asta și ar decădea tot mai mult. Nu, nu se poate! Trebuie să acționeze! Femeia se pregătea de culcare. O chemă înăuntru pe Lettie, închise ușa în urma ei și se așeză din nou la masa de toaletă. Îi oferi un loc și continuă să-și pieptene părul cărunt.

–Ocupă loc, copila mea, și spune-mi ce pot face pentru dumneata!

Lettie nu șovăi, îi povesti tot și adăugă posibilitățile luate în considerare.

–Problema e – spuse în final – că nu-mi trece prin minte nici o soluție normală.

–Doamne Dumnezeule! – strigă tușa Em surprinsă. – Și asta se întâmplă aici, sub nasul meu! Bietul Johnny!

–Și după părerea dumitale, ar fi fatal pentru mama lui să-și vadă fiul la închisoare?

–Cred că da. E bolnăvicioasă.

–Ce putem face?

Femeia își strânse buzele:

–Există o singură soluție.

–Care? – o grăbi Lettie.

–N-o să-ți placă!

–De ce să nu-mi placă dacă ajută?

Femeia o cercetă și Lettie bănui brusc ceva. Nu, imposibil să se gândească tocmai la el!

– Spin. – Tușa Em își ridică mâna și continuă, înainte ca Lettie să-și fi deschis gura. – Ascultă-mă până la capăt! Știu că în

ochii dumitale, el este însuși diavolul, dar a ajutat foarte mulți oameni. L-a eliberat și pe bătrânul Hathnell și l-a dus în Texas. Ar putea să facă același lucru cu Johnny. Mai târziu, când lucrurile s-ar liniști, ar putea s-o ia și pe mamă-sa. Spin, nu numai că cunoaște toate trecerile de frontieră, dar i-ar da și haine pentru deghizare; i-ar ușura situația.

– Tot atât de bine i-ar putea tăia gâtlejul, dacă el este conducătorul prădătorilor.

– Da´ de unde! Aceea este o bandă de proscriși care profită de situația imposibilă de azi. Din întâmplare, nimeni nu știe ca Spin să aibă complici. El lucrează singur.

– Toate-s frumoase, dar de unde va ști Spin că Johnny are nevoie de ajutor?

– Într-o zi, în oraș, văduva Clements îmi spunea că știe de la cine a primit banii. Mi-a povestit o întâmplare, mi-a șoptit-o, dar numai pentru că locuim aproape de lacul Dink. Este acolo un copac găunos în care se pot lăsa mesaje pentru el. Ea știa, poate, chiar de la Spin cum să-l cheme, dacă ar avea vreun necaz. Se pare că acest procedeu a avut succes.

– Deci... deci să-i scriem un bilet că Johnny are nevoie de ajutor, și asta-i destul?

– N-ar fi înțelept să-i amintim numele, ar putea găsi altcineva biletul. Scriem că vrem să-l întâlnim, atât.

– Să-l întâlnim?

– Altfel cum să-i spunem?

– Atunci, îi spui dumneata!

– Așa nu va fi bine! Eu nu văd noaptea. Pe de altă parte, întâlnirea trebuie să aibă loc undeva, departe, unde Spin este în siguranță.

– Și cu noi ce se va întâmpla?

– Știu, e puțin periculos. De aceea ar fi mai bine să mergem amândouă.

– Sau trei. Patru. Poate o sută?

– Încolo ar fi și Johnny cu noi. Înapoi, nu știu.

– Johnny ar putea merge singur.

– Ar putea, întrebarea e dacă s-ar duce? I-ar veni în minte mamă-sa, s-ar întoarce și ar renunța. Așa nu va fi bine.

– Nu – spuse Lettie oftând. Nu-și putea imagina ce-i va spune când va fi față-n față cu Spin. Poate nimic. Poate rămâne în cărufță și aranjează tușa Em tot.

– Bine. Ce scriem pe bilet?

Când terminară, lampa abia mai pâlpâia, arsese tot uleiul din ea. Compuseră o scrisoare simplă, cu un loc și un timp dat, și mai scriseseră că-i foarte urgent. După câteva discuții căzură de acord – pentru evitarea insuccesului – să dea locul întâlnirii în termeni ca numai Spin să-l înțeleagă. Tușa Em cunoștea numeroase locuri legate de acțiunile lui anterioare, dar acelea erau cunoscute de toată lumea. Lettie își aduse aminte de mormântul fratelui ei, ca loc de întâlnire, dar renunță repede, era departe și nu voia să se trădeze.

Când tușa Em propuse hambarul de porumb din apropierea bacului, lângă casa arsă, același în care Lettie își petrecuse noaptea, fata intră în panică. De unde putea ști femeia că Spin cunoaște acel loc, doar nu povestise nimănui aventura ei. Dar apoi, tușa Em spuse că aici își ținea bărbatul uneori cai de schimb. Considera că acesta era cel mai bun loc și propuse să scrie pe bilet „locul porumbului". Situația era fără ieșire, Lettie căzu în propria-i plasă și nu avea ce face.

A doua zi, când soarele era mai puternic și probabilitatea să se întâlnească cu cineva cea mai mică, puse biletul în șorț și porni spre lacul Dink. Spin venea aici, cu siguranță, numai noaptea. Cu cât stătea biletul mai puțin în scorbură, cu atât mai bine.

Era aproape de jumătatea drumului spre lac și tot mai emoționată și mai neliniștită. Își aduse aminte de deznădejdea lui Johnny și asta îi dădu curaj. Implicarea presupunea obligație.

Fiind atât de îngândurată, nu auzi pașii decât când erau în spatele ei.

Scoase un țipăt gâtuit și se întoarse. Era Ranny.

–Să n-o mai faci! – strigă la el.

–Unde mergi?

–La plimbare.

–Pot veni și eu?

–Nu cred.

–De ce nu?

Întrebarea părea logică, tulburătoare.

–Aș vrea să fiu singură.

–Ai întâlnire?

–Nu!

–Te temi de mine?

–Deloc. De ce crezi?

–Nu mai stai de vorbă cu mine. Te ridici și pleci.

Lettie crezu că el nu-i observă reticența și era surprinsă.

–Îmi pare rău.

Ransom îi analiză chipul. Era palidă și din seara cu sărutul părea încordată. Atunci dorise să-i abată gândurile și-i reușise prea bine. Bărbatul se gândi ce să facă: s-o scuture puțin sau să afle ce scop avea biletul care i se vedea prin materialul șorțului. Învinse curiozitatea.

– Acum putem să ne plimbăm și să discutăm – îi propuse bărbatul.

Lettie izbucni în râs. În cel mai rău caz îl va trimite undeva, dacă găsește copacul.

Nu știa exact cum era copacul căutat, de aceea se învârtea examinând trunchiurile. Și-l imagina uriaș, uscat și inconfundabil. Dar nu vedea așa ceva.

Se uită la Ranny și se întrebă dacă el știa. Îi veni o idee salvatoare când văzu un iepure în pădure.

–Unde stau iepurii iarna? Și aici în Sud hibernează?

–Hibernează?

–Își dorm somnul de iarnă?

–Oh, nu știi? – întrebă râzând, dar fata crezu că se adresează ignoranței sale de orășeancă.

–Eu am întrebat, nu?

–Dorm puțin, apoi dacă e soare, apar dintre tufele cu spini sau de sub ramuri.

Fata era iritată, dar se stăpânea.

–În copaci găunoși, nu?

–Uneori.

–Aici se găsește vreunul?

–Unu? Uite acolo! Odinioară ascundeam în el de toate.

Fata îl privi bănuitoare.

–De toate?

– Muște de pescuit, tutun. Dac-ai ști ce rău mi-a fost odată, dar și lui Martin și lui Johnny.

O conduse la un copac care părea sănătos. Între rădăcini se vedea o scorbură, poate, culcușul unui animal. La un metru înălțime avea în trunchi o scorbură în care încăpea mâna unui om. Lettie își băgă mâna în buzunar și luă hârtia.

–Nu este vreun șarpe înăuntru? – Bărbatul dădu din cap, iar fata continuă. – Deși pare un loc bun de ascunziș.

–Nu este, vezi? – Își băgă mâna, apoi și-o scoase.

–E adâncă?

–Încearcă!

Fata luă hârtia în mână, băgă mâna în vizuină și și-o retrase goală.

–Ai dreptate. Mulțumesc că mi-ai arătat-o.

–Mă simt onorat – spuse bărbatul, privind-o blând și cu căldură.

Lettie îi zâmbi ușor și întrebă:

–Ne întoarcem la Splendora?

Capitolul 11

Lettie avu o presimțire neplăcută în legătură cu întâlnirea. Ezita, dar când își aminti de speranța și de ușurarea din privirea lui Johnny la comunicarea veștii, hotărî să se ducă. Ce încredere aveau tușa Em și Johnny în Spin, numai din poveștile care circulau despre el. Zvonurile potrivnice nu le luau în seamă. Fata nu le putea uita, așa cum nu putea uita noaptea petrecută în hambarul de porumb. Ar fi nebună să se întoarcă acolo. Din acest joc de rău augur și periculos se putea naște o catastrofă.

Nu se miră deloc când de a doua zi începură necazurile.

Tușa Em alesese o găină frumoasă, grasă pentru cină, și după ce alergă după ea și se aplecă s-o prindă de picioare se pomeni de undeva cu un cocoș mânios care o ciupi de braț.

Rana îi sângera tare, dar nu părea profundă. La rugămintea femeii, Lettie i-o spălă cu apă și săpun și o legă. Tușa Em trebălui mai departe, dar până seara, brațul i se umflă și deveni foarte sensibil, încât la cină și-l sprijini pe masă.

Pe dimineață, tușa Em arăta rău și pălea numai la văzul mâncării. Dungi roșii se întindeau de la rană în sus și făcu temperatură. Îl chemară pe doctor, acela îi prescrise comprese umede, dar nu mai putea fi vorba de călătorie.

Astfel Lettie plecă la drum cu Johnny. Hotărâră să meargă călare pentru a înainta mai neștiuți și mai repede, iar la necaz, pentru a dispărea. Șaua lui Lettie era destul de uzată și ieșise din ea umplutura de păr de cal.

Costumul de călărie pe care și-l adusese era călduros și greu, așa că îmbrăcă o fustă simplă cu elastic și o bluză. Chiar

dacă se vedeau juponul și cizmele de sub ea, nu conta, vor călări pe drumuri mai puțin umblate.

Trecură fluviul pe la Grand Ecore și în mod intenționat ocoleau drumurile mai scurte, dar mai populate, care duceau la Natchitoches. În partea cealaltă, Johnny luă conducerea și înaintau pe drumuri ocolite. Fata încercă să urmărească itinerariul, dar se încurcă. Ea se va întoarce pe la bacul pe la Natchitoches, ca ultima dată, cel mai sigu,r dacă va fi singură.

Călăreau într-un ritm bun, dar pentru că nu voiau să atragă atenția asupra lor nu dădeau bice cailor... Gândurile lui Lettie hoinăreau neînfrânate. Se frământa ce-i va spune lui Spin, cum îi va cere ajutor, dacă o va vede, își va imagina că era informat și Thomas Ward.

Poate îi aștepta o capcană, căci era cunoscut acest procedeu de a-l aborda și nu era imposibil ca cineva să informeze armata. Sigur, un om ca Spin se aștepta la așa ceva și va fi precaut. Fata avea impresii rele despre el, dar nu-l știa prost...

Hambarul de porumb era la fel ca în amintirea ei: mic și întunecos, acoperit de trandafiri sălbatici, oțetari și trestii. Trecură prin hățișuri, legară caii lângă clădire și rămaseră lângă ei, potolindu-i. Lettie nu voia să intre în hambar.

Câtva timp vorbiră nimicuri, ca să sperie liniștea, dar n-aveau ce-și spune. Lettie se frământa. Încerca să-și abată gândurile de la ce se întâmplase în hambar. Nu avea rost să-și mai facă sânge rău, nu rezolva nimic, iar comportarea ei nu avea scuze.

Johnny era tot mai nervos, tresărea la huhurul cucuvelei și la zgomotul frunzelor căzătoare. Tăceau în continuare; fiecare se preocupa de propria-i problemă, dar stăteau cu atenția încordată.

După un timp, care dură cât o veșnicie, auziră zgomotul unei căruțe. Scărțâia, părîia și se hurduca, gata să se facă bucățele. Toate aceste zgomote erau depășite de vocea unei bătrîne care cânta cât o ținea gura.

Căruța se ivi la cotitură. O lampă agățată de un cârligîi lumina drumul și arăta mai șubredă decât o judecară. Scândurile laterale se mișcau, roțile alunecau pe ax și era trasă de un catâr cu urechi pleoștite, cu spate strîmb și cu ochi injectați. Femeia, căruța și „năzdrăvanul" constituiau o priveliște de neuitat.

Căruța venea spre hambar, apoi coti brusc pe o cărare lăturalnică. Femeia trase hățurile atât de tare, încât catârul era gata să se prăbușească, ea coborî de pe capră și trecu peste buruieni cu fusta ridicată.

– Hei! Hei! Sunteți aici?

– Doamne Dumnezeule! – gemu Johnny.

– Da, suntem aici – spuse Lettie încet, întrerupându-i strigătele. Johnny o împinse în spatele lui, iar el ieși la lumina lămpii. – Cine ești dumneata?

– Eu trebuie să vă conduc la omul cu care vreți să vă întâlniți. Haideți, urcați în căruță!

– De unde să știu că nu e o capcană?

– Nu poți ști, dar dacă ai vreo idee mai bună, drăguță, poți încerca.

– Te rog, să nu-mi spui „drăguță"!

Bătrâna izbucni în râs cu veselie.

– Cum dorești, inimioară! Veniți? Dumneata și tânărul ăsta fricos.

Johnny păși în față. Se uită la femeie, trecu pe lângă ea și se urcă în căruță. Lettie îl urmă, codindu-se. Numai Spin putuse trimite bătrîna asta zgomotoasă și nebună. S-o folosească drept sol nu putea fi decât ideea unui geniu sau a unui nebun. N-o vor ști decât dacă se vor lăsa în grija ei.

– Este în spate un pled, eu l-am cusut. Culcați-vă și trageți-l peste voi!

Ce puteau face? Se supuseră. Lettie crezu că era murdar și puturos, dar era proaspăt și curat și mirosea a mirodenii. Se așezară unul lângă altul, pe scândura tare. Căruța ieși de pe cărare

și porni hurducându-se, gata să le scoată sufletul. Bătrâna începu să cânte din nou. Lettie se făcu că nu o aude și ridicând pledul urmări drumul. Poate îi va folosi.

După o vreme, ajunseră la o casă de lemn, destul de departe de drum, cu o lampă aprinsă în fereastră. Acolo îi întâmpină lătratul sălbatic a două corcituri de câini, care tăcură recunoscând vocea bătrânei. Bătrâna se întinse în spate și trase de pe ei pătura.

– Haideți în casă! Repede, repede, copii!

Peste un minut ședeau toți trei în casă. Femeia luă lampa din fereastră și o puse pe masă. Camera era mică. Lettie văzu o sobă de gătit, două balansoare, o poliță cu vase și o masă. Asta era camera de zi, bucătărie și sufragerie. Se mai deschidea pe o parte o nișă, care servea, probabil, de dormitor. Încăperea părea spartană, dar strălucea de curățenie.

La lumina lămpii o puteau vede mai bine pe bătrână. Obrazul rotund era brăzdat de riduri adânci, pe nasul umflat purta ochelari cu rame de aur, sprâncenele îi erau groase și cărunte. De sub pălărie i se vedea părul cărunt. Avea spatele curbat, când va fusese înaltă. Corpul îi părea rotund, fără forme în rochia-sac, cenușie.

Femeia zâmbi binevoitor.

– Am pus în cafea. Serviți câte o ceșcuță dacă vreți să rămâneți treji în noaptea asta!

Cafeaua fierbinte și neagră aburea în fața lor. Le-o servi în niște cești nesmălțuite, apoi se așeză la masă.

În timp ce-și sorbea cafeaua, Lettie încercă să identifice locul unde erau. Căscioara era la vreo șase, șapte kilometri de hambarul de porumb, la prima cotitură. Simțea că ar ști să ajungă la cal sau aici, la nevoie. Se întreba în ce relații putea fi bătrâna cu Spin. Poate îi folosește uneori casa, aici se odihnește sau își schimbă hainele. Se uită la ea. Gazda îi întoarse privirea fără să clipească.

– Cum te cheamă, dacă-mi permiți?

– Spune-mi Granny! E suficient.

– Trăiești singură?

Femeia îi răspunse zâmbind.

– Într-un anume sens.

– Ce legătură ai cu... adică cu cel pe care-l așteptăm?

– Dumneata ești plină de întrebări, inimioară!

În vocea femeii era ceva care avu ecou în mintea lui Lettie. Se înfioră. Bău ultima înghițitură și începu să examineze ființa asta stranie.

Johnny își lăsă ceașca pe masă.

– Nu mai lungiți vorba! Când vine Spin?

Lettie îi răspunse la întrebare, cântărindu-și fiecare cuvânt:

– Nu mai vine!

– Poftim? – se sperie Johnny.

– E deja aici.

Femeia zâmbi când începu să vorbească, vocea îi deveni tot mai profundă și mai bărbătească.

– Oh, ești foarte deșteaptă, inimioară, foarte deșteaptă.

Johnny gemu și-și holbă ochii uimit.

– Trebuia să te recunosc!

– Ei, m-ar întrista mult, dacă ar fi așa! Spune-mi, Miss Mason, cum m-ai recunoscut?

– Nu știu – spuse Lettie, neluându-și ochii de la chipul zgripțuroaicei. – Când ai apărut ca preot, nasul îți era îngust și lung. Nasul ăsta cât un cartof e de gumă, deci tot ce ai este fals, și sânii.

– Cred că după voce, ori cum m-ai privit.

– Voi fi mai precaut pe viitor.

– Sper să nu fie „viitor". Și-acum, am venit pentru Johnny.

Spin nici nu se uită la bărbat.

– Deci, din dragoste față de semeni acționezi?

– Ajutorul meu n-are nimic comun cu asta – spuse fata cu o voce inexpresivă. – Mie mi s-a spus că poți ajuta, dacă vrei să-ți

asumi această oboseală. Deși eu mă îndoiesc, dar este o ocazie să mă convingi de contrariul.

– Lettie! – strigă Johnny îngrijorat și tulburat, uitându-se când la unul, când la altul.

– Încrederea m-a emoționat întotdeauna – spuse Spin încet. – În orice caz, să aud, cu ce vă pot fi de folos și pentru ce să-mi risc viața?!

Lettie puse ceașca și-și lăsă privirea în jos. Îi părea rău că se lăsase furată de porniri. Nu-l ajuta pe Johnny înverșunându-l pe acest om. Își strânse gândurile și inspiră adânc, stăpânindu-se. Apoi îi povesti despre Johnny.

Johnny o lăsă, intervenind doar pentru explicitări. Fixa ceașca și uneori îl privea tulburat pe Spin.

Când Lettie termină, Spin se întoarse la el.

– Deci, ai hotărât să mergi în Texas.

– Nu tocmai. Trebuie să mă gândesc și la mama, dar nu văd altă soluție.

– I-ai spus unde mergi?

Johnny dădu din capîncet.

– M-ar fi întrebat, iar eu nu sunt hotărât să-i spun adevărul.

– De acord, Texasul este cel mai bun. Poți să-i scrii câteva rânduri, i le transmit eu.

– Frumos din partea dumitale.

Spin își împinse ochelarii de pe nas, de parcă-l deranja ceva.

– Să găsești o poveste credibilă, să nu se sperie, că poate-l cheamă pe șerif și mă acuză pe mine de dispariția dumitale.

– La asta nu m-am gândit – spuse Johnny necăjit.

– În camera vecină găsești hârtie și toc, haine și pălărie. Îmbracă-le!

Johnny dădu scaunul în spate și se ridică. După cele auzite, îl privi surprins pe Spin.

– Hei! O clipă! Să mă îmbrac în femeie? Eu?!

– Numai pentru o oră, două, până te duc la un ascunziș sigur, unde vei aștepta până fac pregătirile.

– Credeam că facem drumul direct, rapid.

Spin dădu din cap.

– Așa le-am atrage atenția asupra noastră, dar dacă asta vrei...

– Nu, nu,tu știi mai bine! – Johnny se îndreptă spre camera vecină și se întoarse din drum. – Știi, așa cum ești îmbrăcat, îmi amintești de...

– Cele mai multe bătrâne așa arată – spuse lejer Spin.

– Nu, da´ rochia asta, nasul...

– Îmi spui mai târziu.

– Pot jura că....

– Mai târziu!

Ultimul cuvânt fu poruncitor și Johnny se supuse, dar îl mai analiză o dată. Spin așteptă să închidă ușa după el și se întoarse la Lettie.

– Și-acum – spuse pe același ton – să aud care-i răsplata?!

– Răsplată?! – repetă Lettie, parcă auzea pentru prima oară cuvântul.

– De ce, ce-ai crezut? O fac din dragoste pentru oameni, sau pentru zâmbetul dumitale cu care, de altfel, îmi ești datoare?

– Știam, nu mă puteam aștepta la altceva de la dumneata!

Îl privi atât de disprețuitor, că Ransom fu curios până unde poate merge.

– N-am bani la mine. Dar dacă spui o sumă...

– În aur? Ce femeie cu spirit comercial. Tipic fată de comerciant yankeu. Mă gândeam la o plată mai plăcută.

Fata îi aruncă priviri de foc și i-ar fi plăcut să râdă isteric de propunere. O îneca plânsul. Situația bizară era accentuată de faptul că îi vorbea un bărbat deghizat în femeie. Își drese vocea.

– Ca de exemplu?

– Oh, Miss Mason – spuse bărbatul – cu dumneata nu se se poate glumi...

– Ești un individ fără suflet! – strigă fata și se aplecă peste masă. – N-ai vrea să schimbi viața omului cu...

– Cu farmecele dumitale? Cum să nu!

– Dar e animalic și jignitor!

– Jignitor? Te prețuiești prea mult.

– Păi, știi ceva? Nu conta pe acordul meu! – spuse fata și-și încrucișă brațele.

– După părerea mea, nu ești femeia care nu mi-ar acorda câteva minute în schimbul vieții unui om.

Ransom voia să-i abată gândurile de la spaimă și de la altceva încă. El, Martin și Johnny jucaseră o scenă din Macbeth, deghizați în vrăjitoare. De asta își aduse aminte Johnny. Era important ca fata să nu aibă timp să se gândească la cuvintele lui.

Dar mai important i se părea lui Ransom să știe cum va reacționa la provocarea tulburătoare și dacă timpul petrecut în hambar o urmărea și pe ea, ca pe el. Voia să știe dacă s-ar mai duce acolo, în ciuda convențiilor prohibitive, a temerilor și a zvonurilor care făceau din el o fiară sângeroasă. Pe scurt, voia să știe dacă îi era dor de el, așa cum îi era lui de ea.

În liniștea profundă, lui Lettie îi veni o idee. Cântărea, respingea și se concentra.

– Așa-i că... că glumești? Vrei să mă tulburi, nu?

Bărbatul simți din cuvintele ei implorarea, îi văzu chipul încordat și aproape că răspunse afirmativ. Dar tonul provocator îi înteți bătăile inimii și își schimbă intenția.

– Nu gândești serios?

Lettie oftă.

– Atunci n-am ce face. Ar fi egoist din partea mea, cum spuneai, să mă împotrivesc.

Promisiunea era făcută prin constrângere și n-avea chef să și-o țină. Nu va fi o pradă ușoară a doua oară. În prezența lui Johnny n-o va ataca și spusese adineaori că-l duce în alt loc. Va avea timp suficient să fugă.

Bănuia că va pretinde ceva pentru ajutor și, ce-i drept, se aștepta la asta.

– Lettie...

– Pentru dumneata, Miss Mason.

Corectarea i se păru și ei interesantă și nu suporta să-l audă pe Spin pronunțându-i numele. Îi știa și numele de botez, dar nu se mai mira, pe toate le știa. Îl privi cercetător și abia-și putu ascunde zâmbetul cu mâna.

Dorința din ochii lui Spin nu se potrivea cu travestiul. Se analiza și acum zâmbi el.

– E ridicol, nu? Revin repede și mă schimb.

– Vei avea mustață sau nu?

Ochii lui Spin luceau într-o culoare nedefinită. Acum erau cenușii, reflecție a culorii rochiei.

– De ce, cum dorești?

Lettie dădu din umeri.

– Atunci îți voi face o surpriză.

– Ori vei fi dumneata surprins – îi zâmbi dulce fata.

Bărbatul își ridică sprâncenele și, înainte de-a spune un cuvânt, se deschise ușa și ieși Johnny. O clipă fu suficientă să aprecieze talentul actoricesc excepțional al lui Spin. Pe când Johnny făcea pași kilometrici și umbla cu fusta largă, celălalt se mișca precum o bătrână șchioapă, care se oprea din când în când, gârbovită de poveri. Se purta atât de firesc, încât nici nu-l observă până nu se îndreptă. Ce misterios și înspăimântător, gândi Lettie. Asta înseamnă că oricând poate fi oricine prin preajma ei și-și poate râde de ea fără s-o știe. Nu era o noutate gândul, dar nu putea scăpa de el.

Johnny se apropie de Lettie și îi luă mâna. Era trist și spuse răgușit.

– Nu-mi plac despărțirile, dar cred că noi ne vom mai întâlni. Îți promit să nu te uit și nici ce-ai făcut împreună cu tușa Em pentru mine.

– Te rog! Oricum aș fi făcut-o.

– Dar n-a făcut-o nimeni – spuse simplu – numai dumneata.

– Eu... eu sper să uiți tot și să fii fericit.

Johnny zâmbi, dar în ochi i se citea durerea.

– Voi încerca. Jur, voi încerca. – Duse mâna fetei la gură, i-o sărută și se întoarse.

Spin se duse la ușă și o deschise. Johnny se îndreptă spre el. Cu statura bine legată și cu părul roșcat nu semăna deloc cu Henry, totuși, Lettie își aduse aminte de el. Strigă după el cu nodul în gât.

– Să ai grijă!

Johnny se uită înapoi și zâmbi.

– Mă voi strădui.

Ușa se închise după ei. Lettie se duse la fereastră și-i văzu cum urcă pe capră, cu pălăriile trase pe ochi, ca două bătrâne. Căruța porni scârțâind zgomotos și hurducându-se primejdios. Se mai auzi preț de câteva minute, apoi dispăru.

Lettie deschise puțin ușa, cât să poată ieși și o închise cu grijă. Cu pași ușori coborî pe drum, își ridică fusta și începu să fugă.

Fugi până simți o durere între coaste, mai făcu câțiva pași și iar alergă. Cocul i se desfăcu, părul îi flutura pe umeri, agrafele cădeau una după alta. Cizmele îi jenară călcâiele. Se opri, le scoase, le luă subsuoară și merse mai departe în ciorapi. Fiind subțiri, praful i se adună între degete, dar nu-i păsă.

Vocile nopții o împrejurau insistent: foșnetul frunzelor, zgomotele scăzute și huhurul bufnițelor. De mai multe ori i se păru că aude tropăit și inima îi bătea ca nebună, dar se liniștea constatând că era numai ecoul pașilor săi.

Astfel, când se auziră tropote reale, nu le auzi. Era aproape de cotitura de la hambarul de porumb, știa că mai are puțin. Trecea printr-o pădure deasă, ai cărei copaci intrau în rezonanță la orice sunet, chiar și la mișcarea nisipului de sub picioare. Realiză că zgomotul se apropia mai repede decât mergea ea.

Sări de pe drum într-o tufă de oțetar, îngenunche pe lăstarii cu spini și pândi printre frunze. Cinci călăreți în galop. Cu haine

albe. Îmbrăcați în alb. Se vede că nu numai ea, Johnny și Spin umblau noaptea. Începu să tremure și se ascunse mai bine. Noroc că n-o văzură când trecură pe lângă ea.

Lettie nu se putea mișca. Încercă să se ridice, când auzi din nou tropăit de cal. Stătu nemișcată, strânse din dinți pentru că piciorul stâng îi amorțise. Un călăreț singuratic îi urmărea de la distanță pe cei în alb.

Umbra se pierdu încet în întuneric. Se făcu liniște. Norii de praf se așezară, iar Lettie ieși dintre tufe și începu să alerge privind uneori peste umăr.

Când ajunse la hambarul de porumb era gata să-și scuipe plămânii, iar părul ud îi cădea în ochi. Se rezemă de peretele colibei, să-și astâmpere respirația.

Gâfâind încă vru să-și încalțe cizmele, dar picioarele i se umflaseră și o dureau. Găsi un capăt de sfoară pe un cui, le legă și le agață de șa.

Timpul trecea repede. Trase curelele și liniști calul. Încălecă. Nu știa ce să facă cu calul lui Johnny. Hotărî. Îl lasă pe seama lui Spin. Poate i-l va duce mamei lui Johnny o dată cu scrisoarea. Se aplecă peste grumazul calului și ieși la drum.

Până la bac nu întâlni pe nimeni. Răsuflă ușurată când văzu printre copaci sclipirea apei și casa barcagiului.

Apropiindu-se mai mult, îi ieșiră în cale niște câini și un bărbat cu un lămpaș. Vazând-o, acesta se opri, apoi porni spre ea cu pași nesiguri.

– Sper că nu te-am trezit, dar e foarte important! Trebuie să ajung în noaptea asta pe malul celălalt!

– Nu, domniță. Mi-e calul bolnav, am stat toată noaptea lângă el.

Vorbea răgușit ca un bețivan; sigur băuse în ajun. Nu-i nimic, gândi fata, dacă-i destul de treaz o va trece dincolo.

Descălecă și conduse animalul spre bac. Bărbatul o urma ținând lămpașul sus, ca fata să vadă pe unde calcă, dar din acest vechi corp de iluminat abia se răsfrângea puțină lumină.

Intră spaima în ea când simți mișcarea puternică a bacului. Își duse calul în capătul lui și-l legă de-o margine, apoi reveni în față să-i restabilească echilibrul. Barcagiul lăsă lămpașul pe mal și urcă pe bacul care se legăna vizibil de greutatea lui. Lettie îl privi mai bine. Nu-și amintea să fie așa zvelt, dar barba era la fel de deasă și de încâlcită. Oare lăsase intenționat lămpașul pe mal sau întâmplător? Dar el nu se ocupa de lămpaș, ci înșfăcă funia de parcă scotea apa din fântână și porni bacul. Se depărtau de mal. Lămpașul nu se mai vedea decât ca o pată galbenă. Îi învălui întunericul. Lumina stelelor se oglindea în apa fluviului, părând cenușie pe fundalul nopții. Când ajunseră pe la mijloc, fata simți o stranie solitudine, de parcă timpul s-ar fi oprit între cele două maluri.

Se opri și bacul.

Lettie se uită la barcagiu. Acesta lăsă funia și păși spre ea. La o jumătate de metru, i se adresă cu vocea aceea cunoscută, răgușită, de care o treceau fiorii.

– Surpriza!

Nici morala, nici facerea de bine nu sunt răsplătite. Lettie o știa de mulți ani. Nu era drept! Fugise din răsputeri de el, gata să-și dea sufletul și desculță alergase direct în capcana lui.

– Nu – șopti disperată.

– Ți-ai dat cuvântul.

– De ce? De ce faci asta?

– Pentru că mă obligi.

Era adevărat. El știa că nu va mai fi în casă la întoarcere, dar mai știa unde s-o caute. Nu rezistă tentației, galopă înainte și o aștepta la fluviu. Era conștient că era o slăbiciune, dar sângele îi clocotea la amintirea nopții comune, iar frumusețea fetei îl urmărea și în vis ca o nălucă. Îi admira inteligența și curajul. Ar fi dorit să-i câștige respectul, dar fiind imposibil, ardea să-i simtă buzele, să-i audă în urechi bătăile inimii. Nu se putea stăpâni și riscul era uriaș.

Cuvintele lui o făcură pe Lettie să tremure. O capcană perfectă și fatală, era convinsă. Nu se aștepta la ajutor nici de la bar-cagiu, Spin îi poruncise, cu siguranță, să nu iasă din pat. La ora asta nu conta pe nici un pasager. Fluviul larg și adânc curgea în valuri sub ei, plin de vârtejuri ascunse: de altfel nu știa să înoate.

Era sigură că după judecata unora ar trebui să se arunce mai degrabă în apă decât să se lase umilită, gândi fata, dar aceia încă nu trăiseră astfel de situație. Spin ar sări după ea. El nu cunoștea șovăiala. Deloc. Trăirea internă și spaima îi intensificară tremurul mâinilor și bătăile inimii. Se temea de statura și de forța lui; privindu-l, descoperi în comportarea lui ceva necruțător și temerar, care-i trezea sentimente pentru care s-ar fi pălmuit.

Îi spuse disprețuitor:

– Ești ca un diavol!

– Te-am speriat, Lettie? Fără intenție.

– Atunci ce-ai vrut? Credeai că fug drept în brațele dumitale?

– Ar fi fost frumos. Nu, eu credeam că mă vei obliga să te îmbrățișez.

Fata îi sesiză zâmbetul din voce, dar nu-i vedea fața de barba falsă și de întuneric.

– Te distrezi de minune, nu-i așa? Scuză-mă că nu-ți apreciez umorul.

– Lettie...

Bărbatul își ridică mâna ca pentru a o atinge. Fata se retrase și-și bătea capul cum să tragă de timp. Își umezi buzele și întrebă:

– Johnny este în siguranță? L-ai ascuns?

– Oh, da – răspunse Spin și păși după ea. – Eu respect înțelegerile.

– Vrei să spui că eu nu? N-a fost o înțelegere, ci o negociere forțată.

– Numai cerere și ofertă de amabilități.

– Dacă-i numai atât pentru dumneata, de ce atâta tărăboi? De ce nu mă lași să plec?

– Pentru că ți-ai dat acordul – spuse bărbatul și continuă mult mai încet. – Și pentru că înnebunesc la amintirea îmbrățișărilor tandre și a dulcelui gurii dumitale. Te doresc ca pe nimeni în lume și altfel nu te pot avea.

Când pornise la întâlnire nu dorea altceva decât ca în locul vieții lui Johnny, fata să se predea, dar nu intenționa să i-o spună. Și când totuși se întâmplă, un lucru îl urma pe celălalt și acum erau față-n față pe bac, în mijlocul fluviului. Ar trebui să se oprească și s-o ducă acasă, la Splendora. Toate simțurile îl îndemnau să facă așa, dar fata promisese. A auzit cu propriile-i urechi când a spus-o. N-o putea lăsa să nege. N-o va lăsa.

Se întinse după ea și-o înlănțui puternic. Uimită de cuvintele lui, aproape că întârzie cu mișcarea de împotrivire.

– Nu!

– Pentru Johnny și pentru mine – șopti implorând-o.

Își lăsă capul în jos și o sărută blând.

– Nu.

Vocea lui Lettie deveni o șoaptă înecată. Îi fugi puterea din mâini, lupta cu slăbiciunea ei și pierdu.

Buzele bărbatului se lipiră de ale ei, barba îi mângâia și-i gâdila obrazul. O dorință interioară se trezi în ea și o doborî. Câteva clipe mai luptă cu mândria și cu conștiința, îi era teamă ce va crede despre ea, dar orice îndoială se spulberă și se lipi de el.

Ransom constată că fata era de acord, plămânii i se umplură de aer și o strânse mai puternic.

Ce avea acest bărbat de-i lua mințile și-i astâmpăra simțirile? Lettie nu știa. Știa numai că buzele îi erau fierbinți și senzuale și-i trezeau dorințe împotriva cărora nu avea nici chef, nici putere să lupte. Tremura. Își închise ochii și-i simți sărutul cald pe obraz, pe gene și pe gât. Îi mângâie spatele puternic și se gândi că oricum fugise, asta dorise și pe asta conta în secret, s-o ierte Dumnezeu!

Bărbatul nu mai aștepta, se trase în spate, trăgând-o și pe ea. Ședea rezemat de scânduri, cu ea în brațe. Își scoase pălăria

și o puse alături. Mișcările îi erau echilibrate, voia să savureze fiecare minut.

Lettie îi auzi bătăile inimii, și-i simți privirea, știind că fața-i va rămâne invizibilă. Îi mângâie obrazul cu degetele puternice, îi ridică bărbia și o sărută. Barba o gâdila, dar nu-l rugă să și-o scoată. Sigur era lipită și era mai bine pentru amândoi așa. Nu voia să-l identifice.

Ransom îi așeza buclele mătăsoase pe brat și-i descheie bluza. I-o scoase de pe umeri. Cu o mână îi mângâia sânii, cu degetul mare îi freca sfârcurile și asta o umplu de un sentiment minunat; apoi se aplecă și luă unul în gură.

– Gustos – șopti el – foarte gustos.

Lettie îi mângâie ceafa ca din întâmplare. Își băga mâna sub cămașă și simți cum îi pulsează o venă. Încet și câte unu, îi descheie nasturii. Bărbatul se făcu că nu observă, timp în care se ocupa de fusta fetei. Își strecură mâna sub elastic și împreună cu juponul o împinse pe șolduri.

Prefăcându-se că nu știu ce făceau, se dezbrăcară unul pe celălalt. Lettie îi burzului părul de pe piept și-i mângâie spatele plat. El îi sărută despărțitura sânilor și avansă în jos, căutându-i buricul cu limba. Barba falsă îi gâdila plăcut pântecele. Ransom îi umezea blând pielea fină de pe pulpe și n-o lăsa să-și apropie picioarele. Fata își trecu degetele moi peste bărbăție.

Timpul se dilata și se întindea spre infinit. Voluptatea îi înlănțuia cu legături fierbinți și lichide. Se întreceau într-o luptă încinsă a mușchilor încordați și a respirațiilor pârjolitoare.

Ransom așternu fusta fetei pe jos și o culcă pe ea. Lettie îi prinse brațul, iar el o întoarse peste el; el era dedesubt, iar ea deasupra lui în toată lungimea.

– Acum eu plătesc – spuse bărbatul și se mișcă încet sub ea.

Libertatea o copleși cu un sentiment fantastic, iar trupul o durea de dorințe. Alunecă încet în spate reținându-și respirația când bărbatul o pătrunse. Fata îl acceptă până se simți împlinită

și deveniră un singur trup. Se agăță de umerii mușchiuloși ai lui Ransom și începu să se miște; părul auriu-roșcat îi flutura în jurul obrazului. Ajutată de bărbat, descoperi ritmul adevărat. Extazul îi cuprinse de jos și explodă în mintea lor. Corpul lui Lettie se transformă total, se topi de-a dreptul.

Apoi un foc lichid îi arse brusc tot corpul. Țipă și rămase nemișcată. În această clipă, bărbatul o întoarse ca să ajungă deasupra și ultimele convulsii îi găsi așa. Fata începu să plângă dureros, eliberată, iar lacrimile i se prelingeau în păr.

Ransom o mângâie scrutând întunericul nopții cu ochii lui arzători. Ironia sorții, gândi el. Destul de necruțătoare, dar nu surprinzătoare.

Capitolul 12

Adierea de deasupra apei le uscă trupurile transpirate și le răcori chipurile. Ransom se întoarse și vru s-o acopere cu jupon. Probabil se agățase de ceva, nu putea să-l tragă. Apoi observă că fata ținea de celălalt capăt. Lettie înghiți în sec și-și șterse lacrimile.

Ransom se ridică pe coate, dar ea se întoarse cu spatele la el. El își întinse mâna, apoi o retrase. Își deschise gura să spună ceva; nu știa cum să înceapă. Deznădejdea îi limpezi mintea, ca totdeauna.

Îi spuse încet:

– Îmi pare rău.

Vocea lui tristă o gâtui. Își scutură doar capul, nu putu vorbi.

– Nu se va mai întâmpla niciodată. Îmi dau cuvântul. Te rog...

Fata oftă adânc și spuse abia șoptit:

– Nu ești vinovat...

– Nu? Atunci, ce-i? Te doare ceva?

– Nu. Eu sunt vinovată.

– Nu înțeleg. La ce te referi? Spune!

Bărbatul o întoarse spre el.

– Mă simt ca o... prostituată. – Nici nu-i fu atât de greu s-o spună, pe cât își imaginase. Omul ăsta nu-i credincios, n-o va condamna.

Inima bărbatului se înduioșă văzând-o culcată.

– Nu te învinuiesc – spuse Lettie, stăpânindu-se. – Trebuia să mă împotrivesc și n-am făcut-o, mă disprețuiesc și nu știu, eu n-aș avea voie...

– N-ai avea voie să te bucuri de dragostea trupească pentru că femeile serioase nu se bucură de ea, nu-i așa?

– Da – răspunse Lettie și alt șir de lacrimi i se rostogoli pe obraz.

Apoi bărbatul îi puse o întrebare la care i se opriră lacrimile și-l privi fix.

– Cine ți-a spus-o?

– Toată lumea o spune.

– Se înșeală. Dacă îți place să te ating înseamnă că ești o femeie sănătoasă. Trupul femeii și al bărbatului așa sunt făcute. Este darul cel mai fascinant pe care și-l pot oferi oamenii. Poate e răsplata că s-au născut. Ar fi nenorocire să nu ai sentimente.

– Și-atunci de ce?

– De ce spun așa? Din prostie și din ignoranță. Pentru că egoiștilor de bărbați nu le pasă de plăcerea femeilor decât de a lor.

– Oh, dar...

– Ești așa cum te-a creat Dumnezeu. E rău?

Nu i se mai părea atât de groaznic, nu-și mai făcea scrupule. Se liniști. Îl întrebă curioasă:

– Și dumneata de unde știi?

– În război am cunoscut o văduvă voinică. Într-un drum de recunoaștere în spatele liniei, am ajuns în tabăra dușmană și femeia m-a ascuns trei săptămâni în șură. La intrare eram necopt ca un pepene de mai, dar susțin că la ieșirea de-acolo eram substanțial maturizat.

– Trei săptămâni?

– Aveam o rană superficială la picior. Doamna zicea că trebuie să-l antrenez; cred că avea dreptate.

– Piciorul ți-e cel mai vulnerabil. Chiar, cum îți este rana?

– Care?

– Unde te-am împușcat.

– Ah, s-a vindecat – spuse bărbatul, adăugând – deși uneori mă mai doare, ca acum.

– Nu cred un cuvânt – spuse Lettie bănuitoare.

– Ce? Nu-mi propui gimnastică? – întrebă el.

Îi luă juponul din mână, se apropie de ea și cu o mână o prinse de sâni.

Lettie își deschise larg ochii.

– Iar?

– Te asigur că se poate.

– Dar nu-i nevoie – spuse fata mai puțin convinsă. Nu reuși să aibă remușcări.

– Diferență de puncte de vedere.

– Piciorul...

– ... acela e bine, un alt organ însă... Nu simți nevoia să te maturizezi puțin?

Fata își mușcă buza ca să-și ascundă râsul. Bărbatul se aplecă spre ea și o sărută blând.

Lettie oftă și spuse:

– Poate... puțin.

Pe malul celălalt pe Spin îl aștepta un cal. Lettie nu întrebă de unde apăruse, iar el nu i-o spuse. Încerca să alunge gândul că Spin știuse ce se va întâmpla. Singura explicație era că-și dusese calul înainte de sosirea ei la bac.

Nu se mai îndoia. Pe Spin îl văzuse după cavalerii nopții. O așteptă pentru că știa ce va face. Incomod gând ca ea să fie atât de transparentă și el atât de calculat. Mai degrabă, hotărât. Își executa hotărât creditorii. N-o deranja această trăsătură.

Călărind alături în noapte, Lettie se gândea că tușa Em avea dreptate privitor la Spin. Nimic din el nu aducea a criminal.

Henry se înșelase, poate împrejurările sau aparența l-au dus în eroare. O fi vreunul dintre criminalii prădători, proscriși din zonă, despre care vorbea Johnny. Un om care uneori se deghiza în Cavaler al Cameliei Albe, iar ziua în amiaza mare era capabil să se arunce asupra victimei, dacă prada, de pildă, solda, merita riscul. Asta putea fi explicația.

I-ar fi plăcut să fie cea reală, căci, nefiind criminalul fratelui său, Spin nu mai era atât de vinovat.

Aruncă o privire spre bărbatul impunător. Dacă ar fi sigură că frate-său se înșelase, l-ar putea ruga să-și declare identitatea. Dar n-o putea face. El să fi fost motivul, ori ea nu avea încredere în sine, i se părea cu totul imposibil. Dacă ar ști adevărul, s-ar tulbura prea mult. Și ar avea remușcări și cu siguranță l-ar da pe mâna șerifului. În plus, se simțea responsabilă pentru toate învinuirile aduse bărbatului. De altfel, asta-i era actuala simțire.

Când ajunseră la lacul Dink, Spin își opri calul.

– Ce tăcută ești – spuse încet. – Conștiința?

Surprinzător cum vede prin ea, deși n-o cunoaște, gândi fata.

– Asta sunt, n-am ce face – răspunse ea.

– Bine, dar nu-ți implica mândria.

– Mândrie!

– Să iei asupra dumitale păcatele altor oameni este ca și când ai plăti o datorie.

– Da, dar suntem responsabili pentru semenii noștri!

– Stai, să-ți vorbesc simplu, iubirea mea! Nu răspunzi de nimic ce-am făcut sau voi face în viitor.

– Și... și dacă te-aș putea opri?

– Încearcă!

– Vai, ce obraznic ești!

Bărbatul îi luă mâna.

– Oh, da, sunt. Nu-i totuna?

Lettie își depăși tulburarea și răspunse sincer.

– Păi, nu știu.

El îi simți durerea din voce și i-ar fi plăcut s-o risipească. Ori de-ar fi avut mai multă stăpânire de sine să nu-i mai provoace astfel de stări neplăcute. Când era cu ea își pierdea și instinctele. Îi mai rămăsese un singur lucru.

– Adio, dacă nu ne-om mai vedea...

De pe buzele lui Lettie se desprinse un oftat slab de decep-

ție, poate imperceptibil pentru el. Dar el făcu o pauză atât de mare, încât ea crezu că se gândea cum să plece fără să-i provoace durere. Întrebă fără vlagă.

– Da, dacă?

– Uită – spuse el răgușit – uită ce s-a întâmplat între noi! Să nu te mai gândești la asta niciodată!

– Vei face la fel?

Spin îi strânse mâna, îi sărută palma, apoi i-o puse cu grijă pe genunchi. Când vorbi, sub duritatea cuvintelor, se deslușea umorul.

– Nu, dar așa nu voi avea mustrări de conștiință.

Urmărindu-l cu privirea gândi că mințise. Dar când ajunse la grajdul de la Splendora nu mai era așa sigură, iar în dormitor nu mai credea deloc. Să-l uite, asta-i spusese, de ce oare, ca să-i fie lui bine sau ca ea să spună cât mai puțin autorităților.

Măcar de-ar ști că din partea ei era în siguranță. Nu putea să-i dezvăluie nimic despre el nici colonelului Ward, nici șerifului, deoarece trebuia să le spună cum își procurase informațiile. Asta n-o putea face, n-ar suporta să se destăinuie.

Licitația casei lui Sally Anne, a domeniului Tyler, fu fixată pe o dimineață fierbinte de iunie. Oficial, începea la ora zece, dar mulțimea se adună pe la cinci. Pe ora nouă, când sosiră tușa Em, Lettie, Ranny și Lionel n-au mai găsit loc pentru trăsură pe o rază de un kilometru. O lăsară mai departe și se duseră pe jos până la casă.

Se alăturară familiei. Samuel Tyler cu nevasta, Sally Anne și Peter, sora și cumnatul lui Sally Anne și cei doi copii ai lor stăteau pe verandă. Femeile erau în negru. Tatăl lui Sally Anne ar fi fost o prezență sălbatică – cu părul alb și genele stufoase – dacă nu era atât de slab. Bătrânul, cu ochii bulbucați, strângea tare brațul scaunului. Când sosi tușa Em cu ai săi, se ridică cu greu, le salută pe femei, iar pe Ransom îl bătu pe umeri. Mrs. Tyler era o

femeie scundă, grăsulie, blondă cu șuvițe late - zâmbea eroic printre lacrimi, o îmbrățișă pe tușa Em și-i mulțumi că au venit. Vorbeau în șoaptă, cu amărăciune. Femeile țineau batiste în mâini. Prezența tușii Em avea caracter de vizită de participare, venise să-și consoleze neamurile.

De undeva apăru o sticlă de sherry.

– Lăcuste blestemate, asta n-o primiți! – spuse Mr. Tyler în timp ce turna în pahare.

Sorbeau lichiorul brun-auriu, vorbeau despre vreme și se făceau că nu văd oamenii care umblau pe-acolo de dimineață. Într-adevăr se purtau ca niște lăcuste acești „carpet begger" -veneticii -, cum erau numiți. În aceste timpuri numai ei aveau bani. La braț cu nevestele se plimbau prin toată casa, prin grajd, făceau mutre la vederea cailor, criticau banchetele de piele, culorile și glumeau din orice. Se așezau pe fiecare scaun „Sheraton", le încercau, examinau vazele, încercau cristalele cu unghia. Se întrebau cum se putea încălzi iarna camerele acestea înalte, cât ar costa să angajeze negrese pentru curățenie.

Discutau nepăsători despre mobile și perdele.

– Sunt atât de vechi și decolorate, nici n-ai crede c-au avut cândva vreo culoare.

Despre mesele și scaunele din vremea reginei Anna:

– Nimicuri grețoase cu picioare strâmbe, nu?

Despre serviciile de ceai argintate:

– Prea subțire strat, abia are ceva valoare!

Cu caiete și creioane în mâini notau cu sârg, strecurându-se încet, încet în fața casei.

Lettie recunoscu pronunțarea dură din nord-est și îi era rușine pentru felul în care se comportau. În zadar era de față familia, nu le păsa. Nu-i luau în seamă pe necăjiții care n-aveau nici atâta minte ca să-și păstreze casa.

– Nu vă faceți griji! – îi spuse tușa Em cumnatei sale. – Splendora vă așteaptă. Samuel cu tine vă mutați în dormitorul din mij-

loc, Sally Anne și Peter la mine. Ceilalți vor dormi în camera din pod. Ne vom înțelege, gândiți-vă ce bine ne vom distra.

– Ești drăguță, Em. Groaznic câtă bătaie de cap îți dăm.

– Prostii. Asta nu-i bătaie de cap.

I se părea cunoscut dialogul, în ultimele zile fusese auzit de o duzină de ori. Lettie o observă pe Sally Anne schimbându-și expresia feței în timp ce privea rigidă spre rampă. Se întoarse și văzu apropiindu-se o uniformă albastră. Era Thomas Ward.

Lettie se uită din nou la Sally Anne, care zâmbea.

– Nu mă așteptam la asta. Poate sunt proastă, dar nu mi-am imaginat că va veni.

Colonelul își scoase pălăria și se aplecă în șa. Sally Anne trecea prin el cu privirea. Chipul lui Thomas se înăspri. Lettie îi făcu un semn nesigur. Știa ce simțea Sally Anne și i-ar fi plăcut s-o dezmeticească. Dacă Thomas Ward a venit, sigur n-a făcut-o ca să tragă foloase din necazul familiei Tyler.

Cel care conducea anunță cu un ciocan începerea licitației. Fiecare obiect trecea prin bătaia ciocanului, începând de la butoaie, funii și unelte, de la animale și mobile, la porțelanuri și cărți și fiecare bucată fu cumpărată de Thomas Ward. Nu se lăsa intimidat de privirile nervoase și nici de observațiile răutăcioase. Nu se uita nici la Sally Anne, nici la familie, nu-i păsa nici ce cumpără, nici cu cât.

Unii încercau să supraliciteze, dar bărbatul nu se lăsa. Când mulțimea văzu ce se întâmplă, se risipi. Până la amiază dispăru rând de pe gazon trăsurile, bricțile, căruțele și caii. Plecară cu banii și cei care conduseră licitația. Thomas Ward deveni noul proprietar.

Porni spre verandă, unde ședea familia și se aplecă, cu pălăria subsuoară. Se uită la Lettie și, parcă prinzând putere fiindcă ea luă la cunoștință prezența lui, zise:

– Scuzele mele pentru acest procedeu dur, dar n-am putut acționa altfel.

Tatăl lui Sally Anne se ridică ținându-se rigid și drept.

– Domnule, ai tot dreptul. Te felicit pentru reușitul târg și te asigur că plecăm astăzi.

– Pentru Dumnezeu, nu, vă implor! Aș dori să rămâneți toți ca musafiri ai mei.

– Scuze, cum spui? – își înălță capul Samuel Tyler bosumflat.

– Eu nu vreu să vă scot din casă, aș dori doar s-o pot vedea uneori pe fata dumneavoastră.

Sally Anne sări ca arsă, curochii scăpărând de mânie.

– Colonele Ward, aș dori să-ți comunic că eu nu sunt de vânzare, chiar dacă ne-ai cumpărat casa.

Thomas privi fata tulburat și nervos.

– Nici n-am gândit așa ceva.

– Nu? Interesant, numai acuma am aflat de dorința de a mă vizita, nu te-am văzut de săptămâni întregi.

– Se făceau fel de fel de măsuri, iar eu nu voiam să deranjez și să dau impresia că vin pentru evaluarea domeniului.

– Dacă te gândești la mine...

– N-am spus asta!

– Ești sigur că nu vrei să intri în drepturi și nu vrei să te muți? Erai sigur de mine.

– Eu, nu...

Sally Anne nu-l lăsă să termine, deși din vocea lui se simțea mai degrabă durerea decât supărarea.

– De ce să te obosești să faci curte, că doar și banii sunt buni? De ce nu-mi dai notele de plată să putem trece repede în dormitor? Că doar bărbații așa dobândesc ce vor, nu?

– Știi unde te-aș duce? – întrebă colonelul cu mâinile pe șold. – În magazia de lemne și te-aș bate bine...

– Terminați odată!

Ranny interveni ridicându-se de pe scaun. Deși vorbea încet, avea ceva vehement, tăie cearta ca și cu sabia. Își mută privirea de la Thomas la Sally Anne și spuse sec:

– E o prostie.

Apoi, fără să se uite înapoi, coborî scările.

Peste vreo zece secunde, după o tăcere apăsătoare, colonelul își bagă degetele în păr și o privi pe Sally Anne.

– Îmi pare rău dacă te-am supărat. Am vrut să vă ajut.

Sally Anne nu răspunse. Lettie văzu cum înghite în gol și-i tremură lacrimile în ochi.

Mr. Tyler oftă.

– Colonele Ward, sunt sigur – spuse – că fata n-a vrut să te jignească. Dar trebuie să recunoști, propunerea este imposibilă. Nu putem accepta binefacerea.

Pe chipul lui Thomas apăru o linie încăpățânată. Se îndreptă:

– Asta nu-i binefacere.

– Oricum ai numi-o, în astfel de condiții nu putem trăi aici. Există ceva care a provocat multe necazuri la noi și va mai provoca, dar ținem la ea până la moarte. Mândria, domnule!

Era o insinuare – Lettie știa că nu-i intenționată – că mândria era o noțiune necunoscută de colonel. Dar Thomas Ward nu luă în seamă jignirea. Îl privi rigid, iar când vorbi, vocea-i era hotărâtă.

– Cum doriți, domnule. Mai există o posibilitate care ar corespunde principiilor dumneavoastră – să fiți administratorul fermei.

– Cu aceeași condiție?

– Nici într-un caz.

– Înțeleg – în ochii bătrânului lucea scânteia ușurării, apoi își roase buzele.

– Adevărul este că am îndrăgit acest ținut și odată aș vrea să-mi cumpăr pământ și să mă stabilesc aici. Nu mă pricep la cultivarea lui, dar aș vrea să învăț. Mi-ar fi de mare folos, domnule, dacă uneori m-ați însoți pe ogoare și mi-ați da explicații.

Cei doi bărbați se măsurară câteva minute. În cele din urmă, Samuel Tyler zâmbi, râse sec și-l bătu pe umăr pe colonel.

Era o înțelegere între bărbați. Lettie o pândi pe Sally Anne și abia își putu stăpâni zâmbetul mulțumit. Va merge sau nu, nu

știa, dar exista o posibilitate. Ranny cu simpla lui intervenție rezolvase problema.

A doua zi, Lettie, Ranny și Lionel erau, ca de obicei, în sala de clasă. Peter lipsea, dar nu din cauza evenimentelor din ajun, ci pentru că se tăiase la picior. Vremea deveni instabilă, norii acoperiră soarele. Din cauza luminii schimbătoare, Lettie își trase scaunul lângă fereastră ca să vadă mai bine. Le citea din „Marile descoperiri". Ranny ședea la picioarele ei, rezemat de scaun și-i ținea mâna. Lionel stătea pe spate, cu mâinile sub ceafă, și privea plafonul.

La un sfârșit de capitol, Lettie închise cartea și se uită la ceas.

– E aproape amiază, destul pentru astăzi.

Lionel o rugă:

– Încă un capitol, te rog!

– Dacă nu ți-a fost destul, ai exercițiile de matematică...

– Mama Tass ne cheamă la masă – zvâcni băiatul cu energie și fugi.

Lettie îi lăsă să plece. Nu-l învinuia că n-avea chef de lucru. Era o zi moleșitoare. Își lăsă capul pe spetează scaunului și se uită în jos la Ranny.

Îi întâlni privirea. Așa făcea mereu, dar acum simțea în ea ceva tulburător. Albastrul intens al ochilor o subjugă pentru o clipă. Lumina puternică de la fereastră îi dădea strălucire întregului chip.

Examinându-l mai bine, observă că irisul nu era de culoarea pe care o știa. Un amestec de albastru, verde, maro, în jur cu străluciri cenușii. Ochii-i păreau albaștri numai din cauza cămășii. Ce ciudat, nu observase până acum! O fi rămas cu prima impresie, de atunci nu-l privise cu atenție.

Culoarea asta nu-i frecventă. Deloc.

– Miss Lettie, te măriți cu mine?

Fata tresări.

– Ce-ai spus?

– Am spus că...

– Iartă-mă, Ranny! Am înțeles, dar sunt puțin... puțin surprinsă. Aș vrea să știu de ce ai spus-o?

Fata simțea că n-avea importanță ce-i va răspunde, ci voia să câștige timp pentru gândire.

– Pentru că aș dori să fii nevasta mea.

– De ce? Deoarece colonelul vrea s-o ia pe Sally Anne?

– Nu.

Cuvântul suna greu. Bărbatul își plecă ochii, ca și când era jignit.

Fata îl întrebă fin:

– Atunci de ce?

Bărbatul își ridică privirea cea adevărată; la tâmplă îi pulsa tare o venă.

– Vreau să am grijă de dumneata! Vreau să trăiesc cu dumneata, vreau să-mi petrec toată viața cu dumneata.

Lettie simți un nod în gât. Pentru câteva secunde crezu că va răspunde „da". Era atât de drăguț, atât de captivant de frumos în neputința lui. Bunătatea lui, forța aceea deosebită, în afară de cea fizică. Ar fi ușor să accepte, să-l îngrijească, să-l învețe arta dragostei și să-l lase s-o iubească. Ar avea copii foarte frumoși. Doamne, la ce se gândește?!

Ransom îi analiză chipul, ochii umezi, tremurul buzelor și simți că i se rupe sufletul. Văzu cum roșește și spera la un răspuns afirmativ la întrebarea atât de intens frământată de multe zile, de la noaptea petrecută pe bac. Dar expresia feței se schimbă, ochii i se întunecară. El îi strânse mâna.

– Nu mă privi așa – spuse răgușit.

Lettie oftă și zâmbi nesigur:

– Oh, Ranny!

O ajută.

– Nu ai nici o obligație. E în regulă.

– Mi-ar place, te asigur, mi-ar place, dar n-o pot face – își întinse mâna și-i mângâie părul moale.

– Trebuia să te însori demult, înainte de război, când fetele se băteau pentru dumneata.

Ședea în continuare imobil. Nu-l mai atinsese de mult fata, de foarte multă vreme.

– Nu mi-a trebuit nici una.

– Nici de mine n-ai nevoie. Nu-i corect.

– De ce?

– Nu sunt potrivită pentru dumneata – spuse cu amărăciune.

Ransom văzu ce-i făcuse și se necăjea tot mai mult. Ar fi vrut să-i explice, s-o elibereze de durere, să-și asume tot, avea această obligație. Dar creierul îi era gol, știa un singur lucru.

– Sunt îndrăgostit de dumneata.

Lettie avea ochii umezi, lacrimile îi tremurau pe gene.

– Oh, Ranny! Interesant, cred că, într-un anume fel, și eu sunt îndrăgostită de dumneata.

– Îți ofer numele meu!

Cel mai prețios lucru pe care-l poate oferi un bărbat. Ieri, poate, îl accepta, căci o săptămână întreagă fu chinuită de gândul că poartă sub inimă copilul lui Spin. Astăzi știa că nu-i așa. Așa își explica tulburarea și sensibilitatea, dar nu aveau nimic comun cu Ranny. Se forță să zâmbească.

– N-o pot face. Nu i-ar place nici mătușii dumitale. S-ar spune c-o fac pentru Splendora.

– Splendora poate fi a dumitale.

Ce încăpățânat! Lettie recurse la un alt procedeu și vocea îi deveni jignitoare.

– Crezi că m-aș mărita pentru bani?

– Nu mă interesează pentru ce.

– N-o pot face.

– Da´ mă iubești puțin. Poate mă vei iubi mai mult.

Se exprima cu ușurință, nu-l interesau răspunsurile fetei. Acceptase răspunsul, deși nu la asta se aștepta. Trăise cu o vagă speranță până dimineața când îi văzu ochii încercănați și-și

dădu seama că necesitatea trecuse. Acum voia doar să audă cum va răspunde la implorările lui, ca să-și facă o părere despre ea, despre sentimentele ei. Își adună bruma de voință, pentru că-i venea s-o smulgă din scaun și s-o târască lângă el, pe jos. Îi trecu prin minte o frântură de poezie, nu știa de unde.

„Oh, când vei mai bate, vântule
Dinspre apus, ca să vină ploaia?"

– Poate te-aș iubi mai târziu, dar nu contează.

– Pentru mine contează.

„Dă, Doamne, să-mi leagăn în brațe iubirea
Și-n patul meu din nou s-o odihnesc."

Sigur fata nu se culcase niciodată în patul lui. Oare se va întâmpla vreodată?

– Te rog – îl imploră Lettie – nu continua!

Bărbatul o privi fără un cuvânt. Ceea ce era plăcut pentru el, pentru ea era un chin. Și-ar fi putut da seama mai repede. Dădu din cap nesigur.

– Bine. Nu mai spun nimic.

Deveni pe neașteptate îngăduitor și Lettie era plină de gratitudine. Răspunzând inspirației se aplecă și-l sărută pe frunte. Sânii îi atinseră umerii, iar genunchii pieptul. Această atingere, oricât de scurtă fu, trezi în ea dorința. Se îndreptă ca arsă. Se uită la el și zări în ochii lui o oază de pace și de apărare.

Se auziră niște pași în fața ușii.

– Ia te uite, domnișoara profesoară – spuse Martin Eden – dacă ții astfel de lecții, vin și eu.

Capitolul 13

„Ferește-te de căldură, fetiță dulce, nu priiește sănătății și ăsta este un lucru știut, clima slăbește principiile morale."

Lettie lăsă scrisoarea mamei sale pe masă și-și masă fruntea cu buricul degetelor. Scrisorile de acasă conțineau în ultima vreme tot felul de observații imposibile. În ochii familiei ei, Louisiana era un stat locuit de oameni răi, impulsivi, care meritau să fie călcați în picioare pentru păcatele săvârșite împotriva omenirii. Ea nu-i vedea așa pe Ranny, pe Samuel Tyler și pe nici un bărbat întâlnit pe străzile Natchitoches-ului. I se părea ridicol. Oameni cu un stil de viață fixat prin rădăcini în feudalism. Nu era vina lor că societățile industriale mari, ca Anglia și Noua Anglie, nu mai puteau stoarce prin ei ceea ce scontau și de aceea îi numeau exploatatori veroși. Nici un om normal n-ar nega adevărul acestei afirmații, așa cum nimeni n-ar pretinde celor care au investit milioane în instituția sclaviei s-o lichideze de la o zi la alta. Fără îndoială războiul fusese o tragedie, dar ceea ce se întâmpla acum era groaznic. Fata vedea atât de clar lucrurile, încât nu-i venea să creadă că putuse fi altfel. Și asta demonstra cât se schimbase, gândi ea.

Știa bine că ăsta-i adevărul. Ce-i scrisese mamă-sa în legătură cu căldura susținuse și ea odinioară. Acum însă nici vorbă. În timpul ședeării ei nu observase nici o manifestație de libertinaj. Eventual căldura îi apropie pe oameni, acceptă riscul mai ușor, dar orice fac, pornește din uman, și asta nu are nici un fel de legătură cu vremea. Știe sigur.

Oricum, ar trebui să se întoarcă la Boston. Nu înaintase deloc în găsirea ucigașului lui Henry. Totul i se părea de prisos, tot ce voise să facă și cu ce o sâcâiau soră-sa și cumnatul, anume să-l îndemne pe șerif la o urmărire de mai mare amploare. Ce-ar trebui să facă nu știa. Nici nu mai încerca de la noaptea petrecută pe bac. Se simțea utilă numai la școală și se gândea uneori dacă altcineva ar lucra cu mai multă răbdare și înțelegere decât ea.

Împinse scrisoarea la o parte și se lăsă pe spetează scaunului. În ultimele două săptămâni primise scrisori de la mamă-sa, de la soră-sa, de la cei doi verișori, numai scrisoarea promisă de Johnny nu venise. Tușa Em nu vedea nici un motiv de îngrijorare, sigur era ocupat cu stabilirea domiciliului, cu găsirea unei slujbe ca să poată trimite după maică-sa. Îi va scrie cu siguranță, după ce-și va rezolva treburile, o liniști femeia. Totuși era apăsătoare această mare tăcere. O obseda cât de repede se întorsese Spin după ce-l dusese pe Johnny și cât de repede se schimbase de haine. Nu putea uita pericolele care-l amenințau pe Johnny până la graniță. Nu că n-ar fi avut încredere în Spin, dar era neliniștită. Vedea că tușa Em simțea la fel, în ciuda aparenței afișate.

Femeia scăpase de septicemia provocată de ciupitura cocoșului. Rana i se vedea urâtă, vânătă pe braț, dar se vindeca frumos. Trebăluia fără odihnă: punea compoturi de mure și prune aduse de copii cu găleata, ori făcea din fructe marmeladă și sirop. Orășenii veneau după unt proaspăt bătut, după ouă și friscă. Femeia susținea sus și tare că Ranny și Lionel consumau tot la adevăratele ospețe de dimineață. O spunea fără supărare, cu o expresie luminoasă când îi vedea mâncând.

Mâncarea, gătitul, stabilirea meniurilor erau treaba zilnică a tușii Em, așa că nimeni nu se miră când declară că 7 Iulie va fi sărbătorit cu pește fript. Lettie era surprinsă de sărbătorirea acestei zile, dar tușa Em o lumină că și străbunii sudiștilor au luptat pentru libertate împotriva englezilor și că nordiștii nu-și puteau însuși Ziua Independenței.

Porniră dimineața devreme pe malul fluviului, când soarele abia se ridica la orizont, pe răcoare și timp plăcut. Trezirea la ora aceea matinală nu-i plăcu lui Lettie, dar când află că fiecare trebuia să-și prindă peștele sărbătoresc, îi zbură somnul din ochi.

În afară de locuitorii Splendorei – de care țineau mama Tass și Lionel – mai erau familia Tyler de la Elm Grove, Martin Eden, ca partener al lui Sally Anne, câțiva ofițeri, colonelul și preceptorul O´Connor.

Lettie îl compătimea pe irlandez. Nimeni nu-i agrea societatea și nimeni nu-l invita, dar apăru, iacă așa, la ora pornirii. Un om sensibil n-ar fi venit, dar Splendora era unul din puținele locuri unde îi era suportată prezența, de aceea se vâra fără complexe, nescăpând nici o ocazie.

Oferea o priveliște deplorabilă trecând de la un grup la altul, făcând observații și ici și colo, fără să poată participa la discuții. Tyler îl detesta vizibil, cum ajungea în apropierea lui, pleca rapid. Sally Anne își trăgea fusta ca și când se temea să nu i-o murdărească, iar militarii îl înțepau cu vorba. Ranny se duse la el, îi zâmbi și îi dădu o undiță în întregime echipată. O´Connor îl privi recunoscător, mormăind ceva mulțumiri pe sub mustață.

Fluviul Roșu își primise numele de la culoare. Inundațiile de iarnă și de primăvară spălau pământul bogat în conținut de fier din dealurile și movilele nordice și-l cărau până aici. Vara se vedea mai puțin, numai o nuanță roșiatică.

Nu era ușor să pescuiești în Fluviul Roșu. Înaintau în sus pe firul apei. Trecură de Grand Ecore și de stâncile înalte, de unde se aruncau în apă indiencele decepționate. Nu era un motiv să nu se oprească aici, dar se ajungea foarte greu la apă. În cele din urmă se opriră într-un loc cu apă mică și cu bancuri de nisip, de unde se putea pescui bine. Malurile erau mărginite de sălcii, arbori de cauciuc și arbuști de corn, ale căror crengi se aplecau deasupra apei, oferind umbre plăcute, dar locuri incomode pentru scoaterea undițelor.

Numai mama lui Sally Anne nu voia să pescuiască. Așeză un pled pe jos pentru cei doi nepoți, care abia știau să se târască, și se așeză lângă ei, hâșâind insectele cu o creangă cu frunze. Ceilalți se răspândiră pe mal, căutând locuri cu trunchiuri de copaci, înfundături unde se ascundeau peștii cu plăcere. Cele mai bune erau aproape inaccesibile din cauză copacilor și a bancurilor de nisip abrupte.

Peter și Lionel se așezară cu un borcan de viermișori lângă o creangă în furcă și priveau în jur încântați. Sâsâiau la toți trecătorii să nu sperie „uriașul monstru".

Tușa Em și mama Tass – pescărițele veterane ale fluviului – își aduseseră găleți de lemn drept scaune, pe care ședeau cu multă seriozitate. Samuel Tyler porni pe fluviu în jos mormăind.

Militarii care purtau numai câte un articol din uniformă – combinat cu diferite haine civile – aduseră pentru această ocazie o barcă și-i dădură drumul la apă. Urcară patru în ea și aruncau undițele cu mult sârg, agățându-le în pălării și vestoane, distrându-se de minune.

Lettie, Ranny, Martin, O´Connor și Sally Anne se instalară pe rădăcinile uriașe ale unui copac cu crengi în apă. Ranny o învățâ pe Lettie să pună momeala în undiță, înfigând viermișorul fără milă pe micuța lance. Undița fetei fusese tăiată la Splendora din pădurea de bambus din spatele fierăriei și înzestrată cu sfoară neagră. La o jumătate de metru de la cârlig se legăna o plută sferică, adusă de colonelul Ward, contribuția armatei la excursie, împreună cu barca, lămâile și o față de masă cauciucată pe care se va servi prânzul. Lettie nu prea știa ce să facă, de aceea îl imita pe Ranny, făcând vânt undiței ușor în spate, apoi aruncând-o înainte.

Soarele se ridica tot mai sus pe cer și se făcu foarte cald. Muștele bâzâiau în jurul lor. Zâzâitul țânțarilor era enervant, dar mai enervant când nu se auzea, însemnând că-și găsiseră un loc pe plac acești mici vampiri și se ospătau pe una din victime.

Din când în când se auzea câte un strigăt, semn că i se scufundase cuiva plutitorul sau reușise să prindă un pește. Sally Anne scoase un nisetru de o jumătate de metru, de mai multe kilograme. Din păcate, nu valora nici cât momeala, pentru că era de nemâncat din cauza milioanelor de oscioare. Martin și Ward erau gata să se certe, amândoi voiau să scoată peștele fetei din undiță. În final, se bucură de această onoare Martin, cu voia colonelului, care analiză mai bine ființa primitivă cu dinți de fierăstrău, zbătându-se și răsucindu-se pe după șnur, și renunță, oferindu-i șansa celuilalt. Acesta se încălzi bine și transpiră până reuși să elibereze undița. Între timp peștele muri și-l aruncă în tufișurile din spatele lui.

După câtăva vreme se auzi de acolo un țipăt și un grohăit puternic.

Lettie se întoarse și ochii larg deschiși se uită la Ranny.

– Ce-a fost asta?

– Nu nisetrul – răspunse bărbatul, fără să-și ridice privirea de la plutitor.

– Atunci, ce?

– Porci.

– Porci?

– Fac curățenie. Le place peștele ca orice altceva.

– Pfui!

Ranny dădu din umeri și zâmbi.

– E mai bine decât să putrezească și să miroasă săptămâni întregi.

E adevărat. În căldura asta orice se strică în câteva ore.

Porcii se retraseră și se făcu iar liniște. Ranny prinse un pește solar – bogat colorat, roșu, albastru, cenușiu. Lettie își scoase undița și privi viermișorul care atârna în cârlig. Ranny mai prinse un pește.

Lettie se uită la el bosumflată.

– Cum se poate că dumneata prinzi pește și eu nu?

– Ai sugrumat viermișorul.

Suna sinistru, doar lui îi era totuna.

– Și-atunci?

– Pune altul.

– După mine, ăsta n-are nimic.

– Da´ dumneata nu ești pește – spuse serios – și nu poți ști că viermele trebuie să se miște.

Fata făcu o grimasă.

– Asta-i tortură.

– Așa-i viața. N-ai mai pescuit?

– Nu – răspunse fata cu voce defensivă.

Bărbatul râse încetișor.

– De ce n-ai spus? Pune pe ea alt viermișor!

Lettie îl scoase pe cel mort cu scârbă, apoi puse pe cârlig unul mai zburdalnic. Ținându-l între degete, se uită cu o expresie plină de durere spre profesorul ei.

– Și-acum?

– Arunc-o în apă!

– Bine – fata mișcă șnurul și-o aruncă.

– Aereaz-o uneori și mișcă undița în cerc.

Fata îi urmă indicațiile, dar n-o ajutară. Mai târziu se mută mai sus, lângă Martin și O´Connor. Nici perceptorul nu avea mai mult noroc, schimba a treia oară viermișorul.

Se auzi strigătul victorios al tușii Em și Lettie văzu cum scoate un pește argintiu și mustăcios.

– Somn – răspunse femeia cuiva din spatele ei. Ședea pe găleata de lemn, cu fusta ridicată până la genunchi. Sub fustă îmbrăcase un pantalon bărbătesc, pe cap avea o pălărie bărbătească, pentru a se apăra de soare. Îmbrăcăminte practică și comodă.

Lettie purta fusta, bluza și pantofii cei mai vechi, dar față de ceilalți se simțea elegantă. Sally Anne avea o rochie care abia îi acoperea gleznele.

Lettie se uită în jur, pe furiș, și când n-o văzu nimeni, își suflecă mânecile bluzei până la cot și-și deschise câțiva nasturi. Își scoase pantofii, mototoli ciorapii și-i puse în buzunar, apoi se încălță iar.

Soarele se răsfrângea în valurile fluviului în milioane de oglinjoare. Uneori se formau vârtejuri, pe apă pluteau scoarțe de copaci și frunze. O libelulă albastru-verzuie se așeză pe undița lui Lettie. Un cocor uriaș zbura deasupra fluviului, liniștit, cu fâlfâiri de aripi maiestuoase, iar pe copacii din jur, păsările se întreceau în ciripit. Câtă pace și ce plăcut era aici, n-avea nici o treabă, doar să privească un dop de plută pe apă!

Plutitorul! Dispăruse. Prinse bățul și-l trase. Șnurul se întinse, apoi, cum peștele scăpă din cârlig, se ridică în sus, tot mai sus și se agăță de crengile copacului din stânga ei. În zadar îl trăgea, nu cădea.

Lettie auzise de astfel de întâmplări la pescuit, dar aici nu pățise nimeni așa, nici măcar Peter. Roșise de nervi și de rușine, trase bâta, dar degeaba. Creanga copacului se legăna în sus și în jos, iar undița nu se elibera nicicum. Frunze și bucăți de scoarță căzeau pe O´Connor. Perceptorul se utiă în sus și abia își stăpâni râsul.

– Miss Mason, pescuim pești, nu păsări.

Lettie îl privi pe Ranny peste umăr, dar acesta tocmai scotea undița din gura unui pește. Nici un ajutor. Se întoarse și trase cât putu de tare cu amândouă mâinile.

Creanga se aplecă aproape până la pământ și undița se eliberă. Căzeau frunze pretutindeni și de pe o creangă mai depărtată căzu ceva lung, gros și încolăcit pe umărul lui O´Connor, îi alunecă pe piept și se lovi cu zgomot de pământ. Perceptorul strigă speriat:

– Șarpe!

O´Connor înjură și, cum sări în spate, scăpă undița. Șarpele își reveni repede și se târî în apă. O´Connor împietri.

Primejdia trecuse, dar Lettie era gata să sară dacă șarpele

pornea spre ea. Se uita la O´Connor, speriat de moarte, și-și aduse aminte de tărâtoarea ce se salvase și fără să vrea izbucni într-un râs pe care abia putu să și-l ascundă cu mâinile.

Obrazul palid al lui O´Connor deveni roșu de furie, în timp ce mergea spre fată.

– Ce dracu´ faci dumneata?

– Nu te supăra, n-aveam de unde ști că este acolo – spuse Lettie cu părere de rău.

– Era un șarpe veninos. Cunosc specia asta, puteam muri dacă mă mușca.

O´Connor era deja în fața lui Lettie. Ochii în scăpărau scânteii, de pe frunte i se rostogoleau picături mari de sudoare rece. O prinse pe fată de brat și Lettie îi simți tremurul.

În clipa aceea apăru Ranny. Îl înșfăcă pe O´Connor de încheietură, îi smulse mâna de pe brațul fetei și-l îmbrânci.

Sosi și Martin.

– Să te ia dracu´ O´Connor, e o întâmplare, ce vrei?

O´Connor se uită la el și mormăi:

– Nu suport șerpii.

– Nici eu, dacă am ajuns până aici – spuse aspru Martin.

– Cu asta vrei să zici că...

– Am întărit o realitate. Nimic mai mult.

În ciuda cuvintelor, ochii lui Martin se îngustară în timp ce vorbea și se vedea că nu va da înapoi în fața provocării, dacă se va pune această problemă.

– Vă rog, îmi pare foarte rău – încercă Lettie să îmbuneze situația.

O´Connor își mută privirea de la Martin la Lettie.

– Văd că-ți place, Miss Mason, societatea asta ticăloasă. Nu de mult ai fost văzută în compania unui bărbat care semăna leit cu nobilul nostru Robin Hood, cu Spin.

Lettie nu mai avea aer, iar cei doi bărbați îl fixară pe perceptor.

– Cine a spus? – întrebă Martin.

– Am auzit. Da-i destul de interesant, nu-i așa?

Martin o privi iute pe Lettie și din nou pe O´Connor.

– Doamne, omule! Spin l-a omorât pe fratele domnișoarei. Dacă mai spui ceva o jignești foarte tare.

– Vrei să mă sperii?

– Ai văzut-o dumneata pe Miss Mason cu Spin?

– Firește că nu – răspunse rapid.

– Atunci de ce ești speriat? Ar fi mai bine să renunți azi la pescuit. Miss Lettie nu-ți suportă prezența.

Concedierea fu unanimă.

Obrazul lui O´Connor se încordă:

– Oricum, mi-a trecut cheful.

Ranny se apropie amenințător de perceptor. O´Connor se dădu repede în spate când îi văzu expresia. Îi privi pe toți trei și gura i se lăsă în jos grețos.

– Asta n-am s-o uit!

Mâinile lui Martin se strânseră în pumni.

– Sper din tot sufletul.

O´Connor se îndreptă spre trăsură. Când dispăru printre copaci, Lettie se întoarse la Martin.

Însă înainte de-a spune ceva, bărbatul zise:

– Scuzele mele pentru cuvintele cam vulgare.

– Te scuz, fii sigur, și-ți mulțumesc că m-ai apărat.

– Mi-a făcut plăcere, dar Ranny a sosit primul.

– Da – zâmbi Lettie, voi să-i mulțumească și lui, dar acesta era deja cu spatele, îndreptându-se spre locul lui.

Incidentul nu făcu vâlvă. Ceilalți nu observară nimic, decât plecarea fulger a lui O´Connor. Martin le-a explicat că-i era foarte cald și de asta plecase acasă. Nu-i părea rău nimănui. Cârligul lui Lettie se îndreptase de tot când trase undița din copac și-i căzuse viermișorul. Stătea singură, dezorientată, apoi cu o mișcare pe care o văzuse la tușa Em, îl fixă între dinți și-l îndreptă. Îi reușise destul de bine. Puse pe el un viermișor proaspăt și aruncă undița în apă.

Operațiunile pescuitului nu reușeau să-i rețină atenția de la chestiunea survenită. Fusese văzută cu Spin. Deși perceptorul nu o spuse cu certitudine, totuși sădise umbra bănuielii. Oamenii o vor bârfi în oraș. Ce prostie a fost crezând că puteau călări prin Natchitoches – oricât de târziu – fără să fie recunoscuți. Încercase să-l convingă pe Spin să n-o însoțească, dar era îngrijorat de securitatea ei.

Ar trebui să plece acasă, în Nord. Frământarea îi fu întreruptă de dispariția plutitorului. Îl lăsă puțin, când văzu că peștele se îndrepta spre un trunchi de copac, făcu un pas lateral, alunecă pe frunze, își aminti de șarpele care dispăruse în apă; speriată, trase mai energic bățul și, pierzându-și echilibrul, căzu în fluviu.

Noroc că apa ajungea până la genunchi. Mai dădu din brațe dar picioarele i se afundară în nămolul moale al albiei, nici n-ar fi putut cădea. Se întoarse cu precauție și-și ridică fusta udă până la jumătatea pulpelor și încercă să iasă la mal. Pantofii îi alunecară din picioare, ieși din ei și, echilibrându-se, îi căută pipăind.

– Pot să te ajut? – întreabă încet, Ranny.

Stătea în genunchi pe țărm, prinzându-se cu o mână de un trunchi de copac și întinzând-o pe cealaltă către fată.

– Niciodată n-am să fiu pescar – declară Lettie hotărâtă.

Îi întinse mâna, dar Ranny arăta în spatele ei spre apă.

– O să-ți pierzi bățul.

Peștele se zbătea încă în undiță, trăgând-o spre mijlocul fluviului. Lettie păși după ea, udându-se până la talie. Ridică bățul și strigă fericită când văzu un pește solar la capătul șnurului. Îl scoase din apă, reveni și-i zâmbi lui Ranny.

– Uite! Am prins unu'!

Fața îi era plină de noroi, părul burzuluit îi atârna pe umeri, dar radia de fericire și era minunată. Inima lui Ransom se strânse și simți o imensă durere. Mai înainte, când fata îi mulțumise

lui Martin, îl apucase așa o gelozie c-ar fi fost capabil să-și arunce prietenul în apă. De când o cunoaște nu se mai putea stăpâni. Știa, trebuia să facă ceva, dar nu știa ce anume.

– Da, chiar ai prins unul – spuse stăpânindu-se cu greu, dar îi venea să plângă când văzu zâmbetul ofilit al fetei.

Peștii prinși au fost curățați și pregătiți pe malul fluviului. Mama Tass făcu focul și așteptă să se facă jar. Agăță deasupra lui un ceaun mare, cu puțină grăsime, care se încălzi repede.

Pregătiră mai întâi „hush puppies" din mălai crud, ceapă tocată mărunt și din porumb crud. Făcură găluște din aluat și le prăjiră bine ca pesmetul, cu grijă să rămână fragede pe dinăuntru. Tăvăliră peștele în făină de mălai și-l fripseră. La urmă adăugară în ceaun cartofii tăiați.

În timp ce se pregătea ultimul fel, sosi și familia Voisin – mama, tata, Marie și prietena ei, Angelique. Aduseră doi pepeni de mărimea unui butoi de bere și bețe de crichet. Coaja pepenilor era de un verde închis, aproape negru. I-ar fi primit cu plăcere și fără, doar aveau mâncare suficientă. Puseră pepenii într-un vas cu apă și-i lăsară în fluviu la răcit.

În fine, terminară tot. Întinseră fața de masă la umbra unui stejar uriaș, pe ea mâncarea, farfuriile și tacâmurile. Puseră scaune în jur, ca să stea comod și să se păzească de furnici. Sally Anne și Lettie turnau limonadă în pahare, pe care Peter și Lionel le împărțeau. Dădură din mână în mână o farfurie cu castraveți acri, roșii și ceapă roșie, să servească fiecare după plac.

Fumul, aromele, mișcarea matinală își făcură efectul. Mâncau cu farfuriile pe genunchi. Nu prea foloseau tacâmuri, deoarece oasele peștelui nu le puteau scoate decât cu mâna. De aceea își ștergeau des degetele unse, în timp ce nu pridideau s-o laude pe mama Tass. Militarii galanți declarară că nu credeau să existe o mâncare atât de delicioasă.

Dispăru ultimul pește și ultima roșie de pe fața de masă. Serviră ca desert prăjituri cu ceai, dar numai câțiva gustară din ele.

De comun acord votară să mănânce pepenii peste două sau trei ore. Nu aveau nici o grabă, era destulă vreme până la înserare.

Frecară vasele cu nisip și le clătiră în fluviu, apoi le împachetară. Cele două femei vârstnice o luară pe potecă să se plimbe, ducându-i cu ele pe cei doi micuți. Sally Anne, soră-sa Marie, Angelique, colonelul, Martin și locotenentul din Maine pregătiră terenul pentru crichet, curățindu-l de crengi și de frunze. Ceilalți se întinseră pe pături și se plângeau că mâncaseră prea mult. Apoi adormiră.

Era greu să rămâi treaz după așa masă bogată, pe așa căldură. La umbră era plăcut, adia vântul, mișca frunzele, iar soarele străbătea în dungi înguste printre crengi. Lettie ședea pe o pătură și își rezemă spatele de un trunchi de copac. Îi privea pe sub gene pe ceilalți, îi era lene să se așeze mai comod.

Ranny era culcat în apropiere, cu mâinile sub cap, Peter și Lionel, lângă el, în aceeași poziție. Lettie zâmbi la vederea băieților.

Privirea i se întoarse la Ranny. Oare doarme? Nu putea stabili. Avea ochii închiși, pieptul îi sălta în mod uniform, dar asta nu însemna nimic, căci de multe ori – pe verandă-își deschidea ochii și-i zâmbea. Mai nou nu-l durea capul, sigur dormea mai bine.

O palmă de soare cădea pe bărbia bărbatului. Pe pielea bine bronzată se vedea că nu-i bărbierit. Perii din barbă erau mai închiși la culoare decât părul, aproape castanii. Ce interesant, bărbații aveau deseori barba de altă culoare decât mustața, mai mult chiar, se deosebea uneori și de culoarea părului.

Lettie își aduse aminte brusc de noaptea petrecută pe bac și de barba falsă a lui Spin. Atunci nu știa de ce nu și-o leapădă, dar nici acum n-avea explicație. Nu avea nici un argument. Ce-i drept - nu prea recunoștea-ea fusese lașă. În adâncul sufletului îi era teamă să afle cine era el în realitate și să trăiască momentul recunoașterii.

Își aminti de mustață.

Cei mai mulți dintre cei prezenți aveau mustăți, aproape toți castanii. A lui Martin Eden bătea în roșcat, abia acum observase.

Sigur, Spin deghizat în femeie bătrână și în preot nu purta mustață, dar putuse să-i crească de atunci. Poate și acum are mustață falsă și așteaptă să-i crească. Ori nici nu avusese niciodată. Atunci trebuia să caute un individ fără mustață sau cu una falsă?

O cuprinse somnul, gândurile i se încurcau. O mustață falsă în plină zi ar fi prea primejdioasă. Dar oare toată lumea gândește la fel? Și dacă face tocmai invers? De la el te poți aștepta. Îndrăzneț, deștept, curajos.

Doamne, și ce curajos! Nu. N-are voie să se gândească la asta și nici n-o va face.

Îi trecu somnul.

Se ridică și se strecură încet pe lângă cei ce dormeau. Atenția îi fu atrasă de valurile sclipitoare ale fluviului și, cu mâinile la spate, porni cu pași legănați spre țărm. Fusta i se usca repede de căldură, acum era atât de țeapănă și de șifonată, parcă era proaspăt apretată. Cum se apropie de apă, își ridică privirea și văzu barca trasă la mal. Porni într-acolo.

O barcă grea de chiparos, dar ușor de condus pe apă. Pe fundul ei se vedeau două vâsle, una pentru dirijat și una scurtă. N-ar fi putut s-o conducă singură, nici nu încercă. Își puse pantofii plini de noroi pe marginea ei și începu s-o legene visătoare.

– Urcă! – spuse Martin Eden din spatele ei. – Eu voi fi vâslașul.

Fata se întoarse și zâmbi.

– Chiar?

– Plăcerea e de partea mea – spuse bărbatul, făcând o plecăciune.

Este un adevărat domn din Sud, mereu serviabil, gândi Lettie. Își dădu seama că politețea și răspunsurile cochete sunt ca jocul dintre un bărbat și o femeie, cu cât o femeie este mai recunoscătoare cu atât este mai politicos bărbatul, dar strălucirea ochilor - în timpul jocului străbun - nu este decât în parte parodie.

Se sui în barcă și se așeză pe o grindă transversală. Martin o împinse de la mal și când alunecă în apă, sări și el.

Legănarea bărcii îi evoca un alt vehicul de apă, un alt timp și un alt bărbat. Sau poate același? Se vede că Martin nu observă schimbările bruște ale expresiei ei, îi zâmbi larg și, luând vâsla în mână, vâsli contra curentului.

– Știi cât de mult te-ai schimbat de când ești aici?

– Serios? – Lettie se forța să fie destinsă, în timp ce brăzda apa cu degetele.

– Nu mai ești distantă și nici atât de rușinoasă.

– Vai de mine – râse fata – și asta-i bine?

– Vezi? Chiar asta spuneam. Nu de mult la o astfel de declarație te-ai fi ofensat și ai fi răspuns glacial: Într-adevăr?

– Cred că ai dreptate, și cunosc răspunsul la propria-mi întrebare.

– Nu, nu. Așa-i prea deprimant. Un bărbat trebuie încurajat.

– Da? De ce?

Soarele dogora, apa strălucea. Lettie abia vedea de atâta lumină. Se temea că-i va arde nasul și că va fi plină de pistrui. N-o interesa în mod deosebit, dar n-ar fi vrut să facă insolație.

Renunțând la tachinări, Martin spuse serios:

– Trebuia să-ți aduci o pălărie sau o umbrelă.

– Acum știu și eu.

– Sub copacul acela este puțină umbră. Tragem acolo.

Rădăcinile copacului ajungeau în apă, iar crengile se aplecau deasupra ei ca un cort. Martin trase și lunecară în umbră.

Lettie spuse râzând:

– Atenție la șarpe!

– Și la păianjeni – adăugă Martin, frânând barca cu vâsla. Aceasta se lovi de rădăcini și se legăna pe apă.

Și-aici era cald, apa lucea, dar nu simțea că i se aprinde capul. Când se potoli puțin, spuse:

– Văd că i-ai predat terenul colonelului, o curtează din nou pe Sally Anne.

– Ward a forțat puțin nota la licitație. Trebuia să știe că nu va reuși cu procedeul acela.

– Nu ești îngrijorat? Văd că-i intră din nou în grațiile lui Sally Anne.

– Din partea mea, liniștit.

– Nu-ți pare rău?

Bărbatul nu se trădă.

– Ar fi indiscret din partea mea să răspund la această întrebare. Un domn nu vorbește niciodată cu o doamnă despre alta.

– Cine ți-a spus-o? Mama dumitale?

– O prietenă – răspunse Martin și râse sec.

– Pe Sally Anne, de fapt, o cunoști de-o viață, eu sunt total străină și expusă.

– Mă îndoiesc. Povestește-mi despre cavalcada cu Spin.

– N-am ce povesti – protestă Lettie – este o eroare stupidă.

– Da? Atunci de ce-ai roșit?

– Nu mă interesează acuza adusă de O´Connor, de altfel mi-e foarte cald.

– Uiți că te-am văzut sărutându-l pe Ranny. Nu-mi amintesc ca pe mine să mă fi sărutat vreodată profesoara mea, nici când eram copil mic. Și Ranny nu-i un băiețel, în ciuda handicapului.

– Aceea... aceea mi-a venit așa. Uneori este foarte drăguț.

Lăsă vâsla și se apropie de fată. Îngenunche în mijlocul bărcii, îi prinse mâna și o trase spre el.

Ar fi putut protesta sau ar fi putut spune ceva jignitor, glacial, ca să-l blocheze. În loc să facă așa, își fixă ochii pe mustața lui Martin. Bărbatul se apropia din ce în ce mai mult, îi strălucea victoria în ochi.

Mustața era adevărată, fără nici o îndoială. Fiecare fir de păr crescuse din piele. Bine îngrijită, cu vârfurile răsucite. Îi atinse buzele cu gura.

Lettie își ridică mâinile și le propti pe pieptul lui și-l împinse. Pierzându-și echilibrul, acesta se clătină și căzu cu zgomot în

apă. Barca se legăna puternic și valurile făceau cercuri în jur. Capul bărbatului apăru din apă, scuipând nervos apa.

– De ce-ai făcut-o? – țipă după fată, pentru că barca fu luată de curent.

– Întreabă-ți prietena!

– N-ar ști să-mi povestească despre dumneata!

O considera ca jignire.

– S-ar putea, dar nici dumneata nu ești domn!

Bărbatul începu să înoate. Lettie ar fi murit mai degrabă decât să-l ia în barcă. Înoată el la mal și fără ajutor. Luă vâsla și o lăsă în apă. De supărare îi spori puterea și luă direcția spre copacul uriaș. Ranny era la mal, o aștepta.

Mai vâsli o dată și barca alunecă pe țărmul nisipos. Ranny o întâmpină și o trase mai sus. Puse mâna pe talia fetei fără un cuvânt ca s-o ajute.

Lettie îl privi curioasă.

– Mulțumesc – spuse ea.

Ranny se uită în jos la ea, ochii îi sclipeau și cu mâinile în șold, zise:

– Explică-mi mie ceva! Dumneata te săruți cu toți bărbații?

– Doamne Dumnezeule, da´ de unde! – strigă cu una din expresiile simpatice ale tușii Em. – Numai cu cei frumoși.

Își prinse fusta și o ridică, apoi plecă. Ransom o urmări cu privirea și știa că primise ce merita. Își folosise rolul ca să-i spună ce gândea. N-o va mai face.

Împinse barca și vâsli spre locul în care Martin dădea din mâini.

Capitolul 14

Tânărul și țanțoșul cocoș era deranjat, în mod sigur, de ceva, pentru că începu să cânte și o făcu ore încheiate, în cele din urmă cârâi atât de răgușit, încât abia mai putu să scoată un sunet. N-ar fi fost nici un necaz, dacă nu-și alegea postul de pază în magnolia de sub fereastra lui Lettie.

Fata se chinui să adoarmă destul de greu în primele două nopți, dar a treia stătu trează și se gândea cum putea dormi tușa Em în gălăgia asta. Peste două ore simți că nu mai suportă.

Se ridică din pat, își îmbrăcă halatul, își trase părul cu nerăbdare de sub el și-și legă cordonul în talie. Încălță papucii și ieși din cameră. Nu se străduia să umble în liniște, căci, dacă ai casei dormeau în așa larmă, pașii ei în mod sigur nu-i vor trezi.

Trecu totuși cu precauție prin camera de zi. Nu-l văzu pe Lionel în fața ușii. Aceasta nu însemna că Ranny nu suferea de dureri de cap și că dormea fără laudanum. Probabil, Bradley, tatăl lui Lionel, cinase la mama Tass și în astfel de ocazii rămânea peste noapte cu fiul și cu mama. Lettie ieși din casă și coborî pe scările din spate. Ar fi vrut să dea cu o piatră în cocoș, dar nu vedea nici una prin împrejurimi. În ușa bucătăriei era o găleată cu castraveți. Mama Tass îi alese pe cei mici pentru acrituri, iar cei mari și galbeni rămaseseră în găleată, pentru porci. Lionel nu-i mai duse, căci sosise Peter adus de maică-sa pe timpul plimbării ei în trăsură cu colonelul, iar copiii se duseseră la joacă.

În lumina strălucitoare a lunii, Lettie vedea ca ziua. Luă găleata plină de castraveți și porni spre magnolie. Cocoșul se opri din cântat, dar cârâia ca înainte de un pericol. Sub crengile dese

ale magnoliei era întuneric. Din sunetul ce venea spre ea, încercă să-l repereze și aruncă un castravete.

„Muniția" trecu printre ramuri și căzu cu zgomot pe jos. Cocoșul țipă, sări pe o altă creangă, dar nu se sperie. Lettie luă în mână un alt castravete. Cocoșul tăcu. Fetei i se păru că-l vede pe o creangă.

Își ridicase mâna, dar renunță, pentru că auzi departe, în liniștea nopții, tropăit de cai. Se întoarse spre drum cu castravetele în mână.

Observă mai întâi flacăra unei torțe. Lumina se apropia cu repeziciune, se întețea și tropăitul. Razele lunii cădeau pe giulgiurile albe care fluturau în mers, pe giulgiurile albe ale Cavalerilor Cameliei Albe. Arătau ca niște mesageri ai iadului cu glugile lor găurite. Asta era aparența, dar nici prezența lor nu era mai puțin înspăimântătoare.

Oare unde se duc și de ce?

În curând primi răspuns la întrebare. Călărețiii cotiră la Splendora și săriră câte unul peste gard. Flacăra presăra scântei în jurul capetelor lor; fata îi numără, erau cinci. Nu se opriră în fața casei, ci se duseră în direcția locuințelor sclavilor.

Lettie îi urmări până dispărură după colțul casei, lăsă castraveții și începu să fugă. Aproape că se sufoca de mânie că-și luară îndrăzneala să intre la Splendora. Înconjură casa și fugi în spate după călărești.

Lumina torței se vedea ca un semnalizator. Traversă gazonul și o luă prin păienjenișul plin de rouă.

Cortegiul se opri în fața cămăruței mamei Tass și se auziră strigăte stridente.

–Bradley Lincoln! Ieși afară!

Cei cinci se așezară în evantai în fața ușii. Lettie se ascunse după un smochin. I se păru că vedea umbra lui Lionel la o fereastră. Nu mai așteptă, se întoarse și fugi spre casă.

O ținu într-o fugă pe cărare, cu o mână își ridică fusta peste genunchi, iar cealaltă și-o strânse în pumn. Singurul gând al ei

era tușa Em, femeia lucidă, capabilă să rezolve treaba asta. Ea va ști ce să facă și cum să împiedice evenimentul de care îi era teamă lui Lettie. Ar avea așa influență cu demnitatea și cu vârsta ei asupra acestor oameni, încât aceștia ar părăsi proprietatea.

La colțul bucătăriei apăru o umbră. Lettie se lovi brusc de o suprafață tare ca piatra și inima-i era gata să iasă din piept de groază. Niște brațe puternice o cuprinseră, iar o mână i se lipi de gură.

–Stai liniștită! Sunt eu, Ranny.

Fata se cutremură, apoi dădu din cap fără un cuvânt. Bărbatul îi lăsă gura liberă și se retrase.

Lettie se simțea fără apărare, parcă i se luase scutul. Se înfioră din nou și-și încrucișă mâinile. Înghiți în sec și șopti:

–Au venit cavalerii după Bradley.

–Știu.

–Trebuie s-o chemăm pe tușa Em.

–Nu! Du-te în casă!

–Poftim? Nici vorbă! Trebuie să facem ceva.

–Fac eu!

–Nu poți!

–Nu fi prostuță! Pot!

Bărbatul se mișcă și în lumina lunii luci în mâna lui pușca cu două țevi.

–Ți se poate întâmpla ceva!

–Nu pățesc nimic! Intră în casă!

–Nu te las singur! Mă duc cu dumneata!

Nu există o femeie mai supărătoare ca asta, care-și vâră nasul în toate, gândi Ransom, cu o amară ardoare. Ar fi periculos să-l vadă în timpul acțiunii, dar tot atât de periculos ar fi s-o ducă cu forța în casă, acolo unde-ar trebui să fie acum. Poate că Ranny cu argumentele-i simple ar putea s-o convingă, dar nu avea timp. Rolul asumat nu fusese niciodată atât de stânjenitor.

–Bine – spuse cu o voce inexpresivă – vino!

Lettie ar fi vrut s-o trezească pe tușa Em. Ea ar ști cum să se poarte cu Ranny și cu Cavalerii în alb. Ori poate ar fi ea nervoasă și tulburată. În orice caz, nu mai avea timp. Dacă-l lasă singur pe Ranny poate păți ceva înainte de sosirea ei cu mătușă-sa.

Ce va face oare? Această întrebare o obseda pe drum. Gura i se uscase; membrele îi erau rigide. Nu se simțise niciodată atât de neputincioasă. Nici când se trezise prima oară față în față cu Spin. Atunci era doar ea în pericol, asta e o situație cu totul deosebită.

Ranny se mișca surprinzător de repede și hotărât. El cunoștea cărarea ca-n palmă – și cum spunea – știe ce are de făcut. Dar hotărârea aceea i se părea stranie. Abia putea ține pasul cu el în viteza cu care ocolea tufișurile. Se apropiară de camera mamei Tass prin spate. Fata avea impresia că Ranny se grăbea ca ea să rămână în urmă.

Se opriră la umbra unei plăvițe încurcate și a unei iasomii. Amândouă plantele erau în floare, abia puteau respira de mirosul lor dulceag și greu. Tușa Em nu le agrea pentru că îi aminteau de înmormântare. Și Lettie le simțea acum mirosul morții.

Trase la o parte o creangă și pândi. La început nu văzu decât niște umbre mișcătoare și pe cei în alb în fața ușii mamei Tass, iar când se obișnui cu semiîntunericul i se opri respirația de priveliștea văzută. Îl simți și pe Ranny lângă ea, împietrit.

Îl scoseseră pe Bradley gol până la brâu; i se vedeau dâre de sânge pe față. Mama Tass stătea în genunchi în cămașa ei de noapte albă și îi implora cu o voce dureroasă. Lionel stătea în spatele ei, cu ochii larg deschiși de groază, cu pumnii strânși.

Negrul fu târât pe scări și aruncat lângă un stâlp de susținere al acoperișului; un om îi lega încheieturile. Șeful cavalerilor descălecă cu demnitate, își scoase de la brâu un bici lung și negru și-l desfășură.

Se auzi vorbind de sub glugă. Vocea nu era nici aspră, nici puternică, mai degrabă profund resemnată. Cuvintele răsunau în urechile lui Lettie ca foarte cunoscute.

– Este un avertisment. N-avem nimic cu persoana ta, dar nu suportăm să fii purtătorul de cuvânt al blestemaților de prădători. Nu vrei tu să fii deputat! Crede-mă! Nu vrei!

Deghizații se retraseră. Șeful își avântă mâna în spate și desfășură întreaga lungime a biciului. Înainte de a pocni cu el, inspiră adânc.

– Destul!

Ranny ieși pe cărare. Ținea pușca lejer, cu o mână pe țeavă, cu cealaltă pe trăgaci.

– Fiule, rămâi în afară!

– El este prietenul meu, iar aceasta este proprietatea mea. Lasă-l pe prietenul meu și dispăreți de pe pământul meu!

Se lăsă tăcerea. Lettie își fixă privirea fierbinte pe Ranny. În lumina torței, părul bărbatului strălucea în roșcat-auriu. Lumina lunii cu razele sale argintii îi contura silueta, iar umbra lui de-senată părea o stafie uriașă și neagră. Ca un străbun zeu războinic, uimitor și înfricoșător în simplitatea lui, parcă nu făcea parte din această lume măruntă. Nu lăsa nici o îndoială că ar trage fără remușcări de conștiință și fără milă. Groaznic!

În ciuda staturii, părea atât de vulnerabil cu înțelegerea lui redusă, singur contra a cinci. Delicat și vulnerabil. Lettie se simțea foarte rău. Nu tremurase niciodată pentru viața cuiva, nici pentru a lui Henry.

Dacă Ranny ar fi rănit la cap, ar fi mortal. Gândul că ar putea muri acest bărbat blând și drăguț în noaptea aceasta cu lună o lovi drept în inimă. O sensibilizase teribil cazul acesta și nu cunoștea motivul.

Lionel, îngenunchеat lângă tatăl său, încerca să-i dezlege mâinile, aruncând priviri furișe deghizaților în alb. Mama Tass plângea în hohote.

Șeful păși spre Ranny trăgând după el biciul.

– Pe tine nu te privește, fiule! Te bagi în ceva ce nu pricepi. Culcă-te și lasă-ne să ne vedem de treabă!

– Înțeleg tot. Plecați de pe pământul meu.

– Aici este vorba de viața, familia, căminul și pământul nostru. Ne iau tot pentru ce am muncit și am luptat. Prieten sau dușman, alb sau negru, nu contează, trebuie s-o facem.

Șeful își avântă biciul și vru să-l lovească pe Ranny sau poate să-i ia pușca din mâini.

– Pentru mine contează – spuse Ranny și-și fixă privirea pe găurile ochilor de pe glugă.

Șeful mai făcu un pas spre el și întinse mâna.

– Așa-i că nu îndrepți pușca împotriva prietenilor și vecinilor. Dă-mi-o frumos!

Lettie ieși pe cărarea iluminată. Păși lângă Ranny, înălțându-și capul. Vocea îi răsuna clar și strident:

– Aș fi mai grijuliu în locul dumitale. Nu are obicei să șovăiască dacă ia o hotărâre și este extrem de rapid.

Șeful o privi pe Lettie, apoi pe Ranny. Țipă nervos la el:

– Dă-mi pușca!

Ranny o ridică puțin, îndreptând-o spre pieptul bărbatului. Se auziră două pocnituri înfiorătoare când trase cocoșul. Ochii lui Ranny străluceau primejdios de mânie, de râs reținut ori de nebunie, nimeni nu știa.

– Care capăt îl dorești!

Nimeni nu se mișcă. Undeva țipă o pasăre de noapte, iar cocoșul îi răspunse de pe creanga de magnolie.

O adiere ușoară sufla giulgiurile și flacăra torței. Noaptea era fierbinte și înăbușitoare.

– Părerea mea – spuse Lettie – e să faceți ce vă cere și cu grijă.

Șeful făcu un semn cu mâna, la care ceilalți se retraseră fixându-l pe Ranny. Încălecară și prinseră hățurile. Apoi rulă biciul cu mișcări mărunte acceptând capitularea, dar nu și înfrângerea totală. Îl agăță pe brat, încălecă și rosti:

– Asta n-o vom uita.

Înainte ca Lettie să vorbească, Ranny răspunse:

– Sper.

Plecară călări. Lumina torței se vedea tot mai departe, apoi dispăru. Bradley, pe care Lionel îl eliberă, păși spre Ranny. În ciuda pielii negre, obrazul lui părea cenușiu, dar radia de un zâmbet cald.

– Nici eu n-am să uit – spuse el.

Ranny îi întinse mâinile și se îmbrățișară eliberați. Ranny râse:

– Iar ne-am salvat pieile.

– Da, mai ales pe-a mea – spuse Bradley.

Ranny îi aruncă o privire rapidă lui Lettie.

– Ne-a ajutat Miss Lettie.

– Într-adevăr – se întoarse Bradley spre ea – și eu îi sunt foarte recunoscător.

– Mă bucur că am fost de ajutor – spuse Lettie rece. Omul ăsta le adusese necazul și nu putea uita.

– Ce crezi: de ce au așteptat să vii aici?

– Ăsta-i un loc liniștit, izolat, mai puțin probabil să fie tulburați.

– Judeci cam ușor.

Negrul dădu din cap.

– Nu m-a surprins.

– Atunci de ce nu porți armă?

Interveni și mama Tass, a cărei sperietură se transformase în mânie.

– Pentru că e nebun! Nebun că se amestecă, destul de nebun că vine aici și mai nebun să se lase prins fără să se apere.

Bradley dădu din cap.

– Dacă le permit să-mi dea lecții, mă lasă în pace. Dar dacă-l omor sau dacă-l rănesc pe careva, sunt un om mort. Și morții nu pot fi deputați.

– Pe cine reprezinți tu, fiule? Pe prădători? Ei sunt inamicii noștri. Nu vezi? Ei nu se interesează de tine, nu te cunosc și nici

nu vor să te cunoască. Se servesc de tine, apoi te înlătură ca pe o zdreanță ce nu mai merită să fie spălată.

– Trebuie să încerc! Nu pot sta cu mâinile încrucișate.

Aceeași ceartă, aceleași temeri fantomatice. Dar nimeni nu observa că și Ranny se implicase, că-și făcuse dușmani care puteau veni oricând să-l omoare noaptea. Lettie își aminti de clipa când se temu că-l vor înfrânge și-l vor brutaliza și iar îi trecu prin tot corpul un fior de teamă rece.

– Iertați-mă – spuse ea – ne întâlnim dimineață.

Numai Lionel mormăi ceva în timp ce ținea cu o mână haina tatălui său, iar cu celaltă mână lui Ranny. Lettie porni bătoasă. Când nu le mai auzi vocile, întinse pasul și începu să fugă cu capul în sus. Nu știa de ce fuge. Oare nu cumva de Ranny. Sau de sine. Se întâmpla ceva cu ea, ce necaz. Îi venea să plângă, dar nu putea, îi venea să țipe, dar nu putu scoate nici un sunet. O fi ceva adevăr în vorba despre căldură și morală, pentru că gândea și simțea ce n-ar fi fost voie. Nu de mult era convinsă că aceste simțiri puteau fi stăpânite, dar, se vede, că greșise. Acum erau mai puternice ca niciodată, mult mai puternice ca ea.

Ajunse aproape de scări când auzi în spatele ei pași ușori. Își ridică poalele și fugi în sus, trecu repede peste verandă.

Bărbatul o ajunse în camera de zi. O prinse de braț și o întoarse spre el. Fata se clătină și se rezemă de el, în timp ce părul i se revărsa pe umeri. Ranny o îmbrățișă blând. Lettie stătea în brațele lui, fără respirație. Simțea apropierea corpului său cu toate terminațiile nervoase.

– Ce-i, Miss Lettie?

Vocea moale, liniștitoare o făcu să-și piardă brusc stăpânirea de sine. Dezolată, îl îmbrățișă, se ridică pe vârful picioarelor, îi cuprinse gâtul și-și puse capul în scobitura umerilor. Calmul și încrederea erau amăgitoare, potrivite momentului.

Ransom o îmbrățișă energic și simți că fata tremura ca o coardă de vioară prea întinsă. Îi mângâie părul lung, șoptindu-i

liniștitor, nici el nu știa ce, iar în sinea lui blestema războiul și politicienii. Nu-i lipsea mult s-o ia în brațe și s-o ducă în camera lui și s-o lase să-și dea seama – după cum face dragoste cu ea – cine și ce era. Dar nu avea curaj, îi era teamă ca fata să nu-l urască.

Lettie era foarte sensibilă, senzuală și sfioasă, de aceea Ransom gândea că ar suporta mai ușor ura decât această chinuitoare atracție, că n-ar numi-o dragoste, cea pe care o simțea Lettie. De multe ori dorise să afle, dar când era pe-aproape, intra în panică și se retrăgea. Dacă ar întreba-o acum, dacă ar pune-o la încercare, poate ar avea destulă putere să-i spună și i-ar da tot ce și-ar dori.

Ransom își lăsă capul în jos și începu s-o sărute delicat pe frunte, pe tâmple și pe obraz. Fata își înălță capul și-și întinse gura. Limbile lor începură un joc sălbatic, iar sărutul devenea tot mai profund. Bărbatul îi imita mișcările și îi mângâia dinții cu limba. Îl copleși elasticitatea trupului oferit, ținut în brațe și aproape că pierdu legătura cu realitatea, uită cine era și ce dorea. Până nu simți gustul sărat al lacrimilor.

Renunță cu blândețe la sărutări și căută vocea lejeră a lui Ranny. Izbuti cu greu.

– Mai este ceva ce m-ai putea învăța?

Lettie nu râse. Îl privea buimacă, nici nu-i auzi întrebarea și nu simțea nici umezeala sărată de pe obraji. Ceea ce îi captiva sentimentele și gândurile era duritatea virilității lui. O mai făcuse o dată cu el. Îi trezise dorințe pe care nu le putea primi și care se stăpâneau foarte greu, fapt cunoscut din propria-i experiență. L-a molipsit cu dorințele ei imorale și a început cu el un joc imposibil de continuat, pentru că Ranny nu era decât un copil în trup de bărbat. Se purtase cu el negândit și necruțător. Trebuia să facă tot posibilul să destindă încordarea. Spuse cu o voce răgușită, aproape plângăreață.

– Nu, Ranny. Nu mai e nimic.

– Ești supărată pe mine?

– Cum... cum m-aș supăra? Și dumneata nu ești supărat ca data trecută la pescuit?

– Până mă săruți și pe mine, nu.

– Nu era voie s-o fac. Și nici n-o voi mai face niciodată.

– Dacă asta nu-i voie, atunci nu-i nimic.

Spunea uneori lucruri la care nu se putea răspunde. Lettie nu avea chef să polemizeze. Altă dată, când va fi calmă și-și va gândi răspunsurile.

– Lasă-mă, te rog! Intru în cameră.

– Dar mai înainte de ce-ai fugit?

– Nu mai suportam.

– Asta ce înseamnă?

– Mi-a fost teamă. Groaznic de teamă până au plecat.

– Pentru mine?

Uneori atingea esența problemei. Fata își puse palmele pe pieptul lui și-l împinse. Respiră mai ușor.

– Pentru toți îmi era teamă – pentru Bradley, Lionel, mama Tass.

– Și pentru mine. Niciodată să nu-ți fie teamă pentru mine.

Avea în voce ceva care o făcu să-și simtă lacrimile în gât.

– Știu – șopti ea. – Dar ar fi mai bine să te temi de mine.

Îi ură noapte bună cu o voce pierdută și plecă. Ransom mai stătu acolo – ca o umbră întunecată în noaptea luminată de lună – până când fata intră în dormitor și închise ușa după ea.

Capitolul 15

– Nu pot crede. Unde naiba e Spin, când e nevoie de el? El sigur i-ar fi mătrășit pe proștii aceia de cavaleri albi.

Tușa Em, pornită, scutură vasul de pe șold, în care culegea mazăre. Lettie era pe celălalt rând și nu putea s-o liniștească. Trebuia să-i răspundă.

– Ranny s-a descurcat și fără el.

– S-a descurcat, mânca-i-aș inimioara. Sunt așa de mândră de el... Îmi pare rău că nu le-a ars șezutul cu câteva împușcături. Când mă gândesc că acești cavaleri mofturoși și plini de importanță intră călare pe proprietatea cuiva și-i necăjesc pe oamenii noștri, aș bate din picioare și aș urla de mânie.

Oamenii noștri. Folosea deseori această expresie pentru sclavii eliberați. Suna ca o proprietate, dar conținea ceva defensiv și familial. Lettie își dădu seama că relația sclav-proprietar era mai complexă decât își imaginase și nu fusese ștearsă nici de război, nici de pacea care-l urmase! Negrii și negresele nu puteau trăi și nu se putea întreține fără să se bizuie pe foștii lor stăpâni. Până nu aveau pământurile lor, nu puteau fi liberi. Stăpânul suporta povara chiar dacă nu primea nimic în schimb. Sau dacă asta încetează – dacă încetează – amândouă părțile vor pierde și vor câștiga în aceeași măsură.

– Cel puțin fiul mamei Tass n-a pățit nimic.

Lettie luă vasul și culese în continuare mazărea. Căldura era toridă, aerul nu se mișca deloc. Soarele orbitor și terenul nisipos emanau căldură. Transpirația îi curgea în pâraie pe spate și între sâni. Albinele zuzmăiau în jurul florilor de mazăre. Pe pământ se târau șopârle și cameleoni cenușii. Baticul o în-

călzea mai tare, dar o păzea de insolație și nasul nu i se prăjea.

–Da–fu de acord tușa Em, strâmbând din nas. –Nu știu când se va termina, nu știu, zău. Nu mi-ar plăcea să-l prigonească pe Bradley, dar nici el n-ar trebui să trateze cu republicanii. Se lasă omorât pentru nimic și mama Tass cu Lionel ar rămâne îndoliați. Crede că turma aceea din oraș va acorda poporului său ceea ce vrea, ar putea ști că numai prin muncă vor izbuti și asta este o chestiune de timp. Cavalerii cred că îi pot speria pe cei ca ei, dar ei devin mai hotărâți în realizarea țelului. Iar republicanii cred că stând pe capul nostru ne vor putea subjuga; oamenii noștri se revoltă pe bună dreptate, chiar dacă în secret. Mă întreb de multe ori dacă știu ce fac.

– Dacă toată lumea s-ar îngrijora și s-ar frământa pentru alții, nu s-ar întâmpla atâtea lucruri.

– Da, cred că ai dreptate – repetă – chiar nu înțeleg de ce nu m-am trezit la zgomot? Căci nu dorm adânc.

Lettie o consolă.

– N-au făcut gălăgie mare.

– N-am auzit nici cocoșul care te-a trezit pe dumneata. Trebuie să-l prindem și să-i tăiem din aripi, altfel nu se lasă de cântat. Așa sunt toate ființele, robi ai obiceiurilor. – Dar, – reveni la tema actuală – dumneata și Ranny ați fi putut să mă treziți.

Ar fi fost nevoie de multe explicații, de aceea Lettie nici nu începu; își lăsă capul în jos, așa baticul îi acoperea fața și continuară culesul mazării. Colonelul le găsi în grădină. Se îndreptară și, cu mâinile streașină la ochi, îl urmăreau cum înconjoară casa și se apropie de ele. Femeile erau aproape la capătul rândului, mai culeseră ultimele păstăi și-i veniră în întâmpinare.

– E prea cald pentru cules – spuse colonelul. – Două femei așa frumoase n-ar trebui decât să citească și să-și facă vânt lenevind la umbră.

– Și dacă mazărea se usucă între timp? Ar fi o groaznică risipă. Dar pe dumneata ce vânt te aduce pe vremea asta?

– Dacă ne așezăm pe verandă, la umbră, vă spun.

– Chiar acolo porneam – spuse tușa Em cu lejeritate, dar în ochi i se ascundea îngrijorarea. Și Lettie avea o presimțire, deoarece cuvintele colonelului i se păreau oficiale.

Ranny și Lionel ascuțeau pari după grămada de lemne, ca să repare gardul curții de orătănii, să nu mai iasă găinile și cocoșii, dar când îi observară, li se alăturară și se duseră cu toții pe verandă. Nimeni nu le spusese, dar îl văzură pe Thomas Ward și doreau să știe cu ce ocazie.

Băură câte un pahar de apă de fântână, acum savurau adierea răcoroasă de pe verandă și discutau nimicuri. Peste câtăva vreme tușa Em deveni nerăbdătoare.

– Cred că ai auzit ce noapte emoționantă am avut.

Colonelul își încruntă sprâncenele.

– Nu, n-am auzit. De ce, ce s-a întâmplat?

Îi povestiră evenimentele cu lux de amănunte, Lettie și Ranny făcură îndreptările. După ce terminară, ofițerul tăcu multă vreme, privirea îi rătăci în depărtare, apoi zise:

– Cred, tulburătoare încercare, dar trebuie să vă spun că asta se va generaliza. Până nu știm cine se ascunde sub măști, armata nu poate face nimic.

– Măcar de-aș ști cine sunt! – strigă tușa Em. – M-aș duce direct la ei și le-aș spune ce gândesc. Aș face-o!

Thomas se întoarse spre Lettie.

-Ziceai că vă spuneau vecini. N-ai recunoscut vocea vreunuia?

Vocea șefului îi amintise de Samuel Tyler, dar nu era sigură – era doar o bănuială – și de aceea nu putea trimite armata pe capul unchiului lui Ranny. Ar fi fost de neiertat.

– Nu. Mi-e teamă că nu. Gluga le denatura vocea, dar nici nu au vorbit mult.

– Cred.

Lettie simți privirea lui Ranny. N-o surprinse, nu era prima oară. Îi zâmbi, dar privirea acestuia rămase inexpresivă și închisă, parcă era cu gândul dus. Lettie se tulbură.

Pe urmă se liniști; însemna că simțămintele trezite în el nu-i distraseră atenția. Ranny se lăsă pe spătarul scaunului cu o mișcare molatică, dar încordată, și-și echilibra paharul pe genunchi. Cămașa era foarte întinsă pe umerii largi, broboanele de sudoare îi străluceau pe frunte. Rana de la tâmplă era mai închisă la culoare și mai vizibilă, poate de căldură.

Colonelul spuse:

– Firește, dacă Bradley face o reclamație și ne dă un punct de sprijin, începem ancheta cu plăcere. E aici?

– S-a întors în oraș după micul dejun - spuse tușa Em. Își puse jos paharul și se întinse după vasul smălțuit, plin de mazăre. Începu să desfacă păstăile cu mișcări experimentate. Munca asta n-o împiedica în discuție. - Nu știa mai multe ca Lettie și Ranny, chiar dacă ar ști, n-ar spune. Nu este condamnat pentru ce face, dar să se plângă ar fi periculos.

– Da, așa este.

– Trist, dar adevărat.

Se făcu liniște. Thomas se ridică, se apropie de balustradă și se rezemă de un stâlp. Stătea cu spatele la lumină, cu fața spre ceilalți. Severitatea și comportamentul, deopotrivă, dovedeau prezența lui oficială.

– N-am venit pentru cele întâmplate azi noapte, ci pentru alt motiv.

Mâna tușii Em se opri în aer. Ranny îl privea cu sprâncenele încruntate. Lettie fu cuprinsă de teamă, l-ar fi oprit din vorbit, dar voia să afle vestea.

– Vă aduc o veste proastă. Ieri - seară s-a găsit un cadavru într-o fântână, la câțiva kilometri. Azi-dimineață a fost identificat ca Johnny Reeden.

Boabele de mazăre din mâna tușii Em căzură pe jos și se rostogoliră în toate părțile.

– Oh, dragă Doamne, nu!

– E mort de mai multă vreme – continuă Thomas. – De două

săptămâni, sau de mai de mult; l-au omorât. A fost recunoscut după acte și după haine.

Scoase un plic din buzunar, iar din el niște obiecte mărunte pe care le puse la vedere.

– Astea erau în buzunarul interior.

Avea între degete un înveliș de lăcustă străpuns de un spin foarte ascuțit. Se vedeau pe el niște pete maronii, sigur sângele lui Johnny.

Lettie simțea că se prăbușește. Mocneau în ea durerea și mânia. Nimic – din experiența ei anterioară – n-o pregătise pentru această oroare. A profitat de ea și a trădat-o. Nu era în stare nici să vorbească, nici să se miște, abia primea aer.

– Nu! – spuse Ranny luându-i mâna de pe brațul scaunului și strângând-o convulsiv. – Nu mă privi așa!

Avea o linie albă în jurul gurii, în privire doliu, durere și tulburare. Era foarte îngrijorat pentru fată. Îi strângea mâna protector, liniștitor, sperând că nu-l va respinge. Lettie se simți cevva mai bine și parcă se mai destinse. Își întoarse mâna cu palma în sus și strângea mâna lui Ranny ca răspuns.

Tușa Em își puse o mână pe gât și spuse:

– Te rog, Thomas, pune-le alea de-acolo!

Colonelul împinse lăcusta în plic.

– Vă rog, iertați-mă, dar asta e vizită oficială. Luând în considerare prietenia noastră, mi-ar plăcea să nu vă deranjez, dar sunt obligat să vă pun niște întrebări.

– Oficial – repetă tușa Em.

– Deci, întrebări legate de moartea lui Johnny și de obiectul arătat.

– Înțeleg. – Chipul femeii trăda profunda sa tristețe și parcă îmbătrînise cu anii numai în câteva minute. – Păi... Păi... poftim, întreabă!

Colonelul Ward clătină din cap și se îndreptă. Când vorbi, vocea nu mai avea strop de căldură.

–Am vorbit deja cu mama victimei, Mrs. Reeden. Ea a auzit ultima oară de fiul ei acum trei săptămâni, când a primit o scrisoare. După cum știți, îi comunica plecarea în Texas, având niște încurcături. Scria că va fi ajutat de Mrs. Tyler și de Miss Mason, deoarece ele cunoșteau pe cineva care-l va duce peste graniță. O ruga să nu fie îngrijorată, pentru că va trimite după ea, imediat ce se va instala.

Thomas Ward se întoarse spre Lettie.

-Scrisoarea a primit-o, Miss Mason, când ai fost văzută cu Spin.

Îi puseră atât de repede în legătură pe Johnny, Spin și pe ea. Lettie fu luată prin surprindere, nu era pregătită. Era destul de tulburată și faptul că-i folosise numele de familie. Ce să spună? Cum să răspundă? Să povestească tot? Nu era numai ea implicată, ci și tușa Em. Își ridică sprâncenele și întrebă:

–Mă acuzi cu ceva, colonele?

Tușa Em interveni până să dea răspuns.

–Eu nu cred! Nu mă interesează ce zici sau cum o sucești, pur și simplu nu cred că Spin l-a omorât pe Johnny. Nu avea motiv!

–Asta-i realitatea.

–Realitate? Realitate o numești pentru că ați găsit la el o lăcustă? Oricine a putut să i-o pună după ce a murit!

–Oricine?

–Da, oricine voia să vă abată atenția asupra lui Spin.

–Nu crezi că așa nu are nici un înțeles?

–Deloc. Nu știi...

Acest cuvânt final îl aștepta colonelul.

–Nu, asta vreau să descopăr.

Tușa Em își linse buzele; ochii albaștri îi străluceau. Se uită la Lettie și o trase de umeri.

–Cred că nu mai poate fi necaz dacă-i spun. Pentru Johnny acum... acum e totuna.

Ascultară în liniște deplină povestea lui Johnny, începând cu mărturisirea lui că intrase în niște încurcături, că era șantajat de proscriși și obligat să transmită mesajele. Și, în cele din urmă, fără vrerea lui că devenise complice la crimă.

–Lettie și-a dat seama. Johnny i-a povestit și i-a spus că nu are altă cale decât sinuciderea! Trebuia să-l ajutăm!

–Cred că nici prin gând nu v-a trecut să-l trimiteți la mine sau la șerif – spuse ironic colonelul.

–Cum să nu, dar n-o puteam face. Nu suporta să afle mă-sa ce făcuse.

Intră în vorbă și Lettie. Era sigur că adresându-se autorităților, proscrișii sau complicii lor din oraș l-ar fi omorât.

–Nu amintea nume?

Lettie își scutură capul.

–Zicea c-ar fi periculos pentru mine dacă mi-ar spune.

–Așa i-ai rezolvat plecarea din stat cu Spin. Nu te-ai gândit că l-ai predat călăului?

–Nu vorbi așa! – protestă tușa Em.

–Dar s-a întâmplat o crimă groaznică.

–N-a făcut-o Spin! Dacă el a spus că-l duce în Texas, l-a dus. După mine, Johnny s-a întors, s-a întâlnit cu proscrișii sau cu orășeanul care a ghicit ce voia să facă și acesta l-a omorât.

–Și chiar avea la el o lăcustă cu spin?

–Poate chiar Spin i le-o fi dat lui Johnny ca amuletă. Nu știu! Ce știu sigur e că n-a făcut-o Spin. N-avea nici un motiv.

–Numai dacă nu-i el șeful proscrișilor sau delatorul. Și Reeden și-o fi dat seama.

–Nu cred – repetă tușa Em și începu să se legene în scaun cu brațele încrucișate.

Lettie abia auzea răspunsurile încăpățânate ale femeii. Îi apăru în fața ochilor drumul în noapte la căsuța unde Johnny și Spin se îmbrăcaseră în femei bătrâne. Ce spuse Johnny? „Știi, așa îmbrăcat în femeie bătrână îmi aduci aminte..." Și Spin nu-l lăsase să termine. Să fi reînviat în el vreo amintire și-l recunoscuse pe Spin? Este posibil, foarte posibil.

Vocea tăioasă a colonelului îi întrerupse firul gândurilor.

– Văd că Mrs. Tyler îl divinizează pe acest om. Îl cunoști personal?

– Măcar de l-aș cunoaște!

– Ăsta ți-e răspunsul?

Până acum, Ranny urmărise discuția cu atenție. Interveni:

– Colonele, îți spun și dumitale ce le-am spus cavalerilor. Asta-i casa mea, iar ea este mătușa mea!

Colonelul Ward se întoarse, îl privi uimit pe Ranny, apoi i se adresă din nou femeii:

– Îmi pare rău dacă v-am supărat. Încerc să fiu scurt. Este evident, Mrs. Tyler, chiar dacă nu-l cunoști pe Spin, trebuie să știi cum se poate aborda. Te rog, spune-mi!

Se puteau aștepta la această întrebare din primul moment, când fusese pomenit numele lui Spin. Lettie nu spera să poată ține secret copacul cu scorbură. Așa îl dădea pe mâna armatei. Dar are vreun motiv să-l apere?

Tușa Em își recâștigase în timpul discuției prezența de spirit și curajul. Se uită tăios la colonel și minți cu atâta ușurință, că deseară se va ruga lui Dumnezeu pentru iertare.

– A fost o întâmplare, așa trebuia să fie. Cine îndrăznește să susțină contrariul?

– Ce vrei să spui?

– Nebănuite sunt căile Domnului!

– Știi bine ce vreau să aud – spuse colonelul, roșu de nervi. – Dacă crezi că ai săvârșit un act de eroism apărându-l pe acest om, te înșeli! Fiecare binefacere este urmată de ceva groaznic.

– Spun că a fost o întâmplare. Nu-i așa, Lettie?

Pentru că n-o putea combate, dădu afirmativ din cap.

– Adevărat. Veneam într-o seară de la lacul Dink și m-am întâlnit cu el. N-am auzit lătrat de câine, sigur că își șterge urmele. Chiar dumneata ai spus, colonele, că abate câinii.

– O altă întâlnire?

Fata crezu o clipă că omul știa mai multe decât i se spusese, dar își aminti că Spin umblase prin dormitorul ei în chiar seara sosirii la Splendora.

– Interesant, nu-i așa?

Vocea inexpresivă îl tulbură. Dar numai o clipă.

– Credeam că dumneata ești convinsă de vinovăția acestui individ. Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

Într-adevăr, de ce? De-ar ști!

– Așa am crezut, e adevărat, trebuie să recunosc că am greșit.

Lettie tremura. Ransom simțea că fata se agață de mâna lui. Suferea. Suferea pentru ea. Ce situație! Trebuie să stea și să asculte cum decid semenii lui și nu-i era permis să manifeste prea mult interes. – Johnny – pe care îl condusese fericit și surâzător peste graniță – murise, iar el era foarte îngrijorat pentru femeia de alături. Dar stăpânirea de sine a lui Lettie îl tulbura. Se aștepta să se ridice împotriva lui Spin și să trădeze locul copacului cu scorbură. Și fiindcă nu făcu așa, îl cuprinse o neliniște entuziastă. Și-ar da tot avutul de-ar fi în clar cu gândurile și sentimentele fetei. Și de-ar ști din ce cauză tremura.

Sunt slabă. Moral, spiritual și fizic sunt slabă, gândi Lettie despre sine. Se apără și apără un criminal. Nu poate arunca vina pe căldură, pe împrejurări și nici pe Spin. Nu poate acuza pe nimeni, numai pe sine. Nu era decât o ființă mizerabilă, subjugată de propria-i fire sentimentală. Oh, este posibil ca acest om, care o ținuse în brațe și o iubise cu atâta pasiune, să fie un criminal? Nu se poate!

S-ar fi întors la ea cu mâinile însângerate? Ce emoționant fusese pentru el s-o ia de pe picioare, să-și ia răsplata pentru salvarea lui Johnny, în timp ce Johnny era mort. Iubitul ei criminal!

Totuși era atât de gingaș și de atent. Gingaș și necruțător. Delicat și vărsător de sânge. Înger și demon.

Trebuia să existe o explicație. Poate sunt doi. Doi Spini călăresc în noapte?

Găsea diferite soluții ca să-și liniștească conștiința. Nu există decât un Spin și nici o scăpare.

Tușa Em era atât de convinsă că-i inocent.

O femeie minunată, dar ușor derutabilă. Se lăsa derutată ca ea, și ea crezuse că răul se poate schimba în bine. Astfel de întâmplări țin de legendă și de poveștile cavalerești. Chiar dacă au existat astfel de întâmplări, astăzi nu mai sunt. Oamenii acționează numai atunci când trebuie să se salveze sau să câștige ceva, de pildă, grațiile unei femei.

„Ceea ce am făcut și fac este să nu pățească ceva rău..."

Cuvinte, cuvinte goale.

Ranny îi strânse blând mâna, readucând-o la realitate. Tușa Em se ridică, deoarece colonelul se pregătea de drum, cu pălăria în mână. Lettie – pentru a da impresia că-și păstrează sângele rece – îl lăsă pe Ranny s-o ajute. Comandantul o luă pe scări și când ajunse jos se întoarse:

– Oh, da, încă ceva. Înmormântarea va avea loc astăzi, nu cunosc locul și timpul, dar veți primi înștiințarea într-o oră. Sigur vreți să luați parte cu toții.

La Natchitoches, pe toți stâlpii și copacii din împrejurimi se afișară înștiințări de înmormântare. Necrologul din salcie, în care aflau toate datele despre înmormântare, se răsucea la colțuri din cauza căldurii. Ceremonia se ținu într-o biserică din sudul orașului.

După obiceiul locului, tușa Em îi duse mâncare lui Mrs. Reeden și reveni palidă, cu ochii roșii de plâns. Mama lui Johnny era terminată și nu primea pe nimeni.

Biserica de lemn alb era lângă un drum sinuos. Cu acoperișul îngust și abrupt, semăna cu celelalte. De la New Hampshire până în Texas nu se deosebeau decât prin acoperișul de chiparos, originar din nămolurile Louisianei. Preotul comunității metodice era înalt, slab, cu mărul lui Adam proeminent. Salută cvartetul de cântări bisericești Wesley, urcă la amvonul simplu, la al cărui capăt era catafalcul cu sicriul de lemn, acoperit de flori.

Membrii adunării își făceau vânt, încercând să domolească arșița. Aerul era irespirabil din cauza mulțimii, al mirosului de haine stătute, al cărților de cântări și al pereților mucegăiți. Toate acestea erau dominate de mirosul greu al iasomiei și al plăviței care se amesteca cu mirosul slab de mort.

Preotul își ridica din când în când mâna cu batista la nas. Nu vorbi mult din cauza căldurii, le făcu semn celor care duceau sicriul. Aceia îl ridicară și-l duseră în curtea bisericii. La capătul rândului se deschidea groapa lângă care cei patru purtători lăsară sicriul.

Mama lui Johnny abia se mișca, sprijinită de două neamuri, la ieșirea din biserică. Îi puseră un scaun lângă mormânt, pe care căzu mai mult moartă decât vie. Lumea se adună acolo. Femeile suspinau, reținându-și lacrimile. Tușa Em stătea lângă Lettie și când se uită la ea văzu cum plânge. Nu departe de ele era Martin Eden – cu pălăria subsoară, rigid, cu privirea pierdută înainte. În spatele lui, la marginea mulțimii, colonelul Ward, lângă familia lui Sally Anne.

Purtătorii sicriului se retraseră; cu capul plecat și cu mâinile la spate se opriră. Preotul așeză pe sicriu florile căzute, deschise Biblia și începu să citească.

– Totul în lume are un sfârșit...

Lettie își lăsă gândurile să zboare. Mormintele din jur erau însemnate cu pietre mari, unele erau total acoperite. Nu departe de ei un mormânt îngrădit. Unele erau invadate de buruieni, altele îngrijite permanent, având flori proaspete în vaze.

Își îndreptă atenția la ceremonie. Unul dintre purtătorii de sicriu era Ranny. Stătea cu capul plecat, soarele îi strălucea în părul blond, iar obrazul îi era roșu de emoție. Johnny îi fusese prieten, unicul prieten adevărat.

Preotul termină predica și închise Biblia, iar mulțimea repetă după el „Amin", se îndreptă spre mama îndoliată și-i prezentă condoleanțe. Ceremonia se terminase. Aproape.

Ranny scoase din buzunar o muzicuță. Nu se uită nicăieri, nu ceru aprobarea nimănui, o puse la gură și cântă.

Melodia curată, de doliu se răspândea în aerul cald. Sunetele povesteau despre prietenie, bucurii comune, lupte crâncene, marșuri și camaraderie. Despre părul roșcat al lui Johnny, despre pistrui și dragostea lui de viață, despre zâmbetul lui larg și despre înțelegere. Onor fără cuvinte, requiem și bocet răzbăteau în liniștea cimitirului.

Lettie își aminti, ascultându-l, de Johnny, care avusese încredere în ea și-i povestise necazurile. Ea și tușa Em îl trădaseră. L-au condus la moarte și l-au predat criminalului. Poate ea era ultima care-l văzuse în viață. Ce spusese Johnny? „Nu cred că ne vom mai întâlni vreodată." Avusese dreptate.

Muriseră și ultimele sunete ale muzicuței. Mama lui Johnny plângea în hohote, ca și celelalte femei, care-și ștergeau lacrimile. Bărbații, ștergându-și discret nasul, păndeau dacă fuseseră văzuți plângând. Unii îi strânseră mâna lui Ranny. Mulțimea se risipea, formând grupuri, grupulețe. Mrs. Reeden fu condusă la trăsura de la colțul cimitirului. Tușa Em păși spre familia lui Sally Anne și-o petrecu la trăsura din spatele bisericii.

Lettie rămase nemișcată, își fixă ochii pe sicriul acoperit cu flori. Johnny murise și ea îl ajutase. Pe deasupra, cu tăcerea ei îl acoperea pe criminal. O făcuse pentru tușa Em, dar nu putea nega realitatea. Neputința trupească și spirituală care o aruncase în brațele lui Spin o împiedica să-l predea autorităților.

Ce josnică era! Atunci își dădu seama când asculta muzica lui Ranny. El era atât de bun și de simplu. Și la ce-l supuse dovedea doar depravarea ei. Dacă va pleca, va fi bine pentru toți.

Se va întoarce la Boston, unde știa ce pretenții aveau de la ea, ce era permis și ce nu. Trebuie să plece imediat, până mai spera în recâștigarea încrederii de sine și în reușita planurilor de viitor. Mai avea ceva de terminat, ceva ce trebuia să facă cu săptămâni în urmă și poate atunci împiedica o crimă.

Spre rușinea ei, încă nu voia s-o facă. Îi era realmente rușine, lacrimile i se rostogoleau pe obraz.

Dacă hotărăști ceva, trebuie să duci la bun sfârșit. Așa a învățat, așa va proceda. Sosită la Splendora, intră în camera ei, își scoase pălăria și mănușile și se așeză la masa unde își scria scrisorile. Luă o hârtie, deschise călimara și începu să scrie.

Peniță scârțâia pe hârtie și neobișnuitul zgomot păru puternic în liniștea camerei. Cerneala răspândea un miros grețos. Nu se oprise deloc din scris pentru gândire. Își compuse ce voia să spună, în orele lungi ale serii, în nopțile nedormite și acum, pe trăsură, pe drumul de întoarcere de la înmormântare reluă iar și iar gândul.

Îi dădu putere conștiința faptei bune. Termină scrisoarea și semnă. O lacrimă – oare de unde? – căzu pe hârtie. Apăsă pe ea sugativa, dar cuvântul se spălăci. N-are importanță, o trimite așa, gândi ea. N-ar fi avut putere s-o rescrie.

Împături hârtia cu grijă. Mai scoase o foaie, înmuie tocul și rămase nemișcată. Pentru că nu-i veneau cuvintele, puse deoparte tocul și hârtia. Mai bine să-i spună personal. Mâine dimineață.

Soarele asfințise și camera se scufundă încet în întuneric. La ora amurgului, și arșița verii slăbise puțin. Prin fereastra deschisă se auzeau voci de pe verandă. Ranny și tușa Em se răcoreau și discutau. Undeva țipa un pescăruș cu un glas dureros și disperat.

Lettie ridică scrisoarea împăturită și se duse spre ușă. Trecând pe lângă masa de toaleta, se văzu în oglinda. Se opri și se examină. Era palidă. Își strânse buzele, părul îi atârna neglijent. Arăta ca portretul bunicii de pe peretele casei din Boston. Se întoarse și ieși din cameră.

În curte se simțea mirosul de pui cu usturoi, iar din bucătărie se auzea zgomot de tacâmuri. Trebuia să se grăbească, imediat era ora cinei.

La asfințit înserarea strălucea în mov și auriu, iar minunatul soare se reflecta în apele lacului Dink. În jurul lui se amestecau mirosuri de pește și de plante putrede. Gâze zburau deasupra lui, iar păianjeni alunecau pe oglinda apei. Câte un pește sărea în sus și cădea înapoi plescăind. Pe mal orăcăiau broaștele; în apa mică, un stârc într-un picior își aștepta cina.

Unde este viață, este și moarte. Nu poți fugi de ea. Dar nimeni n-are dreptul să grăbească moartea altora. A nimănui.

Lettie puse scrisoarea în scorbură și-și retrase mâna cu grijă. Spin va veni și va sta acolo unde era ea acum, va întinde mâna în scorbură, va atinge scrisoarea, o va citi și poate va zâmbi.

Își rezemă fruntea de trunchiul copacului. Știa că-i va fi greu, dar chiar așa...

Spin o trădase. Îi furase trupul și sufletul și o schimbase de nu se mai recunoștea. Îi trezise instinctele primare, pe care orice om civilizat le ascundea. Îl ajuta acest continent umed și cald, unde pulsează viața; poate și Ranny era părtaș la transformarea ei într-o femeie ordinară, îndrăgostită de un criminal.

Iubire.

E atât de ciudat. Abia îl cunoștea. Apăruse de fiecare dată altfel deghizat și se comportase altfel în fiecare ocazie. Dar o atinsese, o îmbrățișase, o salvase de furtună și avea ceva de care îi duceau dorul sufletul și trupul, ceva ce nu putea fi exprimat decât cu cuvântul: „Iubire".

Dacă nu l-ar iubi, trădarea nu i-ar provoca atâta durere. De ce simte că moare dacă-l trădează?

Nu putea rămâne aici o veșnicie. Se lăsa întunericul și o vor căuta. Nu voia să le spună lui Ranny și tușii Em ce făcuse. Cel puțin până ar putea s-o împiedice. Vor afla mai târziu și vor ști că i-a trădat. Îi părea foarte rău.

Nu putea face altfel. Optase pentru asta ca unică și posibilă soluție. Nu mai avea decât să se obișnuiască cu acceptarea faptei. Dacă va putea.

Se îndreptă, se întoarse, își ridică fusta și porni spre Splendora.

Pe malul celălalt, Ransom apăru dintre niște sălcii. O urmări pe Lettie, cu mâinile pe șold, cu sprâncenele încruntate și, când ea dispăru, o luă spre copacul cu scorbură.

Capitolul 16

Trecură nopțile, toate la fel. Soarele asfințise, luminile se stinseră și întunericul învălui lumea. Așa era de foarte multă vreme și așa va fi, cine știe până când. Singura deosebire între această seară și cea în care Lettie ascunsese mesajul în copacul găunos era că sufla vânt din sud–vest. Un vânt fierbinte, uscat și capricios rupea copacii și purta praful drumului în casă.

Lettie și tușa Em se așezară după cină în camera de zi. Femeia repara o față de pernă ruptă la spălat, iar fata se făcea că citește. Ranny și Lionel erau în bucătărie cu mama Tass, care cocea pâine și prăjituri, profitând de răcoarea serii. Băieții așteptau nerăbdători prăjitura, răcind laptele în găleata lăsată în fântână.

– Am vorbit cu Peter azi dimineață la Elm Grove. Văd că s-a împăcat cu gândul că va avea tătic yankeu. Thomas i-a trimis un ponei; nu-i normal să-i cumpere sentimentele, dar în război și în iubire totul se iartă. Cine ar fi crezut că un militar este capabil de orice? Sigur, asta nu înseamnă nimic. Cred că în anii care au trecut cei mai mulți militari au luat sabia în mână ca să-și apere proprietatea.

– Așa a fost de ambele părți, sunt sigură – spuse Lettie.

– Sally Anne se comportă tot atât de rece cu el, dar cel puțin îi vorbește. Nu știu de ce-o face, nu-i place de colonel sau din mândrie îndărătnică? Nu va fi prea bine dacă Thomas le rezolvă pe toate, iar Sally Anne nu se va mărita cu el. Îi poate mulțumi. Noroc că apără domeniul de perceptori și de toți cei care ar vrea să-l cumpere. Nu-i frumos să privești așa situația, dar ăsta-i adevărul.

– Așa-i avantajos.

– Da. Astăzi este potrivit să te comporți așa. – Tușa Em rupse ața și se uită la fața de pernă. – Sally Anne era foarte tulburată azi-dimineață. Prietena ei, Marie Voisin Angelique, a primit o ofertă de care nu se poate spune decât că-i necinstită. Cineva a fost atât de obraznic că a invitat-o la New Orleans să-i fie amantă. Vorbind de avantaje, ar fi mai bine să accepte.

– Numai pentru că provine dintr-o familie de metiși? – Vocea lui Lettie era mai tăioasă decât voise.

– Ce altceva poate face? Între cei de culoare nu prea găsește bărbat potrivit, iar ea este prea instruită să se mărite cu un sclav eliberat. Dotă nu are, de aceea nu o iau de nevastă albii.

– Bine, dar amantă?

– Femeile cu o astfel de situație se bucură de un fel de respect la New Orleans. Au casa lor, cai și trăsură. Înțelegerea se încheie pe mai mulți ani, până nu se însoară bărbatul, dar se întâmplă să dureze toată viața. Nu-i chiar așa rău, oricum mai bine decât prostituția, dar mai puțin decât statutul de nevastă.

– Sigur, pentru bărbat nu-i rău.

– Mă tot întreb cine i-o fi făcut propunerea. Mă gândesc la O´Connor. Dacă e el, sper să nu aibă Angelique încredere. Perceptorul o fi auzit de astfel de înțelegeri, dar mă îndoiesc să cunoască adevăratul conținut; o lună, două, n-ar ține mai mult. Dar n-am auzit că O´Connor s-ar duce la New Orleans.

Lettie mormăi ceva și ar fi vrut ca femeia să tacă. Dorea liniște până la întâlnire. Va trebui să se furișeze din casă. Pe ușa deschisă intră un fluture. Făcu câteva cercuri în cameră, apoi se îndreaptă spre lampă. Lettie vru să-l hâșâie de la flacără, dar i se opri pe mână. Privea insecta, nemișcată, impresionată de încrederea ei.

– Am auzit că Mrs. Reeden se mută la rudele din Monroe. Nu suportă să rămână aici unde i-a fost ucis fiul și nici rușinea. Fiecare ne purtăm crucea cum putem.

– Da, așa este. – Fluturele se sperie de vocea ei și zbură. Lettie îl urmări cum se așează pe rama unui tablou.

– Doamne, ce palidă ești, draga mea! Sper că nu ești bolnavă. Arăți sănătoasă, dar cei ce vin aici se obișnuiesc greu cu căldura. Ar fi trebuit să-ți dau ceai de dafin. Bătrânii jură pe efectul lui de diluare a sângelui și de curățire.

– Ah, mă doare puțin capul.

– Nu vrei din laudanumul lui Ranny? Îți aduc cu plăcere. Știu cum e. Pe mine mă doare rar, dar atunci îmi vine să înnebunesc.

– Nu, mulțumesc, îmi revin repede.

De laudanum ar adormi, asta dorea cel mai puțin.

– Vine Ranny cu prăjiturile, poate te ajută.

Seara trecu repede, minutele și orele zburară, în cele din urmă ceasul bătu ora unsprezece. Era timpul să plece. Lettie fugi desculță din casă, spre verandă și apoi, jos pe scări. În curte își încălță cizmele de călărie și fugi pe drum, unde o aștepta colonelul cu un cal. Fata urcă în șa folosind scărița și prinse căpăstrul.

Putea rămâne acasă, nu trebuia să meargă acolo. Cu vizita făcută dimineață la colonel, putea socoti cazul închis. E treaba militarilor mai departe.

Dar nu putea, voia să vadă ce se întâmplă. E o datorie, își spunea. Dacă a început, trebuie să încheie lucrul. Pentru Henry și pentru oamenii omorâți. Va vedea cum va fi prins Spin.

Mai avea un motiv. Era curioasă cine era cel care o înșelase, o trădase și o învățase arta iubirii. Nu mai suporta incertitudinea. O chinuia o curiozitate aproape bolnăvăcioasă. N-avea liniște până nu afla cine era omul, unde și cum trăia.

Își plângea ca îndoliată visul pierdut. Acel vis conform căruia mai exista cineva care-și risca viața pentru alții și ținea la principii, care lupta împotriva răului și nu pentru profituri personale, ci pentru că știa că servește țeluri nobile. Pierderea acestui vis merita un doliu.

Trebuia să stea față în față cu el. Trebuie să-l vadă ca simplu muritor. Să-l vadă supărat pe ea și blestemând-o în timp ce-i puneau cătușele, ca de-aici înainte să-l aibă în minte ca pe un criminal. Dorea să se asigure de corectitudinea acțiunii, poate așa i se vor risipi îndoielile și i se va liniști sufletul.

Mai trebuia să fie acolo pentru Henry. Voia să știe sigur dacă acest bărbat, a cărui capturare o sprijinea, era sau nu ucigașul lui Henry. Cu asta i se termina misiunea și se putea întoarce acasă.

Pretexte, pretexte. Îi rămase un argument mărunt, poate cel mai grav, voia să-l vadă. Îi datora o primă discuție între patru ochi, pentru cele petrecute în trecut.

Lettie și colonelul ajunseră repede acolo. Cu o jumătate de oră înainte de ora stabilită erau doar la un kilometru de locul întâlnirii. Oamenii colonelului se ascunseră prin împrejurimi, pe lumină, ca să nu fie văzuți de Spin, dacă ar fi sosit mai devreme. Nu avea motiv să presupună că el ar fi bănuit capcana, dar era mai bine să fie precauți. Colonelul își opri calul și o aștepta pe Lettie.

– Ești sigură că vrei să te întâlnești cu el singură?

– Da – răspunse fata.

– Te avertizez din nou, poate fi periculos.

– Îți mulțumesc că-ți faci griji pentru mine.

– Te rog, promite-mi că la cel mai mic semn de primejdie te arunci la pământ și nu te miști!

– Promit.

– Oamenii mei și cu mine vom fi în apropiere. Până își dă seama, terminăm.

– Te rog, nu-ți face griji!

– Cum să nu-mi fac? N-ar fi voie să-ți permit ceea ce faci! Te-aș da la o parte. Dacă ți se întâmplă ceva, Sally Anne nu mă mai iartă niciodată!

– Vezi, pentru asta merită să-ți faci griji.

– Oh, pe naiba, știi la ce mă gândesc.

– Știu, și-ți promit că nu se va întâmpla nimic.

– Sper să fie așa.

Lettie porni, lăsându-l în urma ei. El va ajunge pe un drum ocolit la locul acțiunii.

Nici luna nu lumina în noaptea asta sufocantă. Vântul fierbinte al deșertului texan îi uscase tenul; pielea îi era întinsă pe obraz. Calul i se cambra neliniștit. Poate îi transferase nervozitatea; o sfâșiau îndoielile, nervii îi erau gata să plesnească. Nu-și făcea griji pentru integritatea trupului, ci nu știa dacă acționase bine.

Colonelul credea c-o face din răzbunare. El nu trebuia să-i cunoască adevăratul motiv. Dar moartea a doi oameni, a lui Henry și a lui Johnny nu erau suficiente?

Nu voia să se gândească la Spin și asta o enerva. Mai degrabă la propria-i slăbiciune. Poate îi va trece când îl va vedea în cătușe. Dar motivul principal era mai complex.

Sau nu?

Voia să-l audă cum se va justifica. Dacă poate!

Ajunse la cotitura dinspre hambarul de porumb. Pădurea era liniștită. Oamenii colonelului se ascunseră bine, nimic nu le trăda prezența. Pe cărarea îngustă crescuseră ierburile de când nu mai fusese pe-aici. Lujerii și crengile i se agățau de fustă și scame mici îi gâdilau nările.

Construcția era în ruină, acoperișul de alături i se părea mai scund decât trăia în amintirile ei. Descălecă și, ținând căpăstrul, își scutură lujerii de pe rochie.

Se uită în jur. Sub acoperișul ăsta își petrecuse Spin noaptea când îl alungase în furtună. S-o fi tras lângă perete. Noroc că nu se furișase înapoi și nu-i luase pistolul când adormise. La asta nici nu se gândise.

N-are voie să se frământe. Pipăi stâlpul și legă calul. Animalul o împinse cu capul, ca și când îi cerea ovăz. Lettie îl mângâie, apoi se întoarse spre hambar.

Ușa scârțâi zgomotos când o deschise. Simți în nări mirosul amestecat de porumb, șoareci și praf, care îi readuse amintirile

pe care dorea să le uite. I-ar fi plăcut să trântească ușa și să fugă. Să fugă, să fugă până la Boston.

Dar nu. Trebuia să încheie ceea ce începuse. Îi datorează asta lui Johnny. Aici stătuseră pe locul ăsta și glumeau până îl așteptară pe Spin. Aici o văzură prima oară pe babă. Bătrâna aducătoare de moarte.

I-ar fi plăcut să-și șteargă din minte toate amintirile.

Ar fi trebuit să propună alt loc de întâlnire, oriunde, nu aici. Își rezemă fruntea de perete și încercă să-și alunge aceste gânduri. Iar o năpădiră. Își aduse aminte de pasiunea furtunoasă trăită cu străinul criminal. Minunea atingerii, vraja trupurilor înlănțuite. Recunoașterea că sufletește îi era apropiat. Toate acestea i se imprimaseră adânc și pentru totdeauna în minte. Numai moartea le-ar putea opri.

Se apropia ora.

Dorea să nu vină. Așa ar fi cu datoria împlinită și ar scăpa de povara cu care îi era încărcată conștiința.

Dar cum, să nu știe toată viața cine era? Nu!

Tropăit de cal.

Se auzea de foarte departe. Fata se înfioră. Își încrucișă mâinile și se gândi că Thomas dorea să-l prindă viu, să-l ancheteze. Asta spera, nu era sigur. De ce nu?

Tropăit de cal.

Se auzea tot mai puternic, se apropia în ritm neregulat. Și dacă-l împușcă soldații înainte de-a sosi, de a-l vedea și a-i vorbi?

Tropăit de cal.

Se apropia rapid. Se grăbea. Poate vrea s-o vadă? Ori e nervos că l-a chemat aici? Ce gânduri are? O fi observat liniștea neobișnuită, lipsa zgomotelor de noapte?

Tropăit de cal.

Zgomotul se întețea. Oare ar putea opri tot, dacă ar vrea? Dacă ar ieși țipând, s-ar întoarce din drum sau ar veni să vadă ce s-a întâmplat?

Tropăit...

Imediat. Ce proastă fusese gândind că nu va avea remuşcări!

Tropăitul încetini şi se apropia de cărare. Mai aproape, tot mai aproape.

Nu voia să ştie. Nu mai. Se temea. O tulbura ceva. Parcă o presimţire, instinctul.

Şaua de piele scârţâi, scârţa sună, uşa se mişcă şi se deschise larg.

Silueta înaltă, umerii largi se conturau în semiîntuneric. Pălăria îi stătea pe o parte. Bărbatul stătu nemişcat să se obişnuiască cu întunericul. Păşi şi vorbi încet.

– Miss Lettie?

Fata se îndreptă şi o teamă groaznică îi strânse inima.

– Ranny? Dumneata ce faci aici? Pleacă imediat!

Noaptea se umplu imediat de indivizi care ţipau şi înjurau. Intrau unul după altul înăuntru. Patru soldaţi se năpustiră asupra lui, doi îi proptiseră puşca în piept. Din grămada de oameni se auzeau lovituri şi gemete.

Lettie, revenindu-şi din prima sperietură, sări la ei, îl prinse pe unul din soldaţi de cot şi-l trase.

– Terminaţi! Terminaţi! Nu-i el!

Trăgea de mâini şi picioare până primi o lovitură în umeri. Se clătină în spate, se lovi de perete şi căzu.

Se auzi o voce poruncitoare. Întunericul era plin de oameni, cineva aprinse o lampă şi coliba se umplu de lumină.

Bătaia se termină.

Pălăria lui Ranny căzuse, îi răsuciră mâinile la spate. La colţul gurii i se vedea o dâră de sânge; scuturându-şi capul, încercă să-şi recapete conştiinţa. Se îndreptă şi se uită în sus. O căuta pe Lettie care atunci se ridica pe lângă perete.

Privirile li se întâlniră. Bărbatul îşi mişca încet capul.

– Oh, Miss Lettie, ce faci?

Thomas Ward intră pe uşă, îi dădu la o parte pe soldaţi.

– Lettie! – strigă el văzând-o pe jos – eşti bine? – Se grăbi cu paşi mari spre ea.

Lettie îi întinse mâna şi se lăsă ajutată.

– Thomas, spune-le să-l lase! Ăsta e Ranny!

– L-aş lăsa dac-aş putea, dar trebuie să-l anchetez!

– Ce vorbeşti? Ăsta-i Ranny!

– El a scos scrisoarea din scorbură.

Fata tulburată se holbă la el cu neîncredere febrilă. Ce spune e adevărat, dar ar mai fi o explicaţie. Se întoarse la Ranny.

– Spune-i lui Thomas de ce ai venit aici şi de unde ştii că trebuia să vii aici!

– Am găsit scrisoarea – spuse Ranny serviabil.

– Da, dar cum ai găsit-o?

– Te-am văzut când te-ai dus la lac şi te-am urmărit. Am mai pus o scrisoare împreună în scorbură.

Lettie se întoarse la Thomas.

– Vezi? Ranny a fost cu mine la copac când am vrut să intru în legătură prima oară cu Spin. Atât despre asta!

– Eu nu sunt aşa sigur! Prea coincid toate! Trebuie să-l duc!

Fata îl prinse pe colonel de braţ.

– Thomas, te rog, nu!

Bărbatul îi desfăcu mâna şi-i spuse hotărât.

– Este de datoria mea, Lettie; oricât de neplăcut este, trebuie s-o fac!

Ransom o urmărea pe Lettie. Aprecia că meritase să suporte şi bătaia pentru că o auzise implorând pentru el. I-ar fi convenit să nu fie pentru Ranny şi să nu i se adreseze lui Thomas Ward.

Fata n-are nici o vină. L-a tulburat de tot, ea era punctul lui slab. Cele mai multe femei ar fi cerut explicaţii pentru moartea lui Johnny, i-ar fi reproşat că nu-l salvase şi l-ar fi obligat să se deşte. A dat prea mare importanţă legăturii lor fizice şi eludase sentimentele fetei. Voise să termine acest joc. Venise ca Ranny, părându-i-se cea mai bună soluţie. Voise să-şi arunce masca

purtată de atâția ani și să se prezinte el, cel adevărat. Mai trebuie să aștepte!

Colonelul dădu noi ordine. Îl prinseră la mijloc pe Ranny și-l împinseră spre ușă. Thomas – prinzând cotul lui Lettie – îi urma.

Aduseseră caii și încălecară cu toții. Thomas își îndreptă calul lângă al fetei.

– Nu ești rănită?

– Nu! – răspunse Lettie rece.

– Atunci bine. Nu mi-ar fi plăcut să pățești ceva.

– Sunt perfect sănătoasă.

– Cred că nu trebuie să repet că Armata Statelor Unite îți este recunoscătoare pentru colaborare.

– Nu, sigur că nu. Știu.

Bărbatul își mângâie calul.

– Lettie, eu îmi fac doar datoria.

– Foarte important ca nu cumva un nemernic, un om primejdios, un criminal setos de sânge să umble liber.

– Oricare epitet i s-ar potrivi.

– Unui om care nu-i în stare să omoare o muscă?

– Te rog, fii înțelegătoare! Trebuie să cercetez cazul!

– Firește!

– Gândește-te, Lettie! Ranny a fost soldat, un soldat foarte curajos și a jucat în piese de teatru.

– Cred, este potrivit timpul trecut.

– Lacul Dink este aproape de casă. Și Spin a fost o dată la Splendora, l-ai văzut cu ochii dumitale!

– Uită-te la el! – strigă fata. – Este ca arhanghelul Gabriel.

– Gabriel purta sabie.

– Spin nu, și el nu este Spin!

– Dumneata trebuie să știi, doar l-ai văzut. Sau fără travesti ai altă părere?

– De ce ești atât de convins că el este Spin? Primești vreo decorație dacă-l prinzi?

Thomas se îndreptă în șa și prinse hățurile. Îi răspunse tăios.

– Sper să te liniștești până dimineață. Acum îți dau un om să te conducă acasă.

Detașamentul porni și-l duse pe prizonier. Lettie își întinse mâna și atinse brațul colonelului.

– Îmi pare rău pentru ce ți-am spus. Te rog, nu uita ospitalitatea de care te-ai bucurat dumneata și oamenii dumitale la Splendora. Adu-ți aminte și fii drăguț cu el!

Lettie și însoțitorul mergeau la capătul rândului. La Fluviul Roșu așteptară bacul pe care urcară mai întâi soldații. Până coborî ea, nu se mai vedeau, dispăruseră spre Natchitoches.

Însoțitorul se despărți de ea în poarta Splendorei, salutând-o. Lettie se opri o clipă și inspiră aerul călduț și aromat al nopții. Nicăieri nu sunt astfel de aróme, numai la Splendora, gândi ea.

Vântul se opri, era o liniște perfectă. Întunericul o împresura, iar în spatele ei casa părea pustie.

„Gândește-te, Lettie!"

Nu! Ranny trecuse proba! Când spunea că-l doare capul, era aici la Splendora. Când să fi făcut mărșăviile de care era acuzat Spin?

„Nu era în pat. Chipurile, se plimba pe verandă, dar putea să-i fi auzit pașii și se întorsese repede!"

Bine, dar fusese rănit mult mai devreme, înainte de a fi nevoie de Spin care lupta împotriva absurdităților realipirii.

„Petrecuse mult timp în închisoare și când s-a întors acasă bolise luni întregi. Și-o fi revenit și apreciase că-i mai bine să joace rolul ăsta?"

Învățaseră împreună săptămâni, discutaseră și nu dăduse nici un semn că ar fi altceva decât un om rănit.

„Poate fusese un timp și de aceea cunoștea simptomele. Sau în spitalul din Washington unde-l trataseră, urmărise astfel de bolnavi."

„Dar este atât de drăguț și demn de dragoste! Oare și asta se poate interpreta?"

„Însă înălțimea se potrivește."

„Și? Sunt și alții tot atât de înalți, Martin Eden, Thomas Ward."

„Și culoarea ochilor este aceeași."

Deși este destul de greu să decizi. Ai lui Ranny sunt mai albaștri. Cele două voci sunt total diferite. Asta nu se poate interpreta.

„Da, dar făcuse teatru în piese de amatori. Să fie și ăsta un truc?"

Tușa Em este exagerat de sinceră, dreaptă și vorbăreață, n-ar fi reușit să ascundă dacă ar fi știut.

„Un om atât de îndrăzneț, găsise o soluție."

Făcuse dragoste cu Spin. Ar fi trebuit să simtă ceva când o atingea Ranny.

„Dar o voia, o dorea!"

„Dacă Ranny este Spin, este criminal. Omul care-și omoară prietenul și plânge la auzul veștii; care-i aruncă cadavrul în fântână, ca pe o jucărie stricată, apoi interpretează o cântare funebră la înmormântare."

„Nu!"

„Dacă Ranny e Spin, nu este criminal.

Spin este criminalul."

„Numai dacă...

Numai dacă nu este conștient când ucide? Rana i-o fi provocat tulburări mintale?"

Această posibilitate părea comodă. Dacă Ranny nu știe că el săvârșește delictele, nici nu trebuie să facă pe actorul ziua. Poate presentimentul violenței și al pericolului îl determină la crimă? Era în comportamentul lui ceva care o deranja pe fată, de exemplu, când intervenise în cearta dintre Thomas și Martin, ori când îi alungase pe mascații în alb.

Dar cum se potrivesc toate acestea cu Spin, care umblă noapte de noapte și doftoricește nedreptățile, vorbește latinește, îl

duce de nas pe șerif și întreaga armată. Există un om normal care să poată face aceste lucruri de-a lungul a doi ani?

Va înnebuni dacă nu găsește răspunsuri sigure.

Obosise. Nu numai de călătoria nocturnă, ci și de încordarea săptămânilor trecute. Ar fi dorit să intre în cameră, să se culce și să-și tragă pătura pe cap. Dar nu poate fi așa lașă. Mai are o sarcină neplăcută, nu știa cum se va încheia, dar nu se putea eschiva.

Traversă casa cu pași obosiți. În camera de zi căută chibriturile și aprinse o lumânare. O luă și porni spre camera tușii Em. Mai stătu în fața ușii, cu capul plecat. Își înălță capul și bătu la ușă.

Capitolul 17

– Nimic mai rău ca vipera ascunsă în floare. Șerpii femele sunt mai răi, nemaivorbind de femeile yankee... mormăi mama Tass, în timp ce punea tava plină cu cești de cafea. O privea pe Lettie cu mânie, lăsându-și buzele în jos.

– Îmi pare rău – spuse Lettie, pentru a suta oară cel puțin – eu n-am vrut să fie prins Ranny.

– Cu părerea de rău nu rezolvi nimic! Eu zic...

– Te rog, mamă Tass – îi făcu observație tușa Em, în timp ce își mângâia fruntea cu degetele.

Bucătăreasa își strânse buzele. Cu capul sus, cu o ținută marcată de mânie și de jignire, se retrase la bucătărie. Peste câteva clipe, pisicuța tărcată fugea din bucătărie cu o prăjitură în gură și după ea zbură o bucată de lemn. Strigătele încetară, iar mormăielile se mai îmblânziră, apoi se auziră zgomote specifice bucătăriei.

Pe verandă era încă plăcut, dar în curte soarele dogora luminos și cald.

– N-o lua în seamă pe mama Tass – spuse tușa Em. – Ranny i-a fost totdeauna drag ca lumina ochilor, simt uneori că-l iubește mai mult ca pe propriul ei fiu.

Lettie se lăsă pe spate și o privi.

– N-are importanță. O merit, așa cred. Ce zici, n-ar fi mai bine să mă mut în oraș? Te-aș înțelege.

– Prostii. Ai procedat corect, din nenorocire l-au prins pe Ranny. Sunt convinsă că nu-l va ține mult!

În celălalt capăt al mesei ședea Sally Anne. Trimiseră după ea la Elm - Grove, dimineața, și ea se prezentase imediat ca s-o însoțească pe tușa Em la închisoarea unională. Interveni.

– Ar face mai bine să nu-l țină mult.

– Dragă, el își face datoria. Se poate sta de vorbă cu el. M-a lăsat în zori să intru la Ranny, nu a percheziționat nici pachetele pe care i le-am dus.

– E prost dacă-l crede pe Ranny vinovat și i-am spus-o.

– Sigur i-a ajutat mult – spuse tușa Em ironic.

Sally Anne îi aruncă o privire întunecată.

– Mie mi-a ajutat. Nimeni nu m-a supărat așa niciodată.

– Trebuie să avem răbdare.

– Ce vor spune oamenii!

– Asta nu contează! – strigă tușa Em necăjită.

– Oh, eu nu mă gândeam la bârfe, ci că vor chicoti în spatele lui Ranny și-l vor arăta cu degetul. Vor crede că e periculos!

– Cine îl cunoaște nu va crede!

– Oamenii – spuse Sally Anne, uitându-se la Lettie – cred orice.

Dacă crezuse până acum că tușa Em și Sally Anne știau că Ranny săvârșise crimele din nebunie, acum putea abandona această posibilitate. Era imposibil să creadă așa ceva, doar cele două femei – în ciuda situației sale incomode de străină și fostă inamică – se purtau cu ea fără rezerve. Se luptase toată noaptea cu acest gând. Se potrivea perfect cu imaginea.

Purtarea tușii Em o surprinse pe Lettie. Nu s-ar fi mirat să-i ceară să împacheteze și să plece. Ar fi fost mai comod. Nu i-au spus, dar Lettie simțea că, în afară de faptul că Ranny fusese prins, îi mai purtau pică pentru că îndrăznise să-i intindă capcană lui Spin. Acest om era respectat aici ca un erou. Îi acordaseră circumstanțe atenuante doar pentru că dorise să-l prindă pe ucigașul fratelui ei.

– Nu-l vor ține mult pe Ranny – spuse tușa Em, cu ochii înduregați. – Adevăratul Spin va acționa din nou și vor vedea cu toții ce gafă au făcut prin arestarea lui Ranny. Cu asta se va încheia totul.

– Sper că va apărea curând.

Și Lettie spera. Dorea atât de mult să se dovedească despre Ranny că era realmente așa cum îl cunoscuse: bun, drăguț și simplu.

Tușa Em întreabă cu speranță:

– Așa-i că n-ar avea rost să-l rugăm să-și facă apariția publică?

Sally Anne o privi pe Lettie. Interesant, amândouă se gândiră la ea ca la distrugătoarea potențială a lui Spin, dar și cea mai apropiată ființă.

– Păi, dacă a văzut circul din noaptea trecută și a auzit ce s-a întâmplat, nu va mai veni prea curând la lacul Dink.

Sigur, numai dacă nu-i Spin cel din închisoare.

– Chiar de ce nu ne-am gândit la asta până acum? Cu siguranță... Sigur n-ar accepta ca Ranny să sufere pentru actele de care este el acuzat. Într-o zi, două vom auzi vorbindu-se despre el.

Lettie se uită la ea.

– Ești convinsă că trăiește printre noi?

– Da. Nu poate fi decât cineva care cunoaște necazurile obștei, doar așa poate ajuta. Trăiește pe lângă Natchitoches, de aceea le joacă dese feste soldaților. Sigur are o ascunzătoare, cum altfel dispare brusc? Ori dacă nu are un astfel de loc, o fi având doi-trei oameni care-l ascund, până se termină urmărirea.

Lettie cunoștea foarte bine aceste speculații.

– Știind toate acestea, la cine te gândești?

Se instală o liniște tensionată. Era unanimă hotărârea, nici Sally Anne, nici tușa Em nu vor spune nici un nume.

– Vă rog să uitați ce v-am întrebat!

– Vai, ce vremuri grele! Când mi-aduc aminte de frumoasele zile de demult, de viața de atunci, îmi vine să urlu de durere.

– Se petrec lucruri groaznice astăzi – spuse Sally Anne.

Lettie consideră că asta e ocazia să deschidă discuția.

– Într-adevăr lucruri groaznice. Nu vi se pare că e ceva... ceva nebunie în aceste crime?

– Nebunie?

– Păi, de exemplu, felul în care i-a rupt nenorocitului gâtul și cum a aruncat cadavrul lui Johnny în fântână.

– Mie mi se pare mai degrabă treaba unei hoarde de animale sălbatice – declară tușa Em. – Animale pentru care nu contează viața omenească. Sigur și eu am rupt gâtul multor pui, pentru că e un procedeu mai rapid, nesângeros și mai silențios decât altele. De aceea or fi procedat așa cu omul. Sau or fi fost deranjați, ori era vreo casă prin apropiere și le-a fost teamă să nu se audă împușcăturile. Cât privește fântâna, acolo se aruncă animalele moarte și gunoiul. Pe-aici sunt multe fântâni; or fi găsit că așa e cel mai potrivit să scape de cadavru. Mirare e că l-au găsit.

– Deci dumneata presupui că au acționat proscrișii?

– Proscrișii sau prădătorii, numește-i cum vrei.

– Au lăsat simbolurile lui Spin pe cadavru ca să fie el învinuit?

– Nu este altă explicație.

– E prea simplă, nu crezi?

– Altele nu au nici un înțeles. Un om care și-a riscat viața pentru alții de ce s-ar apuca să ucidă?

– Poate vrea să se salveze pentru că a fost recunoscut.

– Nu vrei să accepți presupunerea mea, pentru că ar însemna că dumneata și fratele dumitale v-ați înșelat – răspunse femeia tăios.

– Bine – spuse Lettie cu încordare – să zicem că nu e nici o legătură între Spin și proscrișii cunoscuți de Johnny și că cineva vrea să-l înfunde pe Spin pentru fapte care nu-i aparțin. De ce?

– Ca să-și păstreze secretul existenței cât mai multă vreme! Prima oară când au gândit așa, o fi fost când l-au omorât pe fratele dumitale. Toți îl bănuiau pe Spin, îl înjurau, îl blestemau în timp ce proscrișii și omul lor de legătură au făcut dispăruți banii de aur din soldă. Procedeul a reușit, l-au folosit iar și iar.

Lettie medita cu sprâncenele încruntate. Era foarte simplu.

– Și cine poate fi omul de legătură?

– M-am gândit și eu; poate fi cineva care a descoperit identitatea lui Spin, știe în mare când vine, când pleacă, atunci nu acționează în locul lui când are martori ce pot dovedi că nu el e făptașul, fiind în altă parte în momentul respectiv.

– Cine-o fi?

Tușa Em ridică mâna.

– Habar n-am.

– Și se travestește ca Spin? – întrebă Sally Anne.

– S-ar putea – răspunse tușa Em.

Această posibilitate deschidea o altă perspectivă, la care Lettie nici nu îndrăznea să se gândească. Poate făcuse dragoste cu intermediarul, nu cu Spin?

Nu. E imposibil. Excluse rapid această posibilitate. Și dacă Ranny e intermediar?

Fără nici o îndoială, el afla orice voia, doar armata își avea sediul în casa lui, aproape toată vara. În plus, umbla în oraș fie ducând-o pe tușa Em, fie pe Sally Anne. Oamenii vorbeau deschis față de el, ignorându-l total, dar Lettie știa că auzea și înțelegea mai mult decât s-ar fi crezut.

Sau Spin însuși o fi intermediarul? Săvârșea fapte bune ca să le acopere pe cele rele?

Prea multe posibilități! Lettie își dorea să gândească simplu ca tușa Em și să-i creadă explicațiile. E atât de convingătoare simplitatea! Binele și răul se echilibrează și se separă clar. Spin e bun, proscrișii sunt răi, iar Ranny este o victimă nevinovată. Din păcate, nu-i chiar așa de simplu!

Bun și rău! Înger și demon!

Cuvintele o urmăreau fantomatic, dar nu le putea descifra.

La semnul tușii Em, Sally Anne luă cana de cafea – de care uitaseră în focul discuției – și turnă în cești lichidul fierbinte și aromat.

– Trebuie să așteptăm. L-am întrebat pe Thomas, mai vrea să-l rețină pe Ranny. După părerea mea, numai pentru că mâine pornește la drum un alt transport de bani. Dacă ajunge în siguranță aici, apoi la Monroe, va decide altfel.

– Ți-a vorbit de transport? – Lettie nu-și putu ascunde stupefacția.

– Păi, am fost puțin violentă, dar el știe că poate avea încredere în mine. Mi-a spus și când pornește. Marți dimineața la patru și jumătate cu doi însoțitori.

– Dacă cineva i-ar jefui – începu tușa Em.

– Atunci situația lui Ranny s-ar clarifica – încheie Sally Anne.

Peter și Lionel se jucau în curtea din spate. Lionel se ținu departe de Lettie toată ziua, măsurând-o uneori nervos din colțul ochilor. O durea. Dacă cineva, atunci el ar fi trebui să știe că nu voise să-i facă rău lui Ranny și regreta că-i căzuse în capcană. Credea că băiatul o îndrăgește.

Peter alergă brusc spre verandă, sărind treptele câte două.

– Priviți – strigă – priviți ce-am găsit!

– Nu alerga, îți rupi gâtul! – îi spuse Sally Anne, fără să-l privească. Peter încetini, se apropie de scaunul mamei sale și-i întinse pumnul închis. Sally Anne îi ridică părul de pe ochi.

– Ar trebui să te piepteni!

– Da, dar uite, mamă!

Sally Anne țipă mai să-și scape cana. Tușa Em se aplecă în față uimită, Lettie înțepeni.

Peter fu atât de surprins, încât scăpă din mână învelișul lăcustei, care alunecă pe fusta mamei lui și căzu cu zgomot pe jos. Strălucea ca aurul în lumina soarelui.

Prima își reveni tușa Em.

– De unde l-ai luat?

Peter, palid, se uită în jur.

– De pe trunchiul magnoliei. Nu eu am omorât-o. Era deja gol. Ranny spunea că lăcusta îl lasă pe copac când îl părăsește.

– Da, așa este – spuse tușa Em. – Îmi amintesc, asta i-am spus-o când era ca tine.

– Pot să-l păstrez?

– Sigur, și toate prostiile grețoase pe care le găsești în curte.

Peter îl luă de jos și-l echilibră pe nas și fugi. Sally Anne se lăsă pe spătarul scaunului și-și împleti mâinile.

– Credeam că e o... o carte de vizită.

– Și eu – spuse tușa Em – din păcate, nu-i.

Soarele încălzi încet toată veranda, femeile se mutară în partea cu umbră tocmai când familia Tyler sosea, tatăl și mama lui Sally Anne. Mrs. Tyler aduse o tortă preparată de ea, umplută cu jeleu de mure. O tăiară și mâncară din ea alături de cafea, vorbind între timp de ghidușiile lui Ranny din copilărie. Abia îi vorbeau lui Lettie. Fata tocmai se gândea cu ce motiv s-ar putea retrage, când sosi Martin Eden.

– Tușă Em – începu bărbatul, urcând pe scări cu pălăria în mână – n-am cuvinte să spun ce rău îmi pare pentru cele întâmplate cu Ranny.

Tușa Em se ridică, îl întâmpină și îl îmbrățișă.

– Frumos din partea ta că ai venit – spuse ea.

– Am fost la el. Am încercat să-l conving pe colonelul Ward de eroare, dar este atât de decis să prindă un țap ispășitor – oricât de nepotrivit – încât nu m-a ascultat.

– Destul de urât lucru să vorbești așa despre Ranny – îi spuse Sally Anne.

– Iartă-mă, tușă Em, eu numai...

– Nu-i nimic, Martin, știu ce-ai vrut să spui.

– Te pot ajuta cu ceva? Nu trebuie să-i duc vreun pachet?

– Mulțumesc, acuma nu.

– Muzicuța e la el? S-ar putea distra.

– Chiar, e o idee bună. O caut imediat și poți să i-o duci.

– Bine. M-aș simți mai bine de-aș putea face ceva pentru el, orice lucru mărunt, pentru că plec pentru câteva zile.

– Călătorie de afaceri? – întreabă Sally Anne.

– Da, din păcate.

– Stăpânul pocnește din degete, dumneata sari?

– Păi, la drept vorbind, da – răspunse bărbatul cu un zâmbet searbăd.

– Destul de rău.

– De ce? Vrei ceva de la mine? – întrebă bărbatul cu capul plecat și cu cel mai fermecător zâmbet.

– Mă gândeam c-ai putea încerca să-l scoți pe Ranny, în loc să-i duci muzicuța – i-o aruncă Sally Anne.

Martin izbucni în râs.

– Nu mai spune, oare n-ai încredere în judecata colonelului dumitale?

– Pe Thomas lasă-l! El execută ordinele.

– Serios?

– Ce vrei să spui? – se aplecă femeia în față.

– Nimic, nimic – își ridică Martin mâinile în sus, apărându-se.

– De altfel nu este colonelul meu.

– Ei, îmi place ce aud. De altminteri ce minune ar trebui să fac să-l eliberez pe Ranny?

– Nu știu. Ceva. Orice. Folosește-ți relațiile!

– Mă îndoiesc că ar ajuta. Este o afacere militară, șeriful nu se poate implica, iar guvernatorul nu-și mișcă nici degetul mic fără profit – spuse bărbatul, închizându-și ochii din cauza soarelui.

– Sigur, aș putea încerca să-l corup pe colonel.

– Cu asta nu glumi!

– E mai bogat decât mine, nu? Ce-a mai rămas?

– Cavalerii?

Lettie o văzu pe Sally Anne aruncându-i o privire tatălui său în timp ce puse întrebarea. Bărbatul privea înainte, reflectând, parcă cu gândurile în altă parte.

– Nu eliberarea din închisoare este tăria lor.

– Poate că nu – spuse Sally Anne, neluându-și ochii de la Martin. – Dar Spin ar putea s-o facă.

Se făcu liniște, toți îl priviră pe Martin.

– Dragă, eu nu sunt omul lui!

– N-am pretenția să recunoști, dar dacă simți ceva pentru Ranny...

– Nu – interveni Lettie.

Nu mai era Martin în centrul atenției.

– Ce nu? – se uită la ea Sally Anne.

– Nu-i bună soluția. Dacă cineva ar îndrăzni să-l elibereze, ar muri o dată cu el.

– Nu neapărat – se apără femeia.

– Dacă ar reuși, ce s-ar alege de el? N-ar putea reveni la Splendora. S-ar putea duce în Texas, ori altundeva, dar n-ar fi fericit departe de lumea lui.

Martin Eden o privi nemișcat.

– N-am de gând să fac nici o nebunie, Miss Mason, dar nu ai drept să hotărăști asupra destinului lui Ranny, după bunul dumitale plac.

– Posibil, dar are șanse mai mari dacă lași pe seama colonelului aflarea adevărului.

– Chiar dacă va percheziționa toată Splendora în căutare de dovezi? Și sigur o va face!

– După părerea dumitale pot găsi ceva?

– S-ar putea. Dar dumneata de ce ești așa sigură că nu? Colonelul dacă nu găsește, aranjează să găsească.

Ce are bărbatul ăsta în cap sub masca zâmbetului? Imposibil de spus.

– Mă mir de dumneata. De ce nu recunoști că lui Ranny îi este mai bine așa?

– Te miri de prea multe lucruri, așa-i? Multe nu le înțelegi. Iată Ranny și Spin. S-a implicat și ce s-a întâmplat? Mai vii dumneata să spui ce este bine pentru Ranny? Ar fi mai bine, Miss Lettie, să te duci frumos în Nord, de unde ai venit!

Se instală tăcerea. Nimeni nu-l opri pe Martin, nimeni nu se împotrivi. Parcă, în sfârșit, cineva exprima în cuvinte toate gândurile lor secrete. Au eliminat intrusul, trădătorul.

Lettie se ridică.

– Ai dreptate, Mr. Eden. Cred că ai dreptate.

Se duse încet în casă. O luă de-a lungul camerei de zi și ieși prin ușa din spate, traversă veranda și coborî scările, târându-și fusta lungă. Pașii deveneau mai grăbiți, depărtându-se de casă. Când ajunse la camera de învățat aproape fugea. Intră în cămăruță și închise ușa după ea. Își rezemă capul de ușorul ușii și închise ochii.

Martin avea dreptate; trebuia să plece. Să rămână aici, când toți vor contrariul, ar însemna înjosire. I-ar fi plăcut să fie după, dar acum nu se putea hotărî să plece. Nu, până soarta lui Ranny nu se decide, până atunci, nu.

Splendora era pustie fără el. În ciuda comportamentului liniștit și retras i se simțea puternic prezența. Până într-un punct, toți și toate depindeau de el. El era soarele în jurul căruia se învârtea casa cu ai săi. Fără el, totul era fără sens și pustiu. Și camera de învățat. Lettie își deschise ochii și se uită în jurul ei... Totul era la fel ca înainte, și mirosul. Amestec de cărți, cretă și bandă de lipit. Prin fereastră, razele soarelui inundau camera și firele de praf dansau în lumină. Totul era pustiu și plictisitor.

Lettie oftă adânc. Se duse la masă și trase ușor degetele pe ea. Luă scaunul și îl puse la fereastră. Aici îi ceruse mâna. Cât părea de serios și de hotărât! Îi răsunau în urechi propozițiile, vocea, cum îi oferise iubirea, casa și pe sine. Dacă ar fi fost de acord...

Ce i-a făcut? Ce-a făcut?

Tușa Em, Sally Anne și ceilalți sunt convinși de nevinovăția lui. I-ar fi plăcut în disperare să poată și ea crede. Unul din eu-uri nu putea concepe că poate fi altfel. Dar celălalt aduna, cântărea și nu știa unde să-l așeze pe Ranny, pe Ransom Tyler.

În curând, peste una, două zile sau, poate, peste o săptămână – Spin va porni călare să îndeplinească noua însărcinare și atunci se rezolvă tot. Dacă s-ar întâmpla așa, ar fi cea mai fericită femeie din lume. Până atunci se poate ruga ca Thomas Ward să nu-i facă vreun rău lui Ranny și să nu recurgă la un interogatoriu violent.

Îi veni în minte Ranny în mâna soldaților, ciufulit, cu părul căzut în față, cu dâra de sânge pe buze și gândul în sine o înfioră. Auzise că există procedee prin care oricine recunoaște ce n-a făptuit niciodată. Durerea nu l-ar îndoi pe Ranny multă vreme, dar și răbdarea omenească are limite. Cel mai rău ar fi să-l oblige la tortură spirituală. Ușor derutabil, ar fi capabil să recunoască ce n-a făcut niciodată. Ori ar putea să-l convingă că salvează pe cineva dacă recunoaște: este Spin. Nu are rost să spere că Thomas Ward nu va acționa așa; fără nici o remușcare, ar atrage în cursă un om nevinovat.

Așa cum făcuse ea.

N-ar mai avea nici o importanță nimic, dacă Spin ar mai face vreun pas. Și dacă nu? Ce se va întâmpla cu Ranny, dacă decide că e ocazia cea mai bună să dispară și să renunțe la tot? Și dacă Ranny este Spin și nu se poate elibera?

Acuzele aduse împotriva lui: tâlhărie, hoție, amestec în treburile interne ale armatei Statelor Unite și crimă. Cea mai ușoară pedeapsă poate fi munca forțată pe teritoriul unei închisori iar, în cel mai rău caz, spânzurătoarea.

Spânzurătoarea! Ranny!

E groaznic însuși gândul. Se ridică brusc și începu să umble, fusta îi zbura. Nu se poate întâmpla! Nu!

Și dacă, totuși, ea e de vină.

Un gând insuportabil!

Își puse mâna pe stomac, parcă pentru a diminua durerea, autoacuzarea și sentimentul pe care nu voia să-l numească: iubire. Nimic, niciodată n-o va liniști! Niciodată!

Singurul lucru care ar ajuta-o ar fi o vizită la Ranny. Ar vrea să știe dacă a iertat-o. Dacă pleacă ceilalți, pornește imediat. Când drumul va fi liber, pentru că nu dorea să explice ce nu înțelegea ea însăși.

Lettie opri brișca în fața unei case cu două etaje, care servea în prezent drept stat major al armatei de ocupație, deși odinioară fusese locuință. Își tamponă transpirația de pe obraz cu batista și-și scutură rochia de praf. Era o după-amiază foarte caldă, fără un nor pe cer, frunzele copacilor atârnau ofilite... Străzile orașului erau pustii, vânzătorii își făceau vânt în ușa prăvăliilor. Câinii și pisicile se tolăneau la baza pereților, gâfâind și așteptând asfințitul.

Înăuntru, în hol, un funcționar sforăia, cu picioarele pe masă, acoperit cu un ziar. În zadar tuși și-și drese vocea, bărbatul nu se trezi. Fata porni cu pași nesiguri spre una dintre ușile deschise.

Un ofițer ședea la o masă plină de acte și hârtii. Părul îi era răvășit, degetele pline de cerneală. Când se ridică, o hârtie i se lipi de cot. O mătură cu o mișcare agitată, ieșind de după masă.

– Doamnă, cu ce vă pot ajuta – începu el, apoi strigă. – Miss Lettie... Miss Lettie ce faci aici?

Și el fusese o dată la Splendora. Era din Kentucky, pe soră-sa o chema Marcy, dar nu-și amintea numele bărbatului. Îi zâmbi călduros.

– Aș dori să vorbesc cu colonelul Ward.

– Sigur, poftește, Miss Lettie!

Locotenentul își îmbrăcă vestonul și o conduse spre hol. Când trecură pe lângă funcționar, îi mătură picioarele de pe masă fără nici o ceremonie și se duse mai departe cu pași mari. Biroul lui Thomas Ward fusese inițial sufragerie. Pe plafon se mișca un evantai cu două aripi, pe care îl punea în funcțiune dintr-un colț un copil negru trăgând de o sfoară. La fereastră erau doi bărbați. Unul era colonelul, celălalt Samuel Tyler. Când Lettie intră, se întoarseră.

– Domnule, e aici Miss Lettie – declară locotenentul, îi zâmbi, îi făcu cu ochiul și plecă.

Tyler își termină propoziția începută, din care Lettie nu auzi decât cuvântul „bani". Vorbeau probabil de prețul lui Elm Grove.

– Dacă deranjez – spuse – pot aștepta.

– Deloc, tocmai plecam – spuse tatăl lui Sally Anne. Își puse pălăria, se înclină în fața lui Lettie și a colonelului în semn de salut.

– Thomas, la revedere. Miss Mason...

Ușa se închise în urma lui.

Thomas Ward păși spre Lettie și-i prinse mâna.

– Care-i scopul vizitei dumitale?

– N-aș vrea să te deranjez. Firește, este vorba de Ranny.

– Ai vrea să-l vezi? În afară de dumneata, dragă, o jumătate de lume vrea să-l vadă, iar cealaltă jumătate îi trimite pachete.

– Te-ai convins că nu-i el cel pe care-l cauți? – întreabă fata, cu speranță în voce.

– Nu tocmai.

Lettie își lăsă ochii în jos, ascunzându-și decepția.

– L-ai interogat?

– Am încercat, între două vizite.

– Și ce ți-a spus?

– Ce-a spus? Aproape nimic. Șade, zâmbește și pare atât de nevinovat ca un băiețel din corul de Crăciun. Dar și eu am fost corist, de aceea nu-l cred.

Se juca cu șnurul borsetei lui Lettie.

– Și dacă nici de aici înainte nu spune nimic? Ce va fi? Așa-i că nu... nu permiți un interogatoriu dur?

– Asta te neliniștește? Asta e impresia dumitale despre Armata Statelor Unite?

– Numai să nu-mi spui că nu s-a întâmplat.

– Dumneata și Sally Anne credeți că eu sunt un animal... hm, un tip brutal.

Lettie gândi, uite și cealaltă își face griji pentru el. Este de prisos să se deranjeze. Se prefăcu că nu observă bâlbâiala bărbatului.

– Eu cred că ești un militar cinstit, dar ți-e greu. Vrei să rezolvi afacerea Spin și să pui punct delictelor săvârșite în numele lui.

– Asta sună de parcă Spin n-ar fi delincvent, fie că e Ranny sau nu.

– Nu știu! Nu știu! – țipă fata.

Bărbatul privi chipul speriat al fetei.

– Cine este Tyler pentru dumneata? Pe Sally Anne o înțeleg, îi este rudă, dar dumneata de ce ești atât de răscolită?

– Cred că relațiile mele personale nu țin de domeniul dumitale.

– E adevărat, dar asta nu-i simplă curiozitate. Simt că-ți pare rău pentru ceea ce ai făcut și-aș vrea să știu de ce?

Lettie privi strada pustie, plină de praf.

– Dacă-mi pare rău e numai pentru că l-ați prins pe Ranny. N-am mai întâlnit niciodată un om ca el. El este așa... așa drăguț, altruist, fire bună și asta m-a atras. E sensibil și pe el nu-l apără un înveliș ca pe alți oameni. Distractiv, politicos, tragic. Ca...

– Dacă ar fi absolut normal, aș risca să spun că ești îndrăgostită de el.

Fata se uită surprinsă la colonel, roșind.

– Îmi place, recunosc. Și cred că e firesc. Un profesor are elevi preferați.

– Îți place numai?

– La altceva te gândești? – îl provocă Lettie.

– Nimic, nimic, dacă spui – admise bărbatul, cântărind-o în continuare.

– Aș dori să-ți amintesc că Ranny te-a salvat, cine știe de la ce, când s-a amestecat în cearta dumitale cu Martin Eden.

– N-am uitat nici că la Elm Grove m-a oprit înainte de-a mă face de râs față de Sally Anne.

– Și-atunci?

– Și-atunci îmi dau cuvântul că mă voi purta cu el cu mănuși. Te va surprinde, nici n-aveam de gând să procedez altfel.

Fata zâmbi.

– Așa m-am gândit și eu, dar e bine s-o aud de la dumneata.

– Am vrut să-l bat puțin de dragul glumei, dar are prea mulți prieteni. Nu sunt un vierme laș, însă nici n-aș vrea să-mi suceas-că cineva gâtul. Despre această perspectivă îmi vorbea Samuel Tyler.

– Ăsta e singurul motiv?

– Ce alt motiv aș putea avea? - zâmbi bărbatul și-i deschise ușa.

– Îi facem o vizită prizonierului?

Celula închisorii era la subsol. O încăpere mică, cu o singură fereastră, unde odinioară erau închiși sclavii periculoși și răz-vrătiți. Ieșiră pe ușa din spate, traversară veranda de la parter. Thomas deschise ușa dublă dinspre subsol și o conduse pe Lettie pe un coridor lung. Celelalte încăperi erau folosite ca ma-gazii. Se simțea miros de mucegai și de praf, dar era mult mai răcoare decât sus.

Thomas se opri în fața unei celule. Mobilierul consta dintr-un spălător și dintr-un prici, pe care se vedea o pată obscură. Colo-nelul lovi gratiile.

– Tyler, ai un vizitator!

Se întoarse din mers și, peste umăr, spuse:

– Mă întorc peste cinci minute.

Ranny se ridică. Statura i se contura în lumina ferestrei; umerii lui largi acopereau lumina. Porni spre ușă cu pași ușori, legănați.

Lettie îi văzu capul, linia gâtului și i se strânse inima. Nu putea vorbi și simțea că nu se va mai putea mișca de-acolo.

Ranny era tot mai aproape. Lumina îi luci în păr, pe piele și pe gură. Prinse gratiile cu mâinile lui mari și spuse blând:

– Miss Lettie...

– Oh, Ranny – șopti fata cu vocea tăiată.

– Ai venit totuși? Am crezut că nu mă vei vizita.

Lacrimi fierbinți se adunară în ochii lui Lettie, apoi se rosto-golire pe obraz. Făcu un pas și puse o mână pe el, fără să știe.

– Ești bine?

– Da, sunt bine. Dar mâna dumitale e rece. Nu ești bolnavă?

Îi văzu rana de pe buza ruptă. Îi mângâie cu buricul degete-lor, printre gratii, pielea caldă, barba nerasă, parcă ar fi vrut să-i vindece rana primită din cauza ei. Abia se putea abține să nu-l sărute. Ranny îi luă mâna și i-o strânse la piept.

– Îmi pare rău, Ranny, atât de rău!

Nu știa de unde-i vin cuvintele, dar îi pica bine să le spună. Se apropie mai mult de gratii și se agăță cu o mână de el.

– Nu contează.

– Ba da, contează. Ce să fac?

– Nimic. Nu poți face nimic, Miss Lettie.

– Sigur este ceva!

– Nu te frământa! Totul va fi în ordine.

O avertiza? Ori voia s-o liniștească? Se retrase și-l privi. Ară-ta la fel, dar poate mai slăbit, mai obosit, însă același chip. Ea se schimbase. Ea îl vedea altfel.

– Ransom Tyler – spuse încercându-i numele. Îi auzea ecoul în minte, împreună cu alte lucruri pe care nu le va uita niciodată.

– Miss Lettie? – întrebă bărbatul strângându-i mâna fără să vrea.

Lettie simți nevoia să-l roage să arunce masca și să-și îm-brace eul adevărat.

Dar acum era periculos. Poate asculta cineva la fereastră sau în camera vecină. Nu-i voie!

– Ah, nu-ți face probleme! – spuse încet.

Ransom n-o iubise niciodată atâta. Era palidă, i se vedeau cearcănele de nesomn. Dar privirea îi sugera că nu sunt gratii între ei.

Știe, gândi bărbatul. Și l-a trădat... Dar când se întâlniseră prima dată îi oferise viața cu un trandafir în mână. Nu se poate revolta dacă fata îl aruncă de la sine. Dacă l-ar fi întrebat, i-ar fi spus tot ce voia să știe. Dar nu-l întreba și se bucura. Însemna că ea înțelege tot, mai mult decât ar fi putut visa, și voia să creadă în asta. Mai însemna că nu mai vrea să știe ce făcuse și că îi era rușine de cele întâmplate. Amândouă posibilitățile îl mulțumeau.

Se auzeau bocăniturile pașilor pe scările subsolului. Venea colonelul.

Ransom șopti cu o voce profundă:

–Sărută-mă, Lettie!

Fata se ridică în vârful picioarelor, simți răceala gratiilor pe obrajii roșii când li se atinseră buzele. Atingerea era moale – energică totuși – și pătimașă, un tratat cu sigiliu mut.

Thomas fluiera tăios, ca avertisment al apropierii. Ranny o lăsă pe Lettie și se retrase. Vocea fetei suna nesigur când îl întrebă:

–Primești tot de ce ai nevoie?

–Afară de dumneata. Mi-ar plăcea să-mi citești – îi răspunse bărbatul cu ochii strălucind în semiîntuneric.

Fata zâmbi de dualitatea dorinței. Când își ridică privirea, Thomas era acolo.

–Ești gata?

Lettie îi făcu un ultim semn de rămas bun lui Ransom și-și puse mâna pe brațul colonelului. Respira calm, regulat; îl lăsa acolo pe Ransom Tyler care, nu mai era nici o îndoială, era **Spin**

Capitolul 18

Nimic nu va mai fi ca altădată. Lettie știa, dar nu-i păsa. Se simțea atât de ușoară! Scăpase de îndoieli. Îi venea să cânte și să țipe în ciuda fricii apăsătoare. Dar nu făcu nimic. Mâna liniștită spre Splendora, dar chipul îi era sumbru și frământat de gânduri. O´Connor – care o salutase pe străzile Natchitoches-ului ridicându-și pălăria – o privi uluit, deoarece fata nu catadicsea nici să-l vadă.

Lettie spera s-o găsească pe tușa Em. Din păcate, se înșelase. Sally Anne nu plecase încă și, între timp, sosiseră Marie Voisin și Angelique. Angelique dorea să-și ia rămas bun. Ședeau în dormitorul tușii Em, probabil că o deranjaseră din odihna de după-amiază, fiind vorba de vreo treabă confidențială. Lionel îi spuse unde și cine erau. Cu câteva ore înainte ar fi avut rezerve privitoare la buna primire, dar acum nu se mai gândea decât că trebuia să vorbească cu tușa Em și încă foarte repede.

Lettie auzea vocile dinăuntru, dar când bătu la ușă, se făcu liniște. În clipele următoare o poftiră înăuntru. Tușa Em ședea pe un scaun, între Sally Anne și Marie Voisin. Angelique stătea în genunchi cu ochii înlăcrimați în poala femeii. Când intră Lettie, se ridică și-și căută batista.

– Dumneata ești, Lettie! Credeam că a venit mama Tass după tava de cafea.

–O duc eu, să nu se mai obosească. – Oferta era sinceră, căci simțea că ar avea mai multe șanse de-ar veni mai târziu.

–A, mama Tass apare imediat!

Lettie închise ușa și intră.

– N-aș vrea să deranjez.

Angelique își suflă nasul și-și puse batista la loc.

– Oh, nu deranjezi. Sunt atât de pr... proastă. Dar voi fi mai bi... bine.

– Suntem gata de plecare – spuse Marie.

– Nu te-aș putea convinge, totuși – întrebă tușa Em – de inutilitatea plecării?

Fata dădu din umeri fără speranță.

– Știi în ce situație sunt.

– Dar poți s-o schimbi. Mulți se duc în California sau în Mexic și acolo sunt acceptate ca...

– Ca spanioli. Da, știu, dar tata nici nu vrea s-audă de așa ceva. Se cramponează de pământ, singura mândrie a lui este domeniul. Iar eu tânjesc după ceva mai mult.

– Dar nu la asta! Nu ca hibrid. Nu va mai fi niciodată ca înainte de război. Nimic nu va mai fi la fel.

– S-ar putea ca mie să-mi fie bine cu omul care m-a ales.

– Poți avea încredere în el? Adică, sigur?

– Sunt obligată. – În zâmbetul stânjenit se observa durerea tuturor femeilor din lume.

Tușa Em oftă.

– Nu-mi place. Deloc nu-mi place, însă tu trebuie să decizi și poate că în aceeași situație aș decide la fel. Când pornești?

– Mâine noapte.

– Mâine noapte? De ce?

Angelique își întoarse capul.

– E evident.

– Omul acela e nebun.

– Trebuie să aibă grijă de bunul său renume. Cum spuneai dumneata, nimic nu e ca altădată. Nu mai e la modă să țină o amantă de culoare.

– Modă! Ce să spun!? Ce viață vei duce dacă nu se va arăta cu tine în public?

– De care-o fi. Poate... greșesc, s-ar putea. Pornim noaptea, că trecem mai întâi prin Monroe ca să prindem șlepul.

– Prin Monroe? – la întrebarea tușii Em trebuia să răspundă.

– Are ceva afaceri pe-acolo sau, poate, nu vrea să mă prezinte prietenilor, ceea ce ar fi inevitabil, mergând cu trenul de Colfax.

Sally Anne se aplecă în față și-și puse mâna pe umărul ei.

– Angelique, te rog, nu pleca!

Angelique zâmbi, în ochi îi lucea o lumină.

– Mulțumesc că-ți faci griji pentru mine, nu voi uita, dar crede-mă, n-am altă alegere.

– Ar fi mult mai bine un bărbat din rasa ta decât idiotul ăsta insuportabil. – Nu spusese numele perceptorului din bun-simț.

– Rasa mea? Dar nu sunt decât pe sfert negresă. Un sfert! Care-i rasa mea?

Tăcură toate. Ce rușine, puțin sânge de negru îl face pe om „de culoare" și asta n-au schimbat-o nici legile realipirii.

Angelique se ridică, își aranjă fusta. Voi să se întoarcă, dar tușa Em o prinse de încheietură:

– Ești o femeie minunată, inteligentă! Asta să n-o uiți! Dacă nu merg bine treburile, nu fi prea mândră, vino înapoi!

– Nu voi fi – răspunse Angelique domol – nici n-aș fi plâns dacă n-ai fi fost atât de înțelegătoare cu mine. M-ai ajutat enorm. Îți sunt recunoscătoare!

Tușa Em își scutură capul.

– Știi cât m-aș bucura să fii fericită?

– Da, știu. Acum, trebuie să plec, că nu mi-am împachetat încă.

Angelique își luă pălăria de pe masa de alături și și-o fixă de păr cu un ac de pălărie. Marie îi aranjă voalul, îi luă borseta. O conduseră până la verandă. Și-au luat rămas bun îndelung, apoi cele două vizitatoare coborâră pe scări și urcară în trăsură. Lettie, Sally Anne și tușa Em le făcură semn, până dispăru trăsura.

Tușa Em își lăsă jos brațul și spuse nervoasă.

– Dacă O´Connor n-o chema la New Orleans, Angelique ar fi fost pe deplin fericită aici, unde este! L-aș putea omorî!

– Eu am o idee mai bună! – spuse Lettie cu ochi strălucitori.

– Despre ce vorbești?

– Ce înțelegi prin asta?

Cele două femei întrebară deodată. Vocea tușii Em suna bănuitoare, iar Sally Anne privea chipul lui Lettie cercetător.

Lettie le spuse ideea ei.

A doua seară porniră la drum. Sally Anne n-o lăsa singură pe Lettie, pentru că nu voia să rămână în afara emoției. Tușa Em voia să meargă pentru că e periculos pentru două femei să călătorească noaptea fără apărare. Lionel nu rămânea acasă, că nu mai trebuia să-l ajute pe domnișoru´ Ranny. Mama Tass nu-l lăsa pe Lionel, numai dacă mergea și ea.

Lettie nu protestă împotriva societății; îi promiseră că nu se vor arăta. Poate vor fi utili. Ceea ce pregătise era riscant, în cel mai bun caz; în cel mai rău, era fatal. În caz de eșec, prin prezența celorlalți putea dovedi că voise să facă o glumă.

Porniseră înainte de asfințit. Nimic bătător la ochi; familia de la Splendora pleca în vizită. În urma trăsurii mergea la trap un cal înșeuat. Lettie mâna, iar tușa Em ședea lângă ea pe capră. Ceilalți se așezaseră pe banca din spate, odihnindu-și picioarele pe un pachet înfășurat într-o pătură. Zâmbeau, discutau, se purtau degajat, până trecură prin oraș spre Isle Brevelle.

Când ajunseră la drumul ce ducea la domeniul domnului La Cour, tatăl lui Angelique, se întunecase. Se opriră. Tușa Em alese acest loc deoarece cotitura era mărginită de stejari mari și tufe dese și, nu departe de aici, era o fermă pustie.

Mânară în curtea fermei și lăsară trăsura în spatele casei. Lionel porni spre domeniul La Cour să se convingă dacă nu întârziară. Mama Tass scoase cina rece din coș și începură să mănânce, așteptându-l pe Lionel.

Între două îmbucături de pui fript, Lettie luă pachetul cel mare și îl desfăcu. Puse armele pe banchetă, scuturâ pantalonii, cămașa, pălăria, pernele, baticurile mari negre, scoase pistolul luat de la Spin în hambarul de porumb. Se dezbrăcă și îmbrăcă, unul după altul, articolele bărbătești.

Până se întoarse Lionel, se întunecase de-a binelea. Angelique era acasă. O văzuse pe fereastră plimbându-se în sus și în jos, prin cameră.

Îi dădură și băiatului pâine cu pui fript; puseră totul la loc. Tușa Em și Sally Anne luară câte o armă de pe banchetă, mama Tass scoase la iveală din coș un cuțit de bucătărie înfricoșător. Lionel – cu gura plină – scoase din buzunar un pumn de pietre și un biberon. Mama Tass rămase la trăsură, ca în caz de nevoie să se întoarcă în grabă la Splendora. Lettie se îndreptă spre drum, ducând calul de căpăstru, ceilalți o urmară.

Ocoli tufele și lăsă calul în spatele stejarilor. Ceilalți se ascunseră pe după tufișuri, mormăind cu durere și gemând din cauza ghimpurilor ascuțiți.

Lettie îndreptă calul în direcția drumului. Se uită la șaua bărbătească pe care legaseră o pernă mare. Își puse piciorul în scăriță, se agăță cu amândouă mâinile de șa și încercă să încalece.

La prima încercare nu reuși. Pieptul i se lovi de șaua înălțată și căzu. Se avântă din nou, dar cu același rezultat.

Tropăit. Se apropia cineva. Trebuia să fie deja gata. Se avântă din nou și reuși.

Ședea în șaua înălțată, pregătită astfel pentru a asigura călărețului o statură remarcabilă. Lettie potoli calul ce dădea din copite, îl tulbura noua prezență. Își aranjă cu o mână pernele umerilor, își înfundă pălăria până peste ochi și-și legă năframa neagră peste obraz. Era atentă la drum.

O clipă crezu că vede o fantomă. Luna nu ieșise încă și în întuneric nu vedea decât o pată albă care se apropia călare. Închise ochii și îi deschise din nou. Pata nu era altceva decât un

călăreț cu cămașă deschisă la culoare, pe un cal negru. Era un bătrân negru pe o gloabă înspăimântător de slabă.

Era un călăreț singuratic, nu o trăsură. Nu ăsta-i va fi victima. Lettie rămase nemișcată. Bătrânul trecu pe lângă ea și dispăru în noapte.

Timpul trecea. Fata se destinse. Lăsă baticul în jos de pe față și își frecă cu grijă buza superioară. O mânca pe sub mustața lipită. Nu-și putea imagina cum o suporta Ransom atât de des și atât de mult timp. Își scoase pălăria și-și făcu vânt cu ea, o încălzeau pernele. Ce bine ar fi dacă ar ploua puțin, ar răcori atmosfera și ar spăla praful de pe copaci. Cel puțin n-o deranjau țânțarii.

Îi veneau în minte lucruri stranii și imposibile. Ce va spune? „Stai! Predă-te!" Ca un bandit în pustiu? Oare e destul să spună: „Stai!"? Poate trebuia să-și pună un nas mare ca să-i acopere obrazul, dacă eventual ar avea lampă pe trăsură, și și-ar schimba vocea și mai mult.

Se gândea: Ce face ea aici? E nebună?

Mai bine să nu caute răspuns. Se gândi la mama Tass cu câtă plăcere își strânse hainele necesare pentru rol și la Lionel cât de ușor îl acceptase pe cel de spion.

Ranny era atât de nevinovat. Îi părea rău că-l pierduse. Dragostea pe care i-o oferise atât de simplu și curat, cumva mânjise tot. Nici nu simțise cât de mult depindea de el până nu-l pierduse. Nu și-o va ierta niciodată.

În același timp se bucura sincer, deoarece descoperise că în sentimentul de atracție față de el – nici simplu, nici curat – nu era nimic pervers, cum gândise. Se putea privi liniștită în oglindă. Păcatele ei sunt de înțeles și, deci, pot fi iertate. Va trăi mai ușor acceptându-le așa.

Ce bine e să nu mai aibă dubii, să știe că Ransom este unul și același cu Spin și nu-i criminal. Nu știa de ce era așa sigură; i se părea că tușa Em avusese dreptate tot timpul. Nu mai trebuia să afle cine l-a omorât pe fratele său și pe Johnny. E treaba autorităților și le lasă în pace. Un singur lucru are de făcut în această noapte, apoi poate pleca cu conștiința împăcată și liniștită. Dacă uneori va visa cu mascați, cu fantome apărute în întuneric, va suporta cu plăcere.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unei trăsuri care se apropia cu viteză. Își puse pălăria, baticul pe nas, prinse bine hățurile și era foarte atentă. Interesant ce puternic simțea mirosul de praf, de mușchi și de iarbă strivită, cu câtă moliciune catifelată o învăluia aerul și cu câtă prietenie o îmbrățișa întunericul de nepătruns. Inima îi bătea puternic și simțea cum îi circulă sângele în vine. Era plină de forță vitală și de voință de acțiune. Își va aminti de această noapte și când va fi bătrână.

Trăsura se apropia tot mai mult și Lettie își fixă privirea pe drum. Apăru brusc la cotitură. Nu avea lampă. Alerga sub lumina slabă a stelelor ca o pată neagră, ridicând în urma ei un nor de praf. Lettie ieși lângă drum. De pe partea cealaltă a drumului auzi un fluier strident. Lionel. Fetei îi veni să râdă, dar zâmbetul i se șterse de pe chip când se gândi la misiunea pe care o avea.

Da, acuma vedea trăsura. Calul mergea la trap, aplecându-se în curbă. Mâinile bărbatului erau ocupate cu hățurile.

Acum!

Fata înghionti calul și sări în mijlocul drumului. Trase atât de brusc căpăstrul, încât calul se ridică pe picioarele din spate. Calul prins la trăsură se sperie, trase capul cu violență într-o parte și se opri. Bărbatul de pe capră sări înjurând și, trăgând de hățuri, își liniști calul. Lettie scoase pistolul și se îndreptă.

– Ce naiba e asta? – strigă bărbatul mânios. – Pleacă din drumul meu!

Fata repetase aproape douăzeci și patru de ore vocea dură până răguși și vocea îi deveni așa cum dorise. Dar când recunoscu vocea celui de pe capră aproape că-și pierdu graiul de surpriză. Pe acest om îl așteaptă Angelique? Nici o îndoială. Nu-i de mirare că fata era sigură în ceea ce privea viitorul.

Dar nu avea vreme să se gândească la asta și nu putea schimba nici planul. Bărbatul luă o mână de pe hățuri și o îndreptă spre buzunarul pantalonilor.

– Nu! – spuse fata. – Sus mâinile, imediat!

Bărbatul se supuse, încet.

– Animal tâmpit – spuse șoptit, cu ură – știi tu cine sunt eu?

– Știu. Coboară!

– Ce?

– Ai auzit! Coboară! – spuse fata îndreptând pistolul spre inima bărbatului. De așa aproape nici nu putea greși.

– Pentru asta îți rup ouăle!

– Încearcă! – spuse Lettie, în timp ce-și întoarse capul.

Bărbatul încercă să profite de clipa de neatenție a agresorului și își îndreptă mâna din nou spre buzunarul interior. Fata apăsă inconștient pe trăgaci.

Pistolul bubui puternic, din țeavă țâșni un foc portocaliu, urmat de un nor de fum. Bărbatul se întoarse, căzu pe banchetă și-și duse mâna la braț. Înjurăturile zgomotoase umpleau noaptea.

Lettie nu voise să-l rănească, nu pentru că merita cruțare pentru cele plănuite cu Angelique. Să și-o mulțumească.

Trebuia să se grăbească. Familia La Cour putea ieși la zgomotul împușcăturii. În spatele trăsurii, în tufiș se auzi mișcare și pe țeava unei puști apăru o lumină.

Apoi nici o mișcare.

– Te sfătuiesc să nu mai încerci o dată – spuse aspru. – Și acum coboară!

– Cine crezi că ești?! Spin? – întrebă ironic bărbatul, în timp ce agață hățurile și cobora cu mâinile ridicate.

Întrebarea o surprinse, asta voia să audă. Dar dacă asta nu reușește, ce rost are? Parc-ar fi sigur că nu-i Spin. Dar nu se putea gândi, trebuia să continue ce începuse. Înaintă cu calul, pentru că putea urmări mai bine mișcările bărbatului.

– Dezbracă-te!

Înjurând, se supuse în cele din urmă. Își aruncă paltonul în praf, cravata și cămașa. Își dădu jos brațele șovăind de durere și așteptă nemișcat.

– Cizmele și pantalonii!

– Du-te dracului!

– După dumneata – îi răspunse fata. Ar fi vrut să arunce cuvintele dur și tăios, dar îi reuși doar o voce obosită.

Bărbatul o privi mut, apoi spuse:

– Cunosc vocea ta.

Fata fu cuprinsă de scârbă și teamă. Încet, de parcă ar fi vorbit unui idiot, repetă:

– Cizmele și pantalonii!

– Îmi voi da seama și atunci...

Întrerupse propoziția amenințător, dar sărind într-un picior își dădu jos cizmele. Își împinse și pantalonii în jos, păși din ei și stătea acolo în fața ei, în izmene.

– Du-te la copac! – îi arătă Lettie cu pistolul spre stejarul pe care-l alesese în acest scop. Avea pe șa mai mulți metri de sfoară. O luă în mână fără să-l piardă din ochi. Sări de pe cal și trecu pe sub grumazul animalului.

– Mâinile la spate! – spuse tare.

– Da´ sângerez, să te ia dracu´!

Într-adevăr sângera, dar numai puțin. Glonțul îi zgâriase doar brațul. Asta o umplea de mulțumire, dar și de remușcări. Strânse mai tare pistolul, păstrând distanța ajunse în spatele copacului.

Cu ce să-l țină în șah până îl leagă? Nu se chinui mult pentru că Lionel, ca o umbră mută, apăru lângă ea. Lettie trase brațele bărbatului în spate, iar băiatul îi luă sfoara și-l legă strâns. Fu legat rapid. Picioarele nu mai constituiau o problemă. Ca ultimă mișcare, Lettie scoase un batic din buzunar și legă ochii prizonierului.

Bărbatul nu mai spunea nimic, parcă își bătea capul cu ceva. Lettie se opri și se gândi dacă să-i umple gura. Nu-i mare deosebire, vor fi departe când îl vor descoperi. Hotărî să treacă peste treaba asta. La semn, Lionel dispăru între tufișuri și Lettie văzu din mișcarea ierburilor că și ceilalți se retraseră.

Se depărtă de copac și-și admiră opera. Corespunde. Va fi bine!

Hopa! Era să uite. Scoase cu grijă din buzunarul vestonului, în timp ce stătea față în față cu bărbatul: un înveliș de lăcustă străpuns de un spin. I l-ar putea pune între perii de pe piept, dar ar cădea. Privirea i se opri pe izmene. Văzu un loc bătător la ochi. Înainte de-a se răzgândi, întinse mâna și înfipse învelișul de lăcustă.

Apoi, pași repede spre trăsură, lovi calul cu putere pe spate. Trăsura durui în noapte. Se întoarse la calul ei, luă căpăstrul. Observă grămada de haine, le împachetă strâmbându-se; în buzunarul pantalonului zornăi ceva.

Prizonierul începu să smucească sforile și să înjure cumplit. Pe Lettie n-o interesa. Aruncă hainele pe șa. Inima îi bătea așa de puternic de emoție, încât încălecarea nu mai fu o problemă. Se îndreptă spre ferma părăsită.

Ceilalți profitaseră de zgomotul făcut de trăsura omului și ieșiră cu ai lor pe drum și porniră. Lettie dădu ghes calului și-i ajunse din urmă. Din mers, aruncă pachetul de haine în trăsură, urmându-l printr-un salt. Lionel leagă calul de ruda din spate și își acoperi ochii până Lettie se dezbracă. Peste câteva minute ședeau ca un grup de femei cu un copil.

Erau în drum spre casă. În urma lor, legat de stejar, înjurând și smucind sforile îl lăsaseră nu pe perceptorul O´Connor, ci pe Martin Eden.

Reușita misiunii fu sărbătorită cu lichior de mure. Serveau băutura dulce din paharele de cristal venețian ale tușii Em, primite ca dar de nuntă. Îl premiară și pe Lionel cu un păhărel. După ce-l bău, băiatul puse capul pe masă de amețeală.

Succesul și mulțumirea fură urmate de o bună dispoziție generală. Cele două femei erau convinse că dacă va fi descoperită lăcusta pe izmenele lui Martin, se va crede că era o nouă tentativă a lui Spin și, în curând, Ranny va fi eliberat. Tușa Em plănuia ce va face când va fi acasă. După cum socotea, nu putea fi acasă mai repede de a doua seară. Astfel, tușa Em și mama Tass se sfătuiau ce cină sărbătorească să prepare. Sally Anne intervenea uneori. Lettie urmărea zâmbind însuflețirea, dar ea nu era atât de optimistă privind urmările.

– Dragă Lettie – spuse femeia în vârstă – hai să-ți mai torn puțin lichior. Ești foarte palidă. Doar nu-ți va veni rău acuma?

Fata își scutură capul și zâmbi:

– Mă gândesc la Martin. Ce va fi dacă se eliberează înainte de a fi găsit și de a fi observată lăcusta? Ce se va întâmpla dacă nu reclamă cazul? Atunci am făcut-o în zadar.

– De ce să nu reclame? Sigur va reclama!

– Sigur? Se face de rușine.

– Păi, nu i-ai pus eticheta în gât, ca Spin lui O´Connor.

– Nu, dar mă neliniștește ceva în comportamentul lui. Era foarte sigură că eu nu sunt Spin.

– Bineînțeles, căci crede că Spin e la închisoare. Toată lumea așa crede.

– Nu-i vorba numai despre asta. Era gata să-mi recunoască vocea.

– Vai de mine!

– Ăsta-i singurul punct slab – spuse Sally Anne.

Lettie o aprobă:

– N-am crezut că trebuie să vorbesc atâta. Nici n-aș fi făcut-o, dacă nu era bănuitor. Interesant, nici nu s-a speriat.

– Crezi că-și dă seama că ai fost dumneata?

– Habar n-am.

Tușa Em spuse îngrijorată:

– E atât de... impulsiv.

Sally Anne învârtea paharul între degete.

– Nu mi-a venit să cred urechilor când i-am auzit vocea. Eram atât de sigură că O´Connor a chemat-o pe Angelique la New Orleans. Ea nu mi-a spus niciodată, doar eu am gândit așa. Ce interesant, Angelique nu i-a amintit niciodată numele.

– Nimic interesant – spuse tușa Em. – Știe că-i prietenul familiei, că ție ți-a făcut curte. A făcut-o din bun-simț, apoi așa se rezolvă lucrurile astea.

– E mai clar de ce s-ar fi dus Angelique cu plăcere – spuse sec Sally Anne.

– Da, într-adevăr. Martin ar fi respectat regulile jocului. Și apoi el este domn, chiar frumos.

– Nu înțeleg – spuse Lettie – de ce s-ar fi dus la New Orleans. Cred că aici, aproape de casă, ar fi putut să-i ofere mai mult.

– Da, ai dreptate – spuse încet tușa Em. – Poate Angelique nu fusese de acord din cauza familiei, nici așa nu trebuia să meargă prea departe – ei, știți la ce mă gândesc... Pe de altă parte, nu cred ca Martin să fi plecat fără rămas bun, să fi lăsat aici tot.

– Numai dacă n-o fi vrut să se știe.

– Să-i fi fost rușine? Nu trebuia să destăinuie numele fetei.

Se gândi și Sally Anne.

– Lettie are dreptate. De ce să fi plecat? Trăia bine aici.

– Sunt câțiva oameni care nu-i vorbesc din cauza muncii lui. Poate o fi vrut să lase tot, ca să înceapă o viață nouă la New Orleans. Ori o iubește atât de mult pe Angelique și-ar fi făcut-o pentru ea.

– Poate – spuse Sally Anne.

Privirea lui Lettie căzu pe pachetul cu haine care era lângă ușa bucătăriei pe jos.

– Poate găsim aici răspunsul.

– Îi scotocești buzunarele? – întrebă tușa Em.

– Știu, nu-i corect.

Mama Tass, care le asculta ca mută, acum își holbă ochii. Se

ridică, se duse la pachet, îl ridică și-l puse în mijlocul mesei. Îl desfăcu cu mișcări rapide și le întinse fiecare bucată.

Tușa Em le privea cu atenție. Sally Anne ridică o mânecă de cămașă și o lăsă apoi să cadă. Lettie se întinse după veston. Mama Tass întoarse cu dexteritate buzunarele pantalonilor.

Obiectele lui Martin se adunară în mijlocul mesei: un ceas de aur cu lanț, un pistol cu pat de sidef, o scobitoare de fildeș, o hârtie împăturită, bani mărunți, un portmoneu de piele lung, cu arc. Portmoneul era greu și suna interesant. Lettie îl deschise și-i răsturnă conținutul pe masă. Se rostogoliră din el monede de aur, care străluceau în lumina lămpii.

Sally Anne își ridică sprâncenele.

– Aștia echivalează cu sute de dolari.

– Cel puțin.

– Pentru Angelique?

Tușa Em se scandalizâ.

– N-a fost o astfel de înțelegere. Ce-i drept, trebuia să plătească șlepul și hotelul, până cumpăra casa.

– Mi se pare că pleca definitiv – se frământă Lettie, în timp ce învârtea un ban de aur. Erau monede de douăzeci de dolari. Și nou-nouțe.

O idee incertă i se contura în capul ei. Luă hârtia și o deschise. Făcu o mutră decepționată, căci nu se aștepta la asta. Era un singur rând:

– M D 04 30 12.

– Ce înseamnă asta? – întrebă Sally Anne.

Lettie o citi din nou. Era pe la jumătate, când începu să priceapă. Se uită la Sally Anne cu ochii mari.

– Solda.

– Marți dimineața, pornește la 4.30, doi însoțitori.

– Martin este intermediarul.

– Și dacă el este intermediarul – atunci el este cel...

– ... care l-a omorât pe Johnny.

Lettie încheie propoziția cu durere. Atunci Martin este cel care i-a întins capcana fratelui său de și-a găsit moartea în luminișul cu ferigi, lângă pârâu.

Tușa Em avusese dreptate. Dacă nu era orbește convinsă de vinovăția lui Spin, și-ar fi dat seama de mult. Și multe s-ar fi rezolvat altfel.

– Oh, Slavă Domnului – spuse Sally Anne și-și îngropă fața în mâini. – Slavă Domnului!

– Vai! – o prinse tușa Em de umăr. – Ar trebui să fii fericită! Înseamnă că Ranny este în siguranță.

Sally Anne suspină și-și șterse ochii.

– Pentru mine înseamnă și nevinovăția lui Thomas.

– Thomas!

Sally Anne zâmbi palid.

– E bogat, soldat bun și nimeni nu poate ajunge la informații, ca el. Apoi este nordist și nu-i... nu-i așa cu sânge fierbinte ca alți bărbați. Mi-a fost foarte frică.

– Vai, Sally Anne! Pentru că un bărbat nu te strânge în colț și nu te sâcâie pentru un sărut nu înseamnă că n-are sânge fierbinte și, mai puțin, că este criminal!

– Știu, știu, dar așa părea.

Lettie o înțelegea deplin pe Sally Anne, dar alte lucruri îi treceau prin cap.

– Întrebarea e ce facem? Sunt de părere să ducem toate dovezile la Thomas, altfel Martin scapă.

– L-am putea duce pe Martin – spuse Sally Anne.

– Ar fi prea primejdios – încheie tușa Em. – Când Lettie i-a luat hainele, nu-i era de banii de aur, ci de ce găsim în ele. Poate a auzit zgomotul trăsurii noastre, chiar dacă nu ne-a văzut pe noi. Dacă ne întoarcem va ști de ce am făcut-o și nu-l mai oprește nimic. Să lăsăm armata să-și facă datoria.

– Dacă poate face ceva – spuse Sally Anne.

– Încă n-ai încredere în Thomas?

– Ba da, dar dacă șeriful se implică... el este prietenul lui Martin.

– Ei, ei!

– Cel mai bine ar fi să rezolve cazul cavalerii.

– Da – spuse tușa Em încet.

– De ce ei? – întrebă Lettie și simțea cum se pierde timpul, până vorbesc despre altceva.

– Pe ei nu-i interesează jurisdicția politică – spuse Sally Anne.

– Poate. Dar ăsta e un caz militar, este vorba de soldă. Eu zic să mergem la Thomas! Acum imediat!

Sally dădu din cap.

– Dumneata cu tușa Em, duceți-vă acolo! Eu trebuie să vorbesc cu tata, trebuie să plec acasă. O fi... o fi îngrijorat din cauza mea.

Lettie se uită brusc la ea. După câte știa, Samuel Tyler nu se îngrijora pentru fiică-sa, doar știa că doarme la tușa Em. Dar nu era acum timp de întrebări.

– Cum vrei. Putem pleca, tușă Em?

– Așa-i... așa-i că nu-i spui lui Thomas ce-am zis? – întrebă Sally Anne.

Lettie își puse pălăria pe cap.

– De ce-aș face-o?

– Sigur, n-ai nici un motiv.

– Numai pentru că sunt o yankee cu sânge rece?

– Numai pentru că ai putea crede că are dreptul să știe ce gândesc despre el.

Femeia asta chiar crede că ea este... și răutăcioasă. Incredibil. Nu-i nimic, pentru câteva zile nu mai contează.

Vorbi cu o voce plăcută.

– Spune-i dumneata, la timpul potrivit, ori mai bine nu-i spune deloc! Nu mă interesează; eu nu sunt judecătorul nimănui!

Capitolul 19

– Nu înțeleg, de ce nu aștepți să vină Ranny acasă. Într-o oră trebuie să sosească.

Lettie își puse peria de păr în geamantan, apoi îl închise.

– S-ar putea că numai mâine, și o știi și dumneata, tușă Em! Thomas n-a promis ferm, a zis că încearcă, dacă îi aranjează actele oficiale.

– Dacă n-o fi fugit Martin. Mă tem că vrea să-l țină pe Ranny până găsește alt prizonier în locul lui.

– Ah, asta-i din cauza birocrației! În situații decizionale, nimeni nu dispune de puteri depline, de aceea este precaut.

– Nu asta-i interesant. Ranny va fi foarte supărat că ai plecat fără să-l saluți.

Lettie îi explică cu răbdare.

– Îmi pare rău. Cum am mai spus, v-am stat destul pe cap și v-am adus destul necaz. M-am liniștit cu privire la fratele meu, acum pot să plec acasă.

Sigur, nu ăsta era motivul real. Poate e lașitate din partea ei, nu voia să-l întâlnească pe Ransom Tyler. Îl iubea pe Ranny, cu el se simțise bine ori el nu mai era, parcă-l omorâse Ransom. Cu adevărat, nici nu existase o asemena persoană, o crease o minte inteligentă și un suflet de artist. Ar putea spune același lucru despre Spin. Adevăratul Ransom nici nu era atât de simpatic, iertător și puternic. Nu voia să-l cunoască. Ar fi mai bine să nu-l vadă, va trăi în mintea ei așa cum îl cunoscuse.

– De fapt, nu știu de ce trebuie să pleci – se încăpățână tușa Em. – Ai școala, poți preda. Totul era atât de frumos. Credeam că-ți place la noi.

– Da, mi-a plăcut.

Nici asta nu era adevărat. Îi plăcea să șadă aici. Îi plăceau diminețile răcoroase cu rouă, după-amiezile fierbinți, amurgul bleu-violet și nopțile catifelate și întunecate pâlpâind de viață.

Îi vor lipsi, o, cât îi vor lipsi, căldura oamenilor, vocile plăcute, casa veche, cu ușile deschise miresmelor nopții și străinilor solitari. Râsul, muzica și naturalețea cu care erau privite iubirea, viața și moartea. Se va gândi în zilele reci de iarnă, pe când va fi în Boston, la soarele orbitor, la arșița și la locurile de aici.

Și toate acestea – pentru că le văzuse și le trăise aici. Făceau parte din ea. Nici ea nu va mai fi așa cum fusese. Nu va mai învinui și nu va acuza pe nimeni fără motive, nu se va teme de un zâmbet, de un sărut. Undeva, în suflet, va rămâne puțin sudistă. Așa cum spusese Thomas, Sudul vrăjește pe toată lumea.

– Atunci nu pleca! – spuse tușa Em cu o logică simplă.

– E necesar, trebuie să plec.

Lettie își puse pălăria, făcu semn nepotului mamei Tass, care luă geamantanul și-l duse la trăsură. Mai privi pentru ultima oară camera în care locuise. Interesant, deja trăia altă atmosferă, parcă nu avusese nici o legătură cu ea. Se întoarse, își deschise brațele spre tușa Em.

– Mulțumesc mult. Ai fost atât de bună cu mine. N-am cuvinte să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare.

– Fii serioasă! – răspunse tușa Em și o îmbrățișă energic. Vreau să aud când revii.

– Nu știu, cine știe, odată.

– Te sfătuiesc să nu întârzii, jur că-l trimit pe Ranny ori pe Lionel după dumneata!

Lettie zâmbi, dar simți că se sufocă. O mai sărută pe obrazul moale și se îndreptă spre camera de zi. Acolo erau mama Tass și Lionel. Lettie avea pentru ei mici daruri: o pereche de cercei de camee pentru bucătăreasă, iar pentru nepot, o carte despre un cavaler din Evul Mediu. Dădu mâna cu mama Tass, pe Lionel îl

îmbrățișă fugitiv, îi ciufuli părul, gest înregistrat de băiat printr-un zâmbet.

O aștepta trăsura. Ieși pe poartă, își ridică fusta și urcă pe capră. Nepotul mamei Tass îi întinse mâna și se oferi s-o ducă în oraș, să aducă trăsura înapoi la Splendora. Lettie îi mulțumi cu un zâmbet, se așeză pe banchetă și se aplecă în afară, făcând semne cu mâna.

– Revino! Auzi? Să revii! Să te întorci la noi! Grăbește-te!

Strigătele amuțiră după ce trăsura dispăru pe drum. Lettie le făcu semne celor de pe terasă până ce dispărură în norul de praf. În ochi i se adunaseră lacrimile.

Revino!

Știa că nu se va mai întoarce, dar îi pica bine. Căldura despărțirii îmblânzi puțin vidul pe care-l simțea și care nu se va umple nicicând.

Se întoarse spre drum, își aranjă pălăria și își șterse lacrimile din ochi.

Revino!

Strigătul îi suna în urechi și când mergeau spre Grand Ecore, și când era în poștalionul ce făcea drumul între Natchitoches și Colfax. Își va aduce aminte mereu de despărțire și-i veni să plângă. Ce sentimentală! Se vede că devenise mai sensibilă și trebuia să aibă grijă să nu-i scandalizeze pe soră-sa și pe cumnatul său cu comportamentul ei. Nu c-ar fi interesat-o. Să gândească ce vor!

Un comerciant ambulant, un preot scund și rotofei și un iepure alb într-o cușcă, aceștia erau tovarășii ei de călătorie. Dintre cei trei, mai interesant i se părea iepurele, căci cei doi bărbați se scufundară într-un somn adânc, la câteva minute după pornire – cu pălăriile trase pe ochi. Lettie scărpină iepurele la rădăcina urechilor, printre gratii, dar până la urmă adormi și el.

Admiră priveliștea, copacii care-i fugeau de sub ochi; același peisaj cunoscut în cele câteva săptămâni. Gândea și încerca să nu

gândească. Ar fi bine să se vadă în tren. Atunci va simți într-adevăr că pleacă și lasă totul în urmă. Poștalionul scutura groaznic și se hurduca prin gropile drumului. Lettie se clătina dintr-o parte într-alta și se temea tot mai mult să nu se desfacă în bucăți. Deasupra capului, de pe acoperiș auzea un zgomot monoton. Vizitiul pocnea din bici și încuraja caii țipând. Praful ridicat de copitele cailor se așeza și în interiorul trăsurii. Vântul din sensul mersului îi mișca voalul pălăriei, ciufulea blana iepurelui și părul comerciantului ambulant, dar nu răcorea, căci soarele se ridicase tot mai sus pe cer și devenise tot mai insuportabil. Se opriră pentru câteva minute la o fermă, adăpară caii, iar trăsura rămase la umbră. După asta fu mai rău să continue drumul prin arșița plină de praf. Lettie suporta cu gura strânsă și, ca recompensă, milele drumului scădeau.

Se apropia de ei un călăreț. Trăsura scârțâia atât de tare, încât fata nu-l auzi decât atunci când era lângă ei. Îl văzu capul, umerii largi și știu imediat cine era și de ce venise. Inima îi bătea nebună și își strânse mâinile așa de tare, încât rupse cusătura mănușilor.

Auzi, îi vorbi vizitiului că avea un mesaj pentru unul din călători. În astfel de cazuri era obligatoriu să oprească trăsura. Ca și alte reguli, și asta avea un avantaj: avea în vedere omul. Trăsura încetini, apoi se opri zguduindu-se brusc. Comerciantul se trezi cu un fornăit zgomotos, își deschise ochii și preotul privi în jur somnoros.

Ușa se deschise în partea lui Lettie.

– Lettie – spuse Ransom – ai uitat câteva lucruri. N-ai vrea să cobori să-ți explic?

– N-are nici un rost – spuse fata și-l privi adânc, sperând că nu va fi obligată să dea explicații în fața preotului și a comerciantului. Speranță zadarnică!

– Poate ai dreptate, totuși eu aș dori – spuse bărbatul cu ochii scânteietori.

– E scandalos – interveni preotul – dacă domnița nu vrea să stea de vorbă cu dumneata, n-o poți obliga...

– Domnule, dumneata nu te băga – se oțărî la el Ransom.

Preotului i se măriră ochii de punerea la punct glacială și se lăsă pe spate cu un mormăit indignat.

Ransom se întoarse spre Lettie.

– Fii deșteaptă! Lasă-i pe domnii aceștia să-și continue drumul singuri până schimbăm câteva cuvinte!

Oare era o amenințare această propunere? Dacă da, nu o adresa celor doi bărbați.

– Tu ești cel mai neînduplecat, cel mai needucat – începu Lettie, dar Ransom interveni:

– Ție pot să-ți mulțumesc că nu m-au spânzurat. Aș putea să le povestesc domnilor despre acțiunile tale curajoase, dar cred că nu-i interesează. Pe cuvânt de onoare, după ce-ți spun ce vreau, te duc în timp util la trenul de Colfax. Dar numai dacă vii acuma cu mine de bună voie, altfel nu răspund de mine.

Vocea îi era foarte hotărâtă. Deci, poate opta. Ori se duce cu el, ori o forțează și în acest caz ea va fi cea vinovată.

– Domniță, pentru numele lui Dumnezeu... – începu comerciantul, dar îi îngheță cuvântul pe buze când văzu privirea lui Ransom.

– Bine! – strigă Lettie deznădăjduită. Ar fi vrut să-l evite, dar dacă nu se poate, să-l privească măcar cu demnitate.

Bărbatul îi întinse mâna. Fata i-o dădu pe-a ei, fără să-l privească, coborî. Ransom se trase în spate, luă calul din drum și-i făcu semn vizitiului. Țipete, pocnituri de bici și poștalionul porni.

– Geamantanul! – strigă Lettie.

– Te așteaptă la gara din Colfax.

Fata se uită în urma trăsurii până aceasta dispăru la cotitură. Și când nu se mai văzu, examină stejarii, brazii și tufișurile din jur.

– Lettie, privește-mă!

Sosise clipa de care se temea. Se întoarse codindu-se; mușchii abia îi dădeau ascultare. Își înălță capul, privirile li se întâlniră.

Bărbatul își scoase pălăria și stătea în fața ei ca Ranny. Soarele îi strălucea în părul moale și auriu, chipul îi era serios și se uita în ochii fetei așteptând. Dar Ranny nu existase niciodată. O expresie dureroasă trecu peste chipul fetei și se întoarse:

– Nu!

– Ce nu? Eu sunt. Sunt eu.

– Nu, nu-i adevărat!

Bărbatul îl luă brațul și o întoarse către el.

– Ba da, e adevărat. De ce te temi?

– De nimic! Lasă-mă! Nu vreau nimic altceva!

– Nu te pot lăsa. Te iubesc, Lettie!

– Chiar? Care dintre eurile tale o spune? – îl atacă amar.

Bărbatul o privi o clipă, brusc scânteia înțelegerii îi luci în ochi.

– Aha! Ăsta-i necazul!

– De ce? Ce așteptai? Eu am cunoscut doi oameni și i-am iubit pe amândoi, dar nici unul nu era real.

Ransom era gata s-o îmbrățișeze pentru ultimele cuvinte și pentru că o vedea atât de frumoasă, chiar așa cu pălăria prăfuită, prin voalul căreia îi deslușea ochii scânteietori. Spusese „i-am iubit", parcă n-ar mai simți așa, parcă-i trecuse.

– De ce, e chiar imposibil să fi fost eu fiecare din ei? – întrebă domol.

Aceste cuvinte o tulburară, așa cum arunci pietre într-un lac. Ar fi vrut să-l creadă, să se lase în brațele lui și să-l îmbrățișeze. Dar o oprea ceva. Răspunsul veni dinăuntru, nici nu știa de unde.

– Da, e imposibil.

– De ce? – Bărbatul simți o durere acută în piept, ca niciodată. N-o putea influența cu cuvintele, iar fizic nu dorea s-o oblige, pentru că l-ar fi urât justificat. N-avea cum să-i dovedească adevărul.

– Imposibil ca doi oameni atât de diferiți să se ascundă într-un singur om. Unul este fals.

– Care e cel fals?

– Asta e ceea ce nu știu – răspunse fata cu ochii înnourați.

Bărbatul o privi îndurerat.

– Dacă ai putea alege, să spui da, pe ăsta îl vreau, care ar fi acela?

– Nu vreau să aleg.

– Dar dacă ai alege?

Lettie își deschise gura, voia să-i răspundă lui Ranny, dar îi văzu privirea. Lumina arzătoare reînvia o noapte cenușie și ploioasă, o neașteptată vrajă, un bac pe fluviu și visul întunecat al extazului. Nu era o întrebare cinstită, căci era imposibil să răspundă. I-ar fi plăcut să fie el amândoi.

Pe neașteptate se mișcă ceva printre copaci, în spatele lui Ransom. Din umbra întunecată ieși un bărbat înalt. Purta o cămașă aspră și cizme vechi, un pistol în mână.

Lettie nu avea aer, dar înainte de a rosti ceva, Martin Eden zise:

– Îți propun să-l alegi pe Ranny! Spin este prea sălbatic, n-ar fi un soț bun.

Ransom se întoarse înainte ca Martin să-și fi deschis gura. La vederea pistolului, deveni mai sobru. Păși în fața lui Lettie și foarte atent spuse:

– Ai ajuta-o mult, Martin, sunt sigur.

– Sper să fie așa. Cum m-ai ajutat tu, când ai coborât-o de pe poștalion. M-am temut că fuge, dar aveam încredere în tine că o vei împiedica, de aceea te-am urmărit pe tine. Am acționat inteligent, nu?

– Splendid.

– Știam că vei aprecia. Ai fost totdeauna rapid. M-am gândit mult de ce nu ți-ai dat seama niciodată că eu îți foloseam simbolurile. Deși tu erai acuzat și de faptele mele.

– Mi-a trecut prin minte, dar te consideram prietenul meu și al lui Johnny.

Martin dădu din umeri.

– Tu și Johnny, ce ușor puteați fi duși de nas, n-aveai nevoie de prea multă minte!

– Și pentru crimă câtă minte ți-a trebuit?

– Nu multă. Știi ce-a făcut? S-a întors după ce l-ai dus în Texas. A venit la mine în toiul nopții și m-a avertizat că va depune mărturie și să mă pregătesc pentru urmări. Așa că m-am pregătit. Am plecat cu el călare și, când nu era nici un pericol, l-am împușcat. Era foarte surprins. Nu-mi pot da seama de ce!

Vocea dovedea înfumurare și superficialitate, nici urmă de regret! Lettie fierbea de mânie.

– Pentru că era un om cinstit, care nu-și putea trăda prietenul și care era urmărit de trădarea altora. Sigur, asta n-o poți înțelege.

– Cinste? Am fost eu cinstit destul înainte de război, cinstit și mândru. Dar m-am vindecat la Shilon, Gettysburg și în alte bătălii, mai târziu în închisorile yankee, până am reușit să corup un gardian și să fug. Cu cinstea nu se umple burta goală și nu trece de ea nici durerea și nici nu mai primește omul înapoi ce a pierdut. Nu merită!

– Fără cinste un om nu se deosebește de un animal.

– Atunci eu sunt un animal, un animal bogat!

– Tâlhar și criminal! – Lettie îi privi obrazul îngust, privirea goală, umerii încovoiați și nu-i venea să creadă că presupuse că el era Spin. Oarbă, a fost oarbă!

Bărbatul zâmbi fără veselie, cu o privire rece.

– Ai uitat de scalavag. Dar nu voi mai fi multă vreme. Ies din afacere. Nu mă voi mai da la o parte de pe trotuar în fața sclavilor fuduli, eliberați. Nu le voi mai linge cizmele tâlharilor și nu le voi mai fi intermediar. Voi avea mai mulți bani decât vreodată, voi fi un mare domn. Așa merge astăzi: bani și nici un fel de onoare.

– Te înșeli! – spuse Ransom.

– Da? Vom vedea când cu banii din soldă voi sta într-o casă mare în orașul- grădină New Orleans, cu o nevastă aristocrată

creolă, umblând dintr-o cafenea în alta, iar după operă, în strada Rampart, la iubita mea metisă.

– Nu vei ajunge!

Ochii lui Martin se micșorară.

– Oh, ba da. Așa va fi, crede-mă! Numai că tu și Miss Lettie nu veți mai fi ca să vedeți.

– Nu-ți va reuși.

– Nu? Pentru că nu am deloc onoare, am hotărât să te fac pe tine țap ispășitor. Cât o privește pe Miss Lettie, cu ea am ceva de rezolvat, pentru că m-a legat numai în izmene de un copac, ca să mă mănânce țânțarii. În plus, mi-a luat banii și ceasul. M-a găsit tatăl lui Angelique, care i-a interzis pe loc fetei să vină cu mine la New Orleans. A făcut din mine nebun! Da, am ceva de rezolvat.

– N-ai spus tot – interveni Lettie. – Ai poruncit să fie ucis fratele meu.

– Nu-i adevărat!

– ... Da, sigur, dumneata i-ai trimis pe proscriși!

– Nu!

În mintea ei încolți un gând rece și înspăimântător, mai înspăimântător decât amenințarea înarmată a lui Martin. Dorea să creadă în teoria tușii Em. Acum însă avea o bănuială de care i se făcu rău. Se simți foarte bătrână brusc. Își întoarse capul la Ransom Tyler.

Ransom îi întoarse privirea și știa ce are în cap, dar nu putea să-i risipească îndoielile. Îi spusese acolo, lângă apa limpede și rece, unde murise Henry Mason, acolo îi spusese. Nu-l crezuse nici atunci, nici acum.

Fata se întoarse din nou la Martin. Spuse cu o voce arsă de dispreț:

– Dumneata ai dat ordin să fie ucis!

Bărbatul zâmbi ca unul ce vrea să-și comunice victoria.

– Nu, nu. Eu l-am omorât!

Lettie se scutură de durere.

– Dumneata? – șopti ea.

– Aproape întâmplător. Aproape. Știam că-s banii la el și știam că-i transportă singur. Duceam o corespondență foarte importantă la Monroe. L-am ajuns din urmă la izvor. Nu știu ce mi-a trecut prin cap, obosisem de atâta sărăcie și de faptul că tot alții – yankei, străini, indivizi umflați și proști ca O´Connor – obțin tot ce vor. Ne-am dus jos să bem apă. El a îngenuncheat să scoată apă din izvor. A fost foarte ușor și simplu. N-am rezistat ispitei.

Tabloul părea atât de real, încât Lettie îl vedea. Își duse repede mâna la gură, îi era teamă să nu i se facă rău.

– Totul a început la izvor. M-au văzut doi prădători. Au luat jumătate din aur, să-i ia dracu´, și mi-au spus că dacă nu le dau informații vor spune tuturor ce făcusem. Nu știau cu cine au de-a face, jocul are nevoie de doi parteneri. Le-am comunicat că eram de acord să colaborez numai pentru jumătate de sumă, altfel șeriful va afla lista proscrișilor. A funcționat foarte bine și apoi învelișuri de lăcuste și spini erau destui.

– Acum s-a terminat.

Martin își trase umerii.

– Ei, și? Cred c-a venit vremea. Hai, să intrăm mai adânc în pădure!

Lettie nu se mișcă.

– Nu știu, ce folos ai din asta.

– N-ai auzit ce-am spus? De la dumneata aștept satisfacție. M-ai lipsit de grațiile lui Angelique, cel mai puțin lucru pe care-l poți face e s-o compensezi. Cât îl privește pe Ransom, așa voi rezolva să se creadă că dumneata l-ai omorât după ce ... s-a desfătat cu dumneata. Cu o grămadă de lăcuste și spini, cu câteva copii de pe hârtia cu ora transportului soldei, încurc bine lucrurile. Toată lumea va crede că el a fost intermediarul, iar eu voi fi cel păcălit de un prieten, care m-a atras în această afacere și care a scăpat fără să vrea o informație vitală. Ca să reușesc bine de tot, dumneata, Lettie, va trebuie să mori din cauza tratamentului rezervat de animalul ăsta. Ce tragic și ce trist!

– Ai înnebunit!

– Da? Poate. Situațiile actuale îl înnebunesc pe om. Eu nu mă consider nebun.

Ransom se întoarse și zise cu o voce hotărâtă și sigură:

– Fie că ești nebun sau nu, ți-ai greșit socoteala!

– Ei. Acuma mă lămurești, nu-i așa? Crezi că șeriful, nenorocitul ăla tulburat, mă va bănui pe mine?

– A văzut și colonelul Ward dovezile.

– Dar eu sunt un conspirator și printre sarcini trebuia să am prieteni printre radicalii republicani. Nu l-ar lăsa să se atingă de mine nici cu un deget, până nu mi s-ar dovedi vinovăția. O anchetă conștiincioasă printre hiene e foarte primejdioasă.

Din păcate, asta era adevărat, gândi Lettie. Poate Martin va scăpa. Pe chipul lui Ransom nu se vedea nici cea mai mică îngrijorare.

– Mai e ceva important și cred că ești de acord. Dovada au primit-o și cavalerii Cameliei Albe.

Martin păli, numai mustața era întunecată pe obraz.

– Cavalerii – repetă cu o privire ce se limpezea. – Nu pot ști de prea mult timp.

– De câteva ore.

Martin râse acru.

– Îți mulțumesc pentru avertisment! Asta înseamnă că trebuie să mă grăbesc.

– Poate sunt deja pe urmele tale.

– Ziua în amiaza mare? – Martin izbucni în râs. Dacă credeți că voi pleca val-vârtej, vă înșelați. Întoarceți-vă și mergeți înainte!

Ridică pistolul către Lettie. Martin știa că dacă fata este ținta și el se va purta cu mai multă precauție. Dar îi era teamă că ea nu se va mișca, că se va lăsa mai degrabă împușcată decât să se supună. Spera că nu se va folosi de aceste aptitudini, căci Martin aștepta o mișcare bruscă.

Întinse brațul și o atinse pe umăr ca s-o atenționeze. Lettie, fie că înțelese semnul, fie că nu-și revenise din cauza veștilor, se întoarse și porni spre pădure. Se pierdură între umbrele copacilor, printre aburi plutitori. Ce diferență după drumul fierbinte și prăfuit. Aerul părea mult mai răcoros. Covorul de frunze uscate, crengile putrede – mai mici și mai mari – acopereau pământul. Ferigile, trandafirii sălbatici și trestiile ieșeau de sub frunze și se bolteau deasupra vizuinilor de iepuri. Aerul era încărcat de mirosul brazilor, al ciupercilor de frunze și al ierburilor putrede.

Domnea tăcerea, totul era în nemișcare. Înaintând printre tufișuri și vegetație măruntă nu se auzeau decât pașii lor și fâșâitul rochiei lui Lettie. Parcă și frunzele trosneau cu scâncete domoale sub încălțări. Undeva, din depărtare, se auzi o pasăre țipând, glasul i se auzi multă vreme în liniștea profundă, reluat de ecou.

Lettie înainta cu capul plecat, aparent supusă, dar fierbea mânia în ea, gândurile îi goneau ca fulgerul! O deranja încrederea pe care o afișa Martin. I-ar fi plăcut s-o clatine, să-l surprindă. Observă că ținea pistolul asupra ei, ca să-l țină în frâu pe Ransom. Dacă Ransom nu putea acționa, atunci era de datoria ei să înlăture pericolul imediat. Da, dar cum?

Ajunseră la un luminiș. Martin spuse batjocoritor:

– Ei, aici e bine!

Orgoliul. Îl domina orgoliul egoist. De aceea le dezvăluise planul lui, de aceea voia să se răzbune pe ea pentru ce-i făcuse, de aceea îl durea atât de mult refuzul lui Angelique. Ăsta-i punctul lui slab. Fie, își zise fata.

Își umezi buzele, se forță să zâmbească și spuse:

– Du-mă cu dumneata la New Orleans!

Sprâncenele lui Martin se unira. Ransom expiră aerul strâns în plămâni, apoape fără zgomot. Lettie nu se uita le nici unul. Pentru că nu-i răspunse nimeni, continuă:

– Îmi plac bărbații victorioși. Chiar voiam să merg la New Orleans, n-am mai fost niciodată.

Martin păru foarte surprins.

– Ai veni cu un bărbat care ți-a omorât fratele?

Lettie își lăsă capul într-o parte.

– Recunosc că nu-i prea atrăgătoare perspectiva. Dar dacă trebuie să fac dragoste cu dumneata, să am și eu ceva de folos. Eu nu sunt ca amantele dumitale sudiste, nu leșin, nu sunt timidă și sensibilă.

– Asta văd – spuse ironic bărbatul, dar ochii îi străluceau cu interes.

O observase, asta-i important, gândi fata.

– Trebuie să știi să apreciezi situația. Și din asta dumneata ai ieșit victorios. Sunt sigură că gândești la fel. Îți doreai o femeie pentru New Orleans? Eu nu sunt de culoare, dar știu câteva lucruri cu care să mă fac plăcută bărbaților. S-ar putea să ți se pară distractivă răsturnarea de situație, victoria Sudului asupra Nordului.

– Păi, n-ar fi rău – spuse bărbatul încet.

– Lettie – gemu Ransom răgușit. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte și deasupra gurii, mâinile i se strânseră în pumni.

Fata se strâmbă.

– Auzi? Nu vrea să mă împartă cu nimeni. După el ar trebui să-i fiu fidelă și în moarte. Nu-i drăguț? Din păcate sau noroc, eu nu sunt tipul devotat. Sunt prea puțini oameni de ăștia.

– Asta-i adevărat.

Lettie îl privea șmecherește pe sub gene, se apropie de el.

– Știam că dumneata ai să mă înțelegi. Cât privește propunerea de adineaori, păi... poți să mă încerci și aici, dar ar fi mai comod când am fi departe, nu crezi? Aceste lucruri se fac fără grabă. Trebuie să le savurezi, să descoperi locurile cele mai tainice pe trupul celuilalt pentru deplina satisfacție.

Martin roși. Ținea încă țeava pistolului fixată pe pieptul fetei, uitase de el.

– Spui ceva.

– Sigur. Ai crezut că noi, femeile din Nord, suntem reci și pe dinăuntru, numai pentru că așa arătăm în exterior? Ce puțin ne cunoști! Dar ne vei cunoaște, oh, și cum, cel puțin una, e sigur.

Se apropie tot mai mult de bărbat, legănându-și șoldurile, cu pieptul înainte. Ochii ei oglindeau atâta promisiune senzuală câtă putuse reînvia din amintirea orelor petrecute pe bacul ce se legăna pe fluviu.

Bărbatul își linse buzele.

– Bine, dar aș gusta puțin aici ce oferi, aș vrea să știu sigur dacă meriți biletul de șlep.

– Firește, ești liber s-o faci – râse fata atât de senzual, că fu și ea surprinsă. Se uita obedientă la bărbat, îi mângâia cu buricul degetelor brațul și încheietura. Îi trase mâna spre ea, îndemnându-l să-i cuprindă talia și șoldurile și se apropie mai mult de el. Cu cealaltă îi mângâia bărbia. Se înălță pe vârfuri, își ridică obrazul, oferindu-și gura. Dar pe sub genele plecate, îl observa cu atenție. Martin își lăsă capul în jos, deschise gura. Fata îi văzu limba și începu să-l mângâie sub bărbie.

Apoi, cu o mișcare fulgerătoare, îl lovi puternic. Auzi cum i se închid maxilarele peste limbă, apoi adunându-și puterile, îl lovi peste mâna cu pistolul.

Ransom zvâcni pe lângă ea fără zgomot. Se repezi la Martin, îl prinse de guler și-i dădu o directă de stânga în bărbie. Pistolul spintecă aerul și căzu cu zgomot.

Martin înjură urât și lovi înspre pieptul lui Ransom, acesta se răsuci și lovitura îi atinse doar coastele. Cu picioarele depărtate, îi trimise lui Martin o lovitură în plex în a cărei forță își concentrase întreaga ură și durerea pentru că-l trădase. Martin gemu și se îndoi. Ransom îl mai lovi o dată doborându-l.

Martin se uită în jurul lui și apucă o creangă de brad înțepenită de trecerea timpului. Se năpusti asupra lui Ransom și, accelerându-se de la avântul luat, îl lovi năpraznic peste ceafă.

Ransom se simți ca trăsnit. Se răsuci, ajunse în spatele lui Martin și-l lovi cu toate puterea în cap.

Individul se clătină și scăpă creanga din mână. Ransom sări pe el cu o mânie ucigătoare și-l lovi pe unde apucă. Martin se retrase cu spatele la un copac și, folosindu-l ca sprijin, sări înainte, lovindu-l pe Ransom în inimă; acesta rămase câteva clipe cu gura căscată, respirând greu. Cei doi bărbați se priviră ochi în ochi, apoi se loviră.

Lettie se învârtea în jurul lor, urmărindu-i și apropiindu-se de pistol. Cămășile celor doi atârnau în zdrențe. Zgomotul surd al loviturilor o umplea de groază. Auzindu-le gâfâielile și văzându-le fețele însângerate, era gata să intre în panică. Trebuia să-i oprească. Era necesar!

Ransom îl aruncă pe Martin peste șold. După ce atinse pământul, mai alunecă pe covorul de frunze. Lettie disperată începu să fugă și era gata să ajungă la pistol, când Martin se ridică și-i bară drumul.

Ransom se propti bine în picioare și-i trase întâi o directă de stânga, apoi una de dreapta. Ochii îi ardeau, scotea cuvinte josnice, la auzul cărora Lettie se roși ca racul. Ransom sări spre Martin cu toată forța trupului său suplu și-l prinse de talie. Martin se îndoi din nou. Căzu pe spate, cu brațele deschise, și trăgându-și cu durere picioarele se rostogoli în iarba înaltă până la picioarele lui Lettie. Își fixă privirea pe fată, se târî spre pistol și, tremurând, întinse spre el mâna însângerată.

Lettie se plecă în față și căzu în genunchi. Mâna i se închise pe pistol, degetul nimeri trăgaciul. Ridică încet arma grea. Fixă capătul țevii între ochii lui Martin. Era aproape, ce aproape, nu trebuie nici să țintească. Imposibil să rateze. Strânse mai tare arma și inspiră adânc.

Capitolul 20

– Lettie, nu! – strigă la ea Ransom, cu rugăminte în glas, dar și poruncitor.

Apoi Lettie auzi o altă voce, binecunoscută din noaptea aceea de care nu-i plăcea să-și aducă aminte. Era o voce liniștită, dar foarte hotărâtă.

– Are dreptate. N-o face, Miss Lettie.

Martin țipă sufocat. Ransom stătea ca paralizat. Lettie privi peste umăr, i se opri respirația și păli la vederea priveliștii. Lăsă jos pistolul. Apoi se ridică încet.

Oamenii mascați în alb apărură dintre copaci ca niște fantome mute. Umblau în tăcere, doar cei mai mulți fuseseră vânători toată viața. Îi încercuiră încet pe toți trei, din mișcările lor se revărsa o amenințare surdă. Șeful avea în mână o funie împletită. La un capăt al funiei atârna un laț.

Ransom păși lângă Lettie și puse mâna pe umărul ei. O mână a fetei se odihnea pe patul pistolului, cealaltă pe trăgaci, dar nici nu încercă să-l ridice și să-l întrebuințeze.

Erau prea mulți.

Erau împresurați de o așa liniște profundă, încât orice zgomot se auzea amplificat. Nervii lui Lettie erau gata să plesnească de încordare. Nu se poate termina așa, nu-i voie să se termine așa. Ransom este Spin, dar nu este delincvent și nu-și poate sfârși viața într-un laț. I-a pedepsit numai pe cei care meritau. Făcuse tot ce putea ca să repare niște nedreptăți. Ranny îi alungase pe acești oameni, dar își apărase domeniul și prietenul. Nu făcuse nimic ca să merite această moarte rușinoasă și umilitoare.

Lettie păși înainte.

– Nu puteți face asta!

– Noi suntem singurii care putem s-o facem.

– Dar nu-i drept. Nu. Vocea-i era tăioasă și i se adunară lacrimile în ochi.

– Ce-i drept în lumea asta?

Șeful făcu semn cu funia. Doi oameni păși spre Martin și-l ridicară de jos. Se întoarse la Lettie și la Ransom.

– Voi doi ne veți onora plecând frumos de aici. De-aici încolo este treaba noastră.

Trecu un minut până ajunseră la înțelegerea cuvintelor lui. Martin pricepu primul și începu să înjure sălbatic, apoi începu să-i implore pentru viață.

Ransom nu se mișcă.

– Plecăm, dacă vine și Martin cu noi.

– Pleacă, băiete! Te-am lăsat data trecută, în cazul lui Bradley Lincoln, acum însă ... Las´ pe noi!

– Judecata funiei? Lăsați să-l duc eu. Să-l predau autorităților!

– Sigur, ca să se descurce. Nu, nu! Ăsta-i un gunoi! Cine dă vina pe război, pe prădători, tot un gunoi rămâne!

– Indiferent cum e, orice face, merită o acțiune de judecată.

– O va avea! Noi suntem judecătorii și jurații.

– Cu asta va fi mai rău pentru noi toți! Nu vă pot lăsa s-o faceți!

Părea fără speranță. Erau prea mulți și prea hotărâți, gândi Lettie. Dar vedea că și Ransom trebuia să încerce. Așa era el. Acum ,când înțelese, o umplu mândria și iubirea, încât aproape că uită de teamă.

– N-ai treabă cu asta! N-o poți împiedica! – spuse șeful și făcu o mișcare nerăbdătoare cu mâna. Purtătorii de giulgiu îndreptară puștile către Ransom. Șeful spuse cu o voce puternică:

– Vă somez din nou, până nu se întâmplă ceea ce n-am vrea nici unii...

– Dar nu-i corect.

– Te rog – spuse Lettie punându-și mâna pe brațul lui Ransom, când călăreții se apropiau de ei.

Fata simți că bărbatul se zbuciuma. Crezu că li se va împotrivi tuturor, nu numai pentru Martin, ci pentru tot ce consideră că era corect.

– Te rog, Ransom – îi șopti ea.

Poate numele îl făcu să pornească sau ea îl îngrijora. Bărbatul se cutremură de înfrângerea publică. O strânse atât de puternic pe Lettie de braț, încât îi amorți.

Se răsuciră, cercul mascaților în alb se desfăcu în fața lor când ieșiră din luminiș, pentru a se închide la loc. Porniră spre Martin. Frumosul scalavag începu să-i implore din nou.

Ransom își grăbi pasul. Lettie se poticnea pe lângă el, călcându-și tivul rochiei și se pleca pe sub ramurile pe care el le trăgea din fața sa. O singură dată privi în urmă, când Martin începu să urle. Nu putea vedea, căci mascații în alb îl încercuiseră complet. Se înfioră și-și continuă drumul aproape fugind printre copaci.

Găsiră imediat caii, care pășteau pe marginea drumului, trăgând după ei piedicile. Martin nu va mai avea nevoie de al lui. Ransom ridică scărița dintr-o mișcare rapidă. Luă pistolul de la fată și-l puse lângă al lui, prinse calul – pentru că la auzul urletelor lui Martin își smucea nervos capul – până fata încălecă.

Urletul amuți brusc. Lettie își puse capul pe gâtul calului și așteptă să-i treacă tremurul picioarelor. Ransom se apropie cu calul de ea și-i puse mâna pe umăr.

– Nu puteam face nimic. Nimic.

– Știu – șopti fata.

– Ce s-a întâmplat e numai din vina lui.

– Da, știu. Numai că... mâinile i se strânseră în pumni.

– Atunci, ce? Spune!

Poate pune vina pe el că nu împiedicase spânzurătoarea, gândi Ransom.

Lettie simțea că se sufocă, abia putu scoate niște cuvinte.

– Doamne Dumnezeule, credeam că vor să te spânzure pe tine.

Bărbatul oftă încet, îi cuprinse umerii, apoi spuse răgușit:

– Să plecăm de-aici!

Călăreau fără să scoată un cuvânt. Nu se uitau nici în dreapta, nici în stânga. Soarele dogorea, dar ei nu-l simțeau. În urma lor se ridică un nor de praf care se așternea pe copaci și pe frunzele tufișurilor. Trecând peste râu, adăpară caii și plecară mai departe.

Lettie nu se uită nici la drum, nici la direcție, dar era sigură că se îndreptau spre oraș și spre Splendora. Până nu cotiră pe o potecă lăturalnică și nu se opriră la binecunoscuta colibă.

Lettie îl privi tăios pe Ransom, dar nu spuse nimic. Bărbatul o ajută să descalece și duse cei doi cai. Fata se îndreptă încet, de parcă o dureau toate încheieturile, spre scări și se așeză. Își scoase pălăria, împunse în ea acul de pălărie, o puse alături și-și aranjă părul. Rezemându-și coatele de genunchi, cu obrazul îngropat în palme, aștepta reîntoarcerea lui Ransom.

Era nervoasă, nenorocită pentru trucul cu care o aduse aici. Așa își ascundea durerea, dar nu mai conta. Putea fi un scut.

– Te simți bine?

Nu auzi când se apropiase. Talentul acesta de a se mișca fără zgomot, putând-o surprinde oricând, ăsta era ultimul strop în pahar. Se îndreptă, ochii îi ardeau.

– Firește, mă simt bine. De ce nu m-aș simți? Era cât pe-aci să fiu răpită, violată, am privit cum se bat pe viață și pe moarte doi oameni și era gata să fiu martora unei spânzurări. Ce-s astea toate pentru mine? O întreagă dimineață obișnuită.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

– Îți pare rău? Mult m-ajută! În primul rînd nu știu de ce m-ai luat din poștalion. Nu știu nici de ce m-ai adus aici! Ar trebui să știi că nu face parte dintre locurile mele îndrăgite!

– Doream să-ți vorbesc. Vreau să vorbesc cu tine, vreau să-ți explic...

– Am auzit tot ce voiam să aud și am spus tot ce voiam să spun. Vreau să merg la Boston. Da, vreau să merg acasă. Singurul lucru pe care poți să-l faci pentru mine e să mă duci la tren până nu-mi dispare geamantanul.

– Nu!

Spuse acest unic cuvânt liniștit, fără nici o vehemență. Fata îl privea nervoasă. Apoi îl întrebă:

– Ce înțelegi prin asta?

– Înțeleg – răspunse – că nu intenționez să te las până nu-ți spun ce doresc.

Lettie se ridică. Stând pe trepte, ochii îi erau la aceeași înălțime cu ai lui Ransom, care stătea cu mâinile în șold, la baza scării.

– Dacă crezi că mă poți reține cu asta... – începu.

– Nu cred. Știu.

Îi bară drumul cu umerii largi, care formau o rampă de efect. Dar mai mult efect avea lumina ce-i strălucea în ochi.

Fata își vârî pirivirea în a lui și spuse amenințător:

– O să-ți pară rău.

– Nu mă îndoiesc – gândi bărbatul sec, privind obrajii roșii, sânii care i se ridicau și se lăsau repede, mâna pusă pe șold, imitându-l. – Mai întâi vreau să știu de ce ți-ai făcut griji pentru mine.

– Și tu ești om. Credeam că pe Spin îl ajunsese din urmă destinul, justificat sau nu. Nu mi-ar fi plăcut să asist până la capăt.

– Nu cred să fi fost numai acesta motivul. Cred că simți ceva pentru mine și nu vrei să-mi spui.

– Oh, da, dacă la asta te gândești – spuse fata superficial, dar cu respirația tăiată. – Tu ești un uriaș frumos, asta o știi și tu. Se vede că mă influențează ușor sau, mai bine-zis, mă excită umerii lați și o mustață.

– Nu spune asta! – prima oară se simțea supărarea adevărată în vocea bărbatului.

– De ce nu? Ai văzut cu ochii tăi!

– Eu n-am văzut așa ceva. Ce faci tu nu este altceva decât să te pedepsești numai pentru că ți-ai folosit mintea și ceea ce ți-a dat bunul Dumnezeu.

– Eu? Numai mintea? Credeam că joc rolul ispititoarei obraznice sau cel puțin pe adevărata Dalila. Și tu ai suferit, te-a tulburat peisajul. Bărbații fac din femei niște ființe care nu doresc altceva decât să-i atragă, iar ei sunt foarte scandalizați când o femeie se folosește de această atracție împotriva lor. N-are nici o logică!

– Dacă am suferit, s-a întâmplat fiindcă-mi era teamă că planul tău va funcționa prea bine și că voi fi obligat să asist la un viol.

– Ai crezut că te părăsesc, așa-i?

– Dacă-ți salvai viața era scuzabil. Dar n-am crezut niciodată asta. Aveam încredere în tine, Lettie, ce dracu'! Te cunosc și nu-mi făceam griji de ceea ce faci! Crezi că dacă nu era așa, nu eram gata să sar?

Gata s-o ajute, gata să intervină. E adevărat. Îi căzuse o piatră de pe inimă, când își dădu seama de sinceritatea cuvintelor sale. Se pedepsește și se acuză înainte de a fi acuzată de bărbat. Se uită peste umerii lui Ransom și-și încrucișă mâinile.

Această incertitudine îi trezi speranța lui Ransom.

– Numai – spuse încet – că nu suportam să văd cum lupți tu în locul meu, cu orice procedeu.

– Și eu am fost nevoită să asist la bătaia voastră. Crezi că a fost ușor să văd cum te bate Martin și nu puteam face nimic?

– Ba da, ai făcut ceva. Ai așteptat și erai pregătită.

Lettie se uită la el, dar nu-l vedea.

– Eram gata să-l omor. Stătea așa aproape, iar eu nu simțeam decât că este un șarpe veninos care trebuie ucis. Am vrut să-l omor. Serios, am vrut.

– Știu.

– N-aș fi crezut că-i așa ușor, pentru mine, pentru o femeie. Tu știai?

Lettie își lăsă capul în jos și se întoarse. Își ridică fusta, urcă în pridvor și se rezemă cu spatele de stâlpul de chiparos. Bărbatul o urmă. Fata nu se uita la el, privea pădurea.

– Nici urmă în mine de finețea doamnelor.

– Eu nici nu vreau o doamnă, ci pe tine.

Fata zâmbi obosită.

– Sigur, știu. Nu sunt proastă, chiar dacă par. M-ai păcălit, așa-i? Ai râs bine în spatele meu?

– Niciodată. Jur că niciodată n-am râs de tine!

– Oh, du-te, du-te! Rolul: „Ai vrea să mă săruți, Miss Lettie? Mai poți să mă înveți ceva, Miss Lettie?" Dacă mi-aduc aminte, eu, eu...

– Ce-ai face? Ai țipa? M-ai lovi? Fă-o! Fă-o, dar potolește-te. Nu mai pot să văd cum te chinui.

Bărbatul vorbi în șoaptă, ochii îi exprimau durere. Fata nu se uită la el.

– Și noaptea aceea pe bac. Recompensa pentru viața lui Johnny. Tu ai cerut, iar eu ca idioata am plătit. A fost ușor, foarte ușor. Își ridică mâna la ochi.

Bărbatul simți că se rupe ceva în el. Îi apucă încheietura și o întoarse către el.

– Termină! Nu-ți bate joc de tine! De noi, amândoi!

Lettie își scutură mâna, dar nu putu s-o elibereze. Îl privi cu buzele strânse.

– Nu de mine, sau de noi, șarpe! De tine îmi bat joc! Tu, atât de vrednic și de cinstit, cavalerul faptelor bune, domnul curat, cinstit. Dar ce-ai făcut cu mine n-a fost cinstit, un domn nu face așa ceva!

– Da, ai dreptate – spuse bărbatul cu hotărâre, dar se văzu cât era de palid. Încerc să fac totul bine, dar n-am spus niciodată că sunt un sfânt. Am vrut să-mi cer iertare, să repar lucrurile...

– Oh, da – spuse fata ironic. – „Mărită-te cu mine, Miss Lettie..."

Ransom îi scutură umerii cu atâta putere, încât îi desfăcu cocul și părul îi căzu pe spate. Brusc îi prinse brațele, i le puse pe

gâtul lui, o cuprinse și-și băgă degetele în părul mătăsos. O sărută pe gură, savurându-i dulceața, și o ținu lipită de el, de parcă îi era teamă că-i va fi luată. Îi săruta gura, obrajii, genele tremurânde. Apropiindu-se cu fața de tâmpla ei, îi spuse:

– Doamne Dumnezeule, Lettie, mă înnebunești!

– Și până acum ai fost nebun.

Încercă să se retragă, dar el n-o lăsă.

– Nu, până când nu te-am cunoscut, nu. Din prima clipă când te-am văzut, ca pe o umbră, într-o cameră care trebuia să fie goală, și când te-am prins prima oară, mi-am pierdut mintea. Tu-mi ești destinul și pedeapsa, pentru că ani de-a rândul am crezut că iubirea este o prostie, iar pe bărbații care-și pierdeau capul pentru femei, i-am crezut fără caracter și indivizi slabi. Eu te doresc atât de mult, încât cred că nu există ceva să nu-ți îndeplinesc, orice lucru josnic, numai să te am.

– Așa sună de parcă sunt vinovată pentru cele întâmplate între noi.

– Nu, nu, e numai vina mea că m-am îndrăgostit de o yankee încăpățânată, îndărătnică.

– Nu mă voi schimba niciodată – spuse fata – niciodată nu voi fi atât de delicată ca femeile din Sud, ca Sally Anne de pildă.

– Sally Anne e o verișoară foarte bună, dar eu vreau pe cineva care are mai multă viață.

Fata râse fără voie și nici nu observă cum se topește un alt strat de împotrivire.

– Ți-ar arăta ea câtă viață are, dacă ar auzi ce-ai spus. Ți-ar scoate ochii.

– Se prea poate.

– Sigur, cu foarte mult bun-simț, așa cum i se cuvine unei doamne.

– Pentru mine nu trebuie să fii cu bun-simț, chiar te rog să nu fii – spuse bărbatul. – Privitor la locurile acelea tainice, să știi că mă interesează să le descopăr în interesul satisfacției depline.

– Nu! – strigă fata cu durere. – Nu-ți bate joc!

Bărbatul blestemă acea forță irezistibilă care-l obliga la ironie. De altfel și asta venea din profunda lui iubire, dar fata era prea nervoasă și bănuitoare ca să observe.

– Niciodată n-o voi mai face. Niciodată. Am vrut să-ți spun să faci ce vrei, fii tu însăți și să nu te temi de mine! Eu nu am dreptul să te judec pe tine sau pe alții. Mie-mi placi așa cum ești. Nu vreau să te schimb.

Fata îl privi sever.

– M-ai numit îndărătnică!

– De ce, nu ești? Ce pot spune despre o femeie care, plină de perne, călărește deghizată în hainele mele și cu mustața mea? Sigur curajoasă și bună la suflet.

Fruntea fetei se destinse. Zâmbi ușor și parcă și râse încetișor.

– Tu ești cel mai...

– Ce?

– Totuna. Mă mânca tare pe sub mustață.

– Știu – răspunse Ransom serios, dar ochii îi râdeau.

Fata îi privi chipul cu atenție, ca și când voia să și-l întipărească bine în minte. Dintr-o pornire interioară îi mângâie cu buricul degetelor rana proaspătă, apoi cea veche și vânătaia de sub ochi. Și cu toate astea îl vedea foarte frumos.

– Te doare?

– Acum nu.

Lettie oftă și-și lăsă mâna în jos. Se uită grav și trist la Ransom.

– N-ar fi bine, știi și tu. Suntem foarte diferiți. Ne tragem din două lumi diferite, am trăit în două lumi diferite,. Am avea mereu neînțelegeri, îndoieli și temeri, chiar dacă n-ar fi început în acest fel relația noastră.

– Eu nu zic că asta-i rău.

– Pentru că ești la fel de încăpățânat ca mine, ori mai tare. Oricum, nu este normal pentru începerea unei relații.

– Nici noi nu suntem normali, nici unul. – Bărbatul lupta din răsputeri împotriva a ceea ce știa că era inevitabil.

– De-aceea n-ar fi bine. Măcar unul din noi ar trebui să fie normal. Cred că cel mai bine e să plec. Dacă însemn ceva pentru tine, ajută-mă. Du-mă la Colfax, înainte de a se întâmpla ce am regreta amândoi.

Fata porni cu demnitate și hotărâre spre scări. Bărbatul privea cu adorație șoldul rotund și inima îi era gata să-i sară din piept. Până își găsi cuvintele potrivite, fata ajunsese la scări.

– Te-aș duce și în iad, dacă acolo ai dori să mergi. Dar nu mă umili, Lettie, nici acum, nici altă dată. Și nu spune ce-i cel mai bine pentru mine! Nu sunt Ranny. Odată pentru totdeauna sunt Ransom Tyler și știu ce vreau. Vreau să dorm lângă tine pentru tot restul vieții, să te țin în brațe când îmi vei purta în pântec copiii, să împart grijile cu tine pentru drăcușorii pe care îi vei naște, să șed cu tine pe verandă în amurgul vieții și să mă odihnesc lângă tine, într-un cimitir mic, de-a pururi. Vreau ca tot ce e al meu să fie și-al tău! Vreau să respir aerul pe care-l respiri, să-mi pun capul acolo unde dormi tu, să mănânc ceea ce mănânci tu. Să beau din paharul tău.

Fata simți cătușele de gheață din jurul inimii plesnind una după alta și topindu-se. Cu o privire meditativă, se întoarse și întrebă cu glas tremurând:

– Tu chiar mă iubești?

– De ce, de ce sărăcie ți-aș fi spus?

– Eu credeam că asta e...

Ransom gemu și-și închise ochii.

– Doamne, femeie, prea multe crezi!

Din doi pași fu lângă ea, își îngropă obrazul în părul ei lung, o ridică și o învârti, o învârti.

Mai târziu ședeau amândoi pe jos. Ransom își sprijinise spatele de un stâlp, iar Lettie în brațele lui își odihnea capul pe pieptul bărbatului. De dragul confortului, puseseră pistolul lângă ei.

Soarele se grăbea spre asfințit, dar aici pe terasă, aerul era plăcut, răcoros, sufla o adiere ușoară, iar ei priveau mulțumiți razele de soare cernute printre frunze și drumul de pulbere alb-gălbuie.

Lettie se întoarse brusc.

– Dacă nu mă înșel, unchiul tău este șeful cavalerilor, așa-i?

– Pst – spuse el și-i sărută vârful capului.

– Da´ nu-i așa?

– Da, da´ ar fi mai bine să nu vorbim de el.

Peste câteva secunde, Lettie vorbi din nou.

– Ce faci dacă-l prind iar pe Bradley?

– Îi împiedic, dacă pot. Dacă nu, păi atunci Bradley își va primi pedeapsa, apoi face ce vrea. Toți facem la fel.

– Și ce va fi cu Sally Anne și cu colonelul? Crezi că se căsătoresc?

– În curând, dacă Sally Anne se hotărăște.

– Ea crede că...

– Știu. Treaba lor.

Lettie deveni serioasă.

– Realipirea asta nu poate ține o veșnicie. Sudul se va elibera într-un an, doi, va scăpa de tâlhari ca O´Connor. Va respira din nou și totul va fi ca înainte. Și dacă se întâmplă asta, Splendora va înflori din nou, nu?

– Cred.

– Crezi? Nu arzi de nerăbdare?

– Nu, răspunse bărbatul, în timp ce își sucea pe degete o șuviță de păr cu care îi mângâia obrazul.

– Acuma, nu.

Fata își întinse obrazul, dar gândurile îi erau în altă parte; se gândea la viitorul lor comun.

– Ce se va întâmpla cu Spin? Ar fi periculos să continue. Tușa Em n-ar crede niciodată că Spin și Ranny al ei sunt aceeași persoană, dar alții, eventual, ar putea gândi.

Bărbatul oftă și lăsă șuvița.

– Cred că data trecută s-a prezentat pentru ultima oară, pentru că în puțină vreme va fi un om căsătorit.

– Îl regreți?

Cum bărbatul nu răspunse imediat, Lettie se uită la el. Li se întâlniră privirile, bărbatul își clătină capul.

– Nu.

– Dar pe Ranny?

– Ce-i cu el?

– Te vei mai preface?

– Tu cum ai vrea?

Fata zâmbi.

– Mie mi-e totuna. Ranny mi-a fost drag mereu.

– Sunt gelos. Să nu te temi că vei fi legată de el. Cred că a devenit mai normal de la lovitura aceea teribilă în cap primită de la armata unionistă. Și ei sunt buni de ceva.

– Nu m-am temut de el. Dar îmi va lipsi.

Ransom o sărută pe frunte.

– Dacă-l vrei, să-mi spui.

– Notez. Dar știu ceva mai bun. Îmi fac un Ranny. Sigur am nevoie de timp, zece, doisprezece ani...

– Vrăjitoare – spuse bărbatul. Îi mângâie părul, apoi își puse mâna pe sânul ei. – Poate te pot ajuta.

– Diavol – mormăi Lettie.

Ransom o luă de bărbie și o obligă să-l privească. Ochii îi sclipeau de bucurie și dorințe când o întrebă:

– Când începem?

Jennifer Blake s-a născut lângă Goldonna, statul Louisiana, în casa bunicilor, veche de 120 de ani, ridicată cu mâna. A crescut într-o fermă de 80 de acri, întinsă pe dealurile din nordul Louisianei. Măritată, în timp ce-și creștea copiii, a devenit o cititoare feroce. A scris atunci prima ei carte. Aceasta a fost urmată de alte treizeci și două. Astăzi opera ei numără mai mult de opt milioane de exemplare, făcând din Jennifer Blake una dintre cele mai productive și mai bine vândute autoare de romane de dragoste.

Jennifer și soțul ei trăiesc într-o casă de lângă Quitman, Louisiana, construită în stilul caselor vechilor cultivatori din Sud.